

ဥရုဝင်းစာပေ

BURMESE
CLASSIC
COM

ပန်းချီပွင့်

ပန်းနဲ့ ရောင်ဝကာ၊ ဖွန်း...

အနီရောင်ကြိုးတစ်ဝန်း...

စာအုပ်အရေအတွက်..... ၅၀၀၀၀၂၀၁၁၁

မျက်နှာပုံအရေအတွက်... ၅၀၀၂၀၀၀၂၁၁

ထုတ်ဝေခြင်း - ပထမအကြိမ်

၂၀၁၁ ခြေလ

အုပ်စု - ၁၀၀၀-အုပ်

တန်ဖိုး - သုံးဆယ်ကျပ်တိတိ

မျက်နှာပုံပန်းချီ - ယုဝ

စီစဉ်သူ - ဒေါ်ဌေးဌေးမော်

၇၉၅.၇၃

ပန်းသီခိုင့်

ပန်းနုရောင်စက္ကူစွန် အနီရောင်ကြိုးတစ်စင်း/

ပန်းသီခိုင့်။ - ရန်ကုန်

ဥာဏ်ဝင်း စာပေ ၂၀၁၁

၂၇၁ - စာ ၁၂၀ ၅ x ၁၇.၅ စင်တီမီတာ

(၁)ပန်းနုရောင်စက္ကူစွန် အနီရောင်ကြိုးတစ်စင်း

ဒေါ်ဌေးဌေးမော်၊ ဥာဏ်ဝင်းစာပေတိုက် (၆၉၂)

အမှတ်(၇)၊ သုခဝတီလမ်း

ရန်ကင်းမြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

ပုံနှိပ်သူ

ဦးအောင်ထက် (၀၈၀၀၃)

အောင်ပါရမီ ပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၁၂၇) ၊ ၅၂ လမ်း၊

ပုဇွန်တောင်မြို့နယ်၊ ရန်ကုန်မြို့။

မျက်နှာပုံရိုက်

ဦးမြသိန်း၊ သိန်းမြင့်ဝင်းပုံနှိပ်တိုက်

အမှတ်(၉၆)၊ ၁၁လမ်း၊ ရန်ကုန်မြို့။

BURMESE
CLASSIC

နိ.တာဝန်အရေးသုံးပါး

- * ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး ဂိုဏ်းရေး
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး ဂိုဏ်းရေး
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး ဂိုဏ်းရေး

ပြည်သူ့သဘောထား

- * ပြည်ထောင်စုမပြိုကွဲရေး အဆုံးမြင်ပါပီများအား ဆန့်ကျင်ကြ။
- * တိုင်းရင်းသားစည်းလုံးညီညွတ်မှုမပြိုကွဲရေး နိုင်ငံတော်တိုးတက်ရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေးကိုနှောင့်ယှက်ဖျက်ဆီးသူများ ဆန့်ကျင်ကြ။
- * ပြည်သူ့သဘောထားအား ဆန့်ကျင်သူများ ဆန့်ကျင်ကြ။

နိုင်ငံရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * နိုင်ငံတော် တည်ငြိမ်ရေး ရပ်ရွာအေးချမ်းသာယာရေးနှင့် တရားဥပဒေစိုးမိုးရေး။
- * အချုပ်အခြာအာဏာတည်တံ့ခိုင်မြဲရေး။
- * ဦးစားသည့်ဦးစည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်ဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ဖြစ်ပေါ်လာသည့်စည်းပုံအခြေခံဥပဒေသစ်နှင့်အညီ ခေတ်မီဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်သော နိုင်ငံတော်တစ်ရပ်တည်ဆောက်ရေး။

စီးပွားရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * စိုက်ပျိုးရေး၊ အခြေခံ၍ အခြားစီးပွားရေးစာရွက်စာတမ်းတို့လည်း ဘက်စုံဖွံ့ဖြိုးတိုးတက်စေတည်ဆောက်ရေး။
- * ဈေးကွက်စီးပွားရေးစနစ်ပြင်ဆင်မှုဖြစ်ပေါ်လာရေး။
- * ပြည်တွင်းပြည်ပမှ အတတ်ပညာရှင်အင်အားစုတို့ကို ဖိနှိပ်ရေးဖွယ်တိုးတက်စေတည်ဆောက်ရေး။
- * နိုင်ငံတော်၏စီးပွားရေးတစ်ရပ်လုံးကို ဖန်တီးနိုင်မှုစွမ်းအားလည်း နိုင်ငံတော်ကိုတိုင်းရင်းပြည်သူတို့၏လက်ထဲတွင်ရှိရေး။

လူမှုရေးဦးတည်ချက် (၄) ရပ်

- * တစ်မျိုးသားလုံး၏ စိတ်ဓာတ်နှင့် အကျင့်စာရိတ္တပြင်ပေးရေး။
- * အမျိုးဂုဏ် ထိတိဂုဏ်ပြုပေးရေးနှင့် ယဉ်ကျေးမှုစေတနာစစ်ချီး အမျိုးသားရေးလက္ခဏာ မပျောက်ပျက်စေနိုင်ထိန်းသိမ်း စောင့်ရှောက်ရေး။
- * မျိုးချစ်စိတ်စိတ်စွာ သစ်ထက်မြက်ရေး။
- * တစ်မျိုးသားလုံး ကျန်းမာကြံ့ခိုင်ရေးနှင့်စည်ပင်သာယာရေး။

မင်းသိခိုင်

ပန်းနုရောင်စက္ကူရွှန်း...
အနီရောင် ကြိုးတစ်စနှင့်...

ကားကို လမ်းထဲချိုးကွေ့ဝင်ကာ ဘေးကပ်ရပ်ထားလိုက်
ရင်း လေပြေ စိတ်ထဲမှာလည်း အလိုလိုပျော်နေရသည်။

ခုလိုမျိုး လူတွေနှင့် ရှုပ်ထွေးဆူညံနေပြီး ညစ်ပတ်သော
ဇယပ်ထဲကိုလာရတာ ခါတိုင်းဆိုလျှင်တော့ တော်တော်စိတ်ပျက်မိ
မှာပင်။ အခုတော့ စိတ်မပျက်တဲ့အပြင် ရင်ခုန်သလိုလိုနှင့် ပျော်ရွှင်
စိတ်တို့ ဖြစ်မိသည်။

ဒီလယ်ထဲ မနက်ဖက်ဆိုလျှင် လမ်းဘေးဈေးသည်တို့
ဈေးခင်းပြီးရောင်းကြသော်လည်း ခုလို နေ့လည်လောက်ဆိုလျှင်
တော့ ဈေးမရှိတော့ပါ။

သို့သော်လည်း အနံ့သက်မျိုးနှင့် ရွှံ့တွေဗွက်တွေတော့

ရှိပါသည်။ ရွှေဗွတ်တွေနှင့် ညစ်ပတ်နေသော သည်ဈေးလမ်းလေး
ထဲမှာ သူစိတ်တွေကို နူးညံ့အေးချမ်းစေသော အရာတစ်ခုရှိသည်။
လေပြေက လှမ်းမြင်နေရသော ကုန်စုံဆိုင်လေးဆီသို့
ခေါင်းငုံ့ကာ သေချာကြည့်မိသည်။

ကျွတ်... မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့။

ထိုကုန်စုံဆိုင်ရဲ့အရှေ့ဘက် မျက်နှာစာမှာ မုန့်ထုပ်မျိုး
ချိတ်ဆွဲထားတာကြောင့် အထဲကို သေချာမမြင်ရပါ။

လေပြေ ကားပေါ်ကဆင်းကာ တံခါးပြန်ပိတ်လိုက်ပြီး
ထိုဆိုင်လေးရှိရာသို့ လျှောက်သွားလိုက်သည်။

လမ်းက ရွှေဗွတ်တွေနှင့် ညစ်ပတ်နေတာကြောင့်
သူမနပ်မပေအောင် သတိထားပြီး လျှောက်နေရသည်။

ဆိုင်ရှေ့ရောက်တော့ ဆိုင်အတွင်းဘက်ထဲ ခေါင်းငုံ့ကာ
ကြည့်ပေမယ့် သူမကို မတွေ့ရပါ။ မျှော်လင့်နေသော အရိုး
ကလေး ရှိမနေ။

စောစောက လှုပ်ရှားတတ်ကြနေသော နှလုံးသားက
ပြန်လည်ငြိမ်သက် အားလျော့သွားရသည်။ သူမ မြင်ချင်လွန်းသော
လာခဲ့တာ။

မရှိဘူး ထင်ပါရဲ့။ ဟာ...ကွာ။

သူမမြင်လှမ်းတွေ အလိုလိုနွေးကွေးကာ အားမပါတော့ချေ။
သူဘယ်လို ဖြစ်မိပါလိမ့်။

ကိုယ့်အဖြစ်ကို ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်လည်အံ့သြမိ
သည်။ နှစ်ခေါက်သာ မြင်ခဲ့ဖူးသော မိန်းကလေးတစ်ယောက်ကို
ဘာလို့များ စွဲလမ်းရူးသွပ်နေမိသလဲ မသိပါ။

သူမကို မြင်ချင်တွေ့ချင်နေမိတာ ဘာကြောင့်များပါလိမ့်။
မမြင်ရတဲ့အတွက်လည်း သိပ်ရင်မောမိသည်။

မင်းဘာကြောင့် ဒီအချိန် ဒီဆိုင်မှာ ရှိနေတာလဲကွာ။
ကိုယ်က ရောက်လာခဲ့ပြီးမှ တွေ့ချင်လွန်းလို့။

ဒီမှာ အမြဲတမ်း ရှိနေမှာပဲလို့ ကိုယ်က တရားသေ
မှတ်ထားတာ၊ စွဲနေတာ၊ အဲဒီလိုလည်း ဘယ်ဟုတ်ပါ့မလဲ။

လေပြေ သက်ပြင်းရှိုက်ရင်း သူမရှိနေတတ်သည့် ဆိုင်
အတွင်းဘက် နောက်တစ်ကြိမ် ရှာဖွေသည်။ တွေ့လိုတွေ့ငြားပေါ့။

တကယ်ပဲ မတွေ့ရ။ ဆိုင်ထဲမှာ ကလေးလေး တစ်ယောက်
နှင့် အန်တီကြီးတစ်ယောက်ကိုပဲ တွေ့ရသည်။

ဒီဆိုင်မှာ သူမ...မရှိတော့ဘူးလား။

သူရင်ထဲ လှိုက်ကနဲတော့ လှုပ်သွား၏။ ထိတ်ကနဲ ပူပူ
သွားမိတာ။

အဲဒီလိုဆိုရင်...

ဒီဆိုင်မှာ မတွေ့ရလျှင် တခြားဘယ်မှာ ရှာရမလဲ
လေပြေ တကယ်မသိပါ။ ဘာမှကို မသိသောအနေအထား။

သူမကို နှစ်ခါမြင်ဖူးထားရုံလောက်နှင့် လေပြေအာရုံ
မေ့မရအောင် စွဲငြိမ့်မိနေတာ ထူးခြားဆန်းကြယ်နေသည်။

စစ်လေပြေဆိုတာ ဘယ်တုန်းကမှ မိန်းကလေးတစ်
ယောက်ကို အောက်ကျို့ကာ စိတ်မဝင်စားခဲ့ဘူးချေ။

သူ့အနားမှာ ချောမောလှပ ခေတ်မီသော မိန်းကလေးတွေ
များစွာရှိပေမယ့် သူက စိတ်လှုပ်ရှားဖို့ မေ့လျော့နေခဲ့တာပါ။
နှလုံးသားက တစ်ရေးအိပ်နေသည်။

မိန်းကလေးတွေနှင့် ပတ်သက်လာလျှင် မတုန်မလှုပ်နှင့်
ဘယ်သူ့ကိုမှ စိတ်ဝင်တစား မရှိခဲ့ဘူးချေ။

အခုမှပဲ... ထိုမိန်းကလေးကိုမှပဲ...

သူရင်ထဲ လှုပ်ရှားရင်ခွန်ခွဲမိတာ ဖြစ်သည်။

“ဘာလိုချင်လို့လဲ အစ်ကို”

ဆိုင်ထဲက လူရွယ်လေးတစ်ယောက် လှမ်းမေးလာတော့
လေပြေ ဘာပြန်ပြောရမှန်းမသိ။

သူမှာ ဘာမှလည်း ဝယ်စရာမရှိပါ။ ဒီဆိုင်နားကို တစ်ခုခု
ဝယ်ဖို့ လာခဲ့တာမှ မဟုတ်တာ။

ခေါင်းထဲ ဘာဝယ်ရမလဲဆိုတာ တကယ်ပဲ မစဉ်းစား
တတ်။ ရုတ်တရက် ဆွဲအနေမိသည်။ လူက ငြိမ်ကျလျက်သား။

“ဘာယူမလို့လဲ အစ်ကို”

ကောင်လေးက နောက်တစ်ခွန်း ထပ်မေးလာတော့မှ...

“စီးကရက်ရှိလား... ညီလေး၊ နှစ်လိပ်လောက်”

ထိုကောင်လေး လှမ်းပေးသောစီးကရက် နှစ်လိပ်ကို လှမ်း
သူမက သူ့နံဘေးသို့ ခြေသံတဖျပ်ဖျပ်နှင့် မိန်းကလေး
တစ်ယောက် ဖြတ်လျှောက်လာကာ ဆိုင်ထဲဝင်သွားသည်။

လေပြေ ခေါင်းကိုစောင်းငဲ့ကာ ကြည့်လိုက်သော်လည်း
သူမက ဆိုင်ထဲကိုဝင်သွားပြီ ဖြစ်တာကြောင့် သေချာမတွေ့လိုက်

ရတော့ပါ။ သူများလား... သူ့ရဲ့မျှော်လင့်ခြင်းလေးများပါ။

ဆိုင်ထဲမှာ မှန်ထုပ်တွေ တို့လို့တွဲလောင်း ချိတ်ဆွဲထားတာ
ကြောင့် သူမကို သဲသဲကွဲကွဲ မမြင်ရ။

ဟောင်းနွမ်းကာ ပြတ်ခါနီးဆဲဆဲ ကတ္တီပါဖိနပ်လေးက စီးထားပေမယ့် သန့်ရှင်းပွေးသန့်နေတဲ့ သူမခြေအစုံကို ကြည့်ရလေပြေ ရင်ခုန်နေမိသည်။

အပေါ်ပိုင်းတစ်ခြမ်းလေးကိုတော့ လုံးဝမမြင်ရဘဲ ကွယ်နေပေမယ့် ခြေထောက်တစ်စုံကို မြင်ရုံနှင့် သူမမှန်း လေပြေအလိုလို သိသည်။ သေချာသွားသည်။

ရင်ခုန်စိတ်လှုပ်ရှားကာ စီးကရက်ဖိုး ပိုက်ဆံပေးဖို့တောင် မေ့လျော့နေရသည်။

အနက်ရောင် ထဘီကလေးက ခြေမျက်စိဖုံးကွယ်ထားပေမယ့် ခြေစုံမို့မို့ ပွေးနုနု ခြေတစ်စုံဟာ လေပြေကို အကြည့်မလွဲနိုင်အောင် ဆွဲဆောင်ထားသည်။

လှလိုက်တဲ့ ခြေချောင်းလေးတွေ စီးထားတဲ့ဖိနပ်ဟောင်းလေးနှင့် နည်းနည်းမှမလိုက်ဖက်၊ မအပ်စပ်ပေ။

ခြေချောင်းတစ်ချောင်းချင်းစီဟာ ပြောင်တင်းဝင်းမွတ်နေပြီး ခြေသည်းလေးတွေမှာလည်း ဘာဆေးမှ ဆိုးမထားဘဲ ကြည်လင် ရှင်းသန့်နေသည်။

ရွန်းလဲ့က သူမကို တစ်ယောက်ယောက် ကြည့်နေသလို

ခံစားမိတာကြောင့် ဘေးဘီကို အလိုအလျောက် စောင်းငဲ့ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဆိုင်ရှေ့မှာရပ်ကာ ဈေးဝယ်နေသူကို ခုနစ်လောကတည်းက တွေ့ပေမယ့် တောက်ပြောင်သားနားလွန်းသော သူပုစံကြောင့် သေချာ မကြည့်လိုက်မိပါ။

ရှေ့ကိုတိုးပြီး သူ့ကိုမြင်ရအောင် ကြည့်လိုက်မိတော့မလို ဖြစ်သွားပြီးမှ ရွန်းလဲ့ ပြန်ငြိမ်သွားမိသည်။

ရွန်းလဲ့က ပိုက်ဆံချမ်းသာတဲ့ ခပ်ချောချောကောင်လေးတွေကိုတော့ စိတ်မဝင်စားချင်ပါဘူး။ နုာဆိုတာ ကိုယ်နှင့် တန်ရာတန်ရာပဲ မှန်းတာကောင်းတယ် မဟုတ်လား။ စိတ်ကူးမယဉ်ချင်။

ထို့ကြောင့် ရွန်းလဲ့ နေရာမရွှေ့ဘဲ ဒီအတိုင်း ငြိမ်သက်ရပ်နေမိသည်။ သူ့ကိုမြင်အောင် ကုန်းငဲ့ကြည့်ဖို့ မကြိုးစားတော့။ သူ့ကို သေချာမြင်အောင်လည်း မကြိုးစားဘဲ ခေါင်းငုံ့ငြိမ်သက်နေလိုက်သည်။

လေပြေသည် ကွယ်နေတဲ့ ပင်လယ်စတစ် မုန့်ထုပ်တွေကြားက သူမကိုမြင်အောင် မှုဆီမသာ ချောင်းကြည့်မိသည်။

သူ့ကို မြင်ပုံရလျက်နှင့် သူမအကြည့်က ရှေ့ဆက်မလာ။

နည်းနည်းလေး ရှေ့တိုးပြီး မြင်အောင်ကြည့်လိုက်ရင် ဘာဖြစ်မှာမို့လဲကွာ။ အကြည့်ချင်း ဖလှယ်ခွင့်လေး ရချင်လို့ပါ။

တင်းတင်းဆေးထားတဲ့ သူမနှုတ်ခမ်းအစုံက မာနကြောင့် ပိုမိုထည်ဝါနေတာလား။

လေပြေ သိပ်မကျေနပ်ချင်၊ ဘဝင်မကျချင်။

သူမခေါင်းငုံ့သွားတာကို အားမလိုအားမရ ဖြစ်မိသည်။

ပစ်စလက်ခတ် ထားပုံရတဲ့ကြားက သူမဆံပင် နက်မှောင်စိုစိုလေးတွေဟာ လှပကြည့်ကောင်းလိုက်တာ။

သူမမျက်နှာလေးက ကြည့်လေချောလေ၊ ကြည့်ကောင်းလေဆိုတဲ့ ရှားပါးတဲ့ မျက်နှာမျိုးလေးပါပဲ။

ရှည်သွယ်မြင့်မားသော ကိုယ်နေဟန်ကျောကျောမော့မော့လေးနှင့် လမ်းလျှောက်ပုံတို့ဟာ တစ်ခါမြင်ရုံနှင့် စွဲလန်းသွားစေနိုင်လောက်သည်။

“ဟဲ့...ရွန်းလဲ့...ဘာဝိုင်နေတာလဲ၊ ဒီမှာ ဒီဆီပုံးကို အနောက်ဘက် သယ်သွား မြန်မြန်လုပ်လေ”

အသွက်လေးဆယ်အရွယ် အန်တီကြီးတစ်ယောက်ရဲ့ ခပ်မာမာအသံက လေဖြေထဲ ပျံလွင့်လာသည်။

ရွန်းလဲ့က ဆိုင်ခုံပေါ်က ဆီပုံးနှစ်ပုံးကို တစ်ဖက်စီဆွဲရင်း ဆိုင်နောက်ထဲ သယ်လာခဲ့သည်။

သူမဟာ သည်ဆိုင်မှာ တောက်တိုမယ်လည်း ဟုတ်၊ ဆိုင်အကူလည်း ဟုတ်သည်။

ဦးလေးရဲ့မိန်းမ အန်တီလှဖွင့်ထားသော ထိုကုန်စုံဆိုင်လေးသည် ရွန်းလဲ့ရဲ့ မှီခိုရာအရပ်ပဲ မဟုတ်လား။

အခု ဦးလေးမရှိတော့ပေမယ့် ဦးလေးမိန်းမက သူမကို သူကုန်စုံဆိုင်လေးမှာ အလုပ်ပေးထားသည်။ နေတော့လည်း အဒေါ်အိမ်မှာ ခိုကပ်နေရသည်။

အဒေါ်က စားစရာ ထမင်းကျွေးထားပြီး၊ နေ့စရာ၊ အိပ်စရာ နေရာတစ်ခုပေးထားတာပဲ တော်လှပြီ မဟုတ်လား။

အဒေါ်က သူဆိုင်မှာ ကျပြီး ဈေးရောင်းပေးတာ၊ လခရယ်လို့ သတ်သတ်မှတ်မှတ်မပေးပေမယ့် မုန့်ဖိုးလေအက်တော့ ရပါသည်။

အခုတော့ ရွန်းလဲ့က သူငယ်ချင်းလဲ့ဝါရဲ့အမေ ဖွင့်ထားသော အပ်ချုပ်ဆိုင်မှာ အလုပ်ဝင်နေတာကြောင့် အဒေါ်ဆိုင်မှာ အရင်လို အချိန်ပြည့် ထိုင်မပေးနိုင်တော့ပါ။

ထို့ကြောင့် အဒေါ်က သိပ်မကြည်လှပေ။

လေပြေက ဆီပုံးနှစ်ပုံးကို မနိုင်မနင်း ဆွဲသွားသော
ကောင်မလေးကို လိုက်ကြည့်နေမိရင် ကရုဏာသက်မိသည်။

ပြန်အမ်းသည့်ပိုက်ဆံကိုပင် လှမ်းမယူနိုင်အောင် သူမကို
အငေးသား လိုက်လံကြည့်ရှုနေမိသည်။

သူ တစ်မျိုးကြီး ဖြစ်သွားရသည်။

အသက်ရှူရ ခက်သွားအောင် ရင်ထဲနှင့်ကာ သနားမိ
သည်။

သူမပုံစံလေးကတော့ သူများသနားမှာ မလိုလားသလို
ခပ်တင်းတင်း မာနမျက်နှာလေးပါ။

သို့သော် သူမကို စတွေ့ကတည်းက သနားကရုဏာ
သက်ခဲ့မိတာ ဖြစ်သည်။

သူမအရွယ် သူမပုံစံလေးဟာ တက္ကသိုလ်တစ်ခုခုမှာ
အေးဆေးပေါ့ပါး ပျော်ရွှင်စွာ ပညာသင်နေရမည့် အရွယ်မျိုးပါ။

လောကကြီးမှာ လူတွေမွေးဖွားလာကတည်းက ရှေးဘဝ
အဆက်ဆက်က ပါရမီအကြောင်းအကျိုးနှင့် တစ်ယောက်နှင့် တစ်
ယောက် ကံစာတာချင်း မတူဘူးဆိုပေမယ့် ဒီရွှန်းလဲ့ဆိုတဲ့ ကောင်မ
လေးအတွက်တော့ သူမရုပ်ရည်လေးနှင့် သူမအလုပ်အကိုင်ဟာ

အင်မတန် ရုပ်ပျက်ဆင်းပျက်နိုင်အောင် လွဲချော်မှားယွင်းနေတာ
သေချာပါသည်။

သူမဟာ အခုလိုမျိုး သူများဆိုင်မှာ တောက်တိုမယ်ရ
ခိုင်းစရာ မိန်းကလေးတစ်ယောက် မဟုတ်ဟုထင်သည်။

သူတန်ဖိုးထား မြတ်နိုးရတဲ့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်
ခုလိုမျိုး ပုံစံမျိုးနှင့် မမြင်ရက်ပါ။

သို့သော် သူမဘာကြီးပဲဖြစ်နေနေ၊ ဘယ်လိုအလုပ်လုပ်နေ
နေ သူမကို စမြင်တဲ့နေ့ကတည်းက လေပြေ မြတ်မြတ်နိုးနိုး
ချစ်မိသွားခဲ့တာ အမှန်ပါပဲ။ ရင်တွေ့ခန့်ပြီး မြတ်နိုးသွားခဲ့တာ။

ဪ... ရှေးရေစက်များလား။

ဆီနှစ်ပုံးကို မီးဖိုချောင်မှာ အသာချထားပြီး ရွှန်းလဲ့ တစ်
ချက် စဉ်းစားကာ ကမန်းကတမ်း ဆိုင်ရှေ့ပြန်ထွက်လာခဲ့ပြီး
ခုနကလူ ရှိဦးမယားလို့ ရှာမိပေမယ့် ထိုလူက မရှိတော့ချေ။

ခုနတုန်းက သူ ရွှန်းလဲ့ကို ကြည့်နေတယ်လို့ ထင်မိပေမယ့်
သူ့ကိုမြင်အောင် သေချာမကြည့်လိုက်မိပါ။

ထို့ကြောင့် အခု ရှိသေးဦးမလားလို့ အမြန်ပြန်ထွက်လာခဲ့
တာ။ သူ့ကို မြင်ဖူးချင်သည်။

သို့သော် ထိုလူကို ဟိုးခပ်ဝေးဝေးမှာပဲ တွေ့ရတော့သည်။

ကျောခိုင်းလျှောက်သွားနေတာ။

သားနားတောက်ပြောင် အဆင့်မြင့်လှတဲ့ ကားအနက်ပေါ်
ထွက်ကာ မောင်းထွက်သွားတာတွေတော့ ရွန်းလဲ့ သက်ပြင်းရှိက်မိ
သည်။ ရင်ထဲ မွန်းကြပ်မိသလိုပဲ။

ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် အားငယ်သွားမိသည်။

ကိုယ်နှင့်မအပ်စပ်ဘဲ ကွားခြားလွန်းတာကို သွားရည်မှန်း
နေရင်တော့ အပိုပဲဖြစ်မှာပါ။

ရွန်းလဲ့ရဲ့ ဘဝက အဲဒီလောက်အထိ မလှပဘူးလေ။

“ရွန်းလဲ့ရေ”

အန်တီလှက လှမ်းခေါ်ပေမယ့် ရွန်းလဲ့က မကြားပါ။

ကိုယ့်သီချင်းသံနှင့် ကိုယ်။

သီချင်းဆိုရင် ရွန်းလဲ့က စိတ်ပါလက်ပါဆိုတတ်တော့
သီချင်းသံကို ကြားရသူတိုင်းက အဆိုကောင်းလိုက်တာဟု ချီးမွမ်း
တတ်ပါသည်။

ကောင်းတော့၊ မကောင်းတာ မသိ။

ရွန်းလဲ့က သီချင်းကြိုက်သည်။

သီချင်းဆိုရတာ အာတွေ့သည်။

စိတ်ထဲက နှစ်သက်မိသော သီချင်းတစ်ပုဒ်ကို ဆိုရလျှင်
အရမ်းစားကောင်းသော အစားတစ်ခုကို အားပါးတရ စားရသလို
နှုတ်မြိန်လှပါသည်။

အဲ့ဒါဟာ ပါရမီလား၊ ဝါသနာလား။

“ဟဲ့...ရွှန်းလဲ့”

“ဟင်”

ခုမှပဲ ရွှန်းလဲ့ ကြားရတော့သည်။

“နင်ကလည်း သီချင်းဆိုနေလိုက်တာ၊ ခေါ်မကြား
အော်မကြား တကယ်ပါပဲ”

အန်တီလှက ဆူငေါက်သည်။

ဪ...ပြောရဦးမယ်၊ နှစ်ကိုယ်ကြားလေး အတင်း...

အတင်း။ ကျယ်ကျယ်ပြောလို့လည်း မရဘူး။

အန်တီလှကြားရင် ခေါင်းခေါက်မလား၊ ဗိုက်ခေါက်ဆွဲ
လိမ်မလား မသိဘူး။

တိုးတိုးကလေး ပြောပြရုံရင် ရွှန်းလဲ့သီချင်းသံကို မခံစား
တတ်တာ အန်တီလှတစ်ယောက်ပဲ ရှိတယ်။

ဘယ်တော့မှ အကောင်းမပြောဘူး။

ဘာလို့များလဲ။

သီချင်းကလေး ကောင်းလိုက်တာလို့ တစ်ခါလောက်များ

ပြောပါတော့လား။

“ရပ်ပါတော့ နင့်သီချင်း”

“ပြီးပါပြီ...ပြီးခါနီးလေးမို့လို့ပါ...အဲ့ဒီသီချင်းက အပြီး
သတ် တစ်ပုဒ်ကလေး အရမ်းကောင်းတာ၊ အဲဒီအဆုံးသတ်ပိုဒ်
ကလေး တီးလုံးမဝင်ဘူး၊ အဆိုချည်းသက်သက် အသံကလေး
နဲ့ပြီးဆိုတာ ပါးပါးကလေး၊ အဲဒီလိုလေးဆိုလိုက်မှ ထမင်းစား
ပြီး ရေလောက်လိုက်သလို ရင်ထဲအေးပြီး တင်းတိမ်ကျေနပ်သွားမှာ
ဪ၊ အန်တီလှရဲ့”

“တော်ပါ...ဘာတွေမှန်းလည်း မသိဘူး”

“သီချင်းဆိုရင် တစ်ဝက်တစ်ပျက် မရပ်ရဘူး”

“ဟဲ့...နင်ပြောတာပဲ ငါနားထောင်ရမလား မိရွှန်းလဲ့”

“မဟုတ်ပါဘူး...ထမင်းစားရင် တစ်ဝက်နဲ့မရပ်ရဘူး၊
သီချင်းလည်း အဲဒီလိုပဲလို့”

အန်တီလှက ခေါင်းခေါက်ဖို့ လက်ရွယ်တော့ ‘အမေ’ဟု
တိမ်းရှောင်မိသည်။

“ငါ့ကို ဆိုင်စာရင်းလုပ်ပေးစမ်းပါလား...ငါ့ဇက်ထဲ
တက်လို့”

သွားပါပြီ...။

မိုးလေးတဖွဲဖွဲရွာတော့ ဝတ္ထုလေးတစ်အုပ်ငှားပြီး
မလားလို့၊ စိတ်ကူးတွေ ပျက်ကုန်ပါပြီ။ အန်တီလှက လူ
ညှပ်ပိုင်းလည်း အလွတ်မပေး၊ အရမ်းခိုင်းတတ်သည်။

“လာပါအေ...ငါ့ မုန့်ဖိုးပေးမှာပါ”

ဘာမှလုပ်လို့မရသော မုန့်ဖိုး။

မုန့်ဟင်းခါးတစ်ပွဲစား သုံးရာ လေးရာလေးများ ဘာ
ရမှာလဲ။

အပေးအကမ်းကျတော့ ဘယ်တော့မှ မရက်ရောဘူး
ခိုင်းဖို့ဆို ရွန်းလဲ့ နာမည်ရှေ့ဆုံးက...။

ဟွန့်...မလုပ်ပေးချင်ပါဘူး။

သူ့အိမ်မှာ နေလို့သာ မလွဲမရှောင်သာ လုပ်ပေးနေရ
ဟော...တိုးလာပြီ နောက်တစ်မျိုး၊ ရွန်းလဲ့၏နား
ကလေး...ကုန်ပါပြီ။

တကယ်ပါပဲ စိတ်ရှုပ်ချင်စရာ။

အန်တီလှက ရွန်းလဲ့အပေါ် ဘယ်တော့မှ မကောင်းပါ။
ကောင်းလာဖို့လည်း မရှိ။

ဟင်း...

ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်ရပ်နိုင်မှ အေးအေးဆေးဆေး
သက်တောင့်သက်သာ နေလို့ရမှာ။

အန်တီလှအရိပ်မှာ နေသရွေ့ ထောင့်စေ့လွတ်စေ့
မောင်းနေဦးမှာ။

ပန်းနုမရောင်စက္ကနီ အနီရောင်ပြီးတစ်ခန့်... ၂၀

အရောင်းဝန်ထမ်း ကောင်မလေးက သူမအနားမှာ
သာရပ်ပြီး ပြောသည်။ အားကျသလို ငေးနေသည်။

ဖိနပ်ကလေးလှသလောက် သူမနှင့်လည်း အဝင်ခွင့်ကျ
ဖြစ်နေသည်။ ရွန်းလဲ့က ယဲ့ယဲ့ပြုံးသည်။

အရောင်းဝန်ထမ်းမလေး ပြောသလို ကြည့်ရတာ
အကောင်းစားလေး... အပျံ့စားလေး။

ကြည့်လိုက်တာနှင့် ဈေးကြီးမှန်း သိသာစေသည်။ ရွန်းလဲ့
လန့်သွားရသည်။ မျက်ခုံးလေး ဖြင့်သွားရသည်။

အမလေး... ဈေးကြီးလိုက်တာနော်။

ရွန်းလဲ့ရတဲ့လစာထက်ပင် ထိုဖိနပ်တန်ဖိုးက များနေ
သည်။ အားပါးပါး ဘယ်လိုဝယ်နိုင်မှာလဲ။ စီးကြည့်ရတာပင်
အားနာစရာ။

ဟင်း... အက်ပြင်းချလိုက်မိသည်။

တော်ပါပြီ... ပြန်ချထားလိုက်တာပဲ ကောင်းမည်။

ဖိနပ်လေးကိုချွတ်ပြီး သူနေရာသူ အသာအယာ ပြန်ချ
ထားလိုက်သည်။ စိတ်ကူးယဉ်နေလို့လည်း မထူး။

ဒီလိုဖိနပ်မျိုး ရွန်းလဲ့ ဝယ်စီးနိုင်တော့မည်မဟုတ်။

ရွန်းလဲ့သည် ကျောက်ကလေးတွေနှင့် တာဖျက်ဖျက်လတ်
နေသော ရောင်စုံဖိနပ်တွေထားသည့် တန်းကြီးဆီ အကြည့် ရောက်
သွားသည်။

လှလိုက်တဲ့ ဖိနပ်လေးတွေ...

သူမက ခြေမိုးပေါ် ကျောက်ကလေးပါလော့ ဖိနပ်အ
ရောင် ရဲရဲတောက်တောက်လေးကို ချီးကြည့်လိုက်သည်။ ဝံ့
ကြည့်သည်။ မှန်ထဲ လှမ်းကြည့်သည်။ ကြည့်လို့မဝ။

“လှလိုက်က... အစ်မရုပ်... အစ်မက အသားဖြူတော့
အရမ်းလိုက်တာပဲ”

ဒီနားက အမြန်သွားမှ ဖြစ်မည်။ လိုက်ကြည့်နေရင်
လိုချင်ဦးမှာ။ လိုချင်ပြီး မဝယ်နိုင်သောဒုက္ခက ကြီးသည်။
လိုချင်တပ်မက်စိတ်ကိုထိန်းကာ ဒီနပ်တန်းကြီးအနားမှ
ထွက်လာခဲ့သည်။ သံယောဇဉ် မထားချင်။

ရွှန်းလဲ့ ကိုယ့်အခြေအနေ ကိုယ်နားလည်ပါသည်။
ရွှန်းလဲ့ဘဝက ဒီလိုဖိနပ်မျိုး ဝယ်စီးနိုင်ဖို့ဆိုတာ ဆေးဆေးလျှောက်ကြည့်ရင်
နေ့စရာအိမ်တောင် ရှိတာမဟုတ်ဘူး။ ရွှန်းလဲ့ဘဝက အကျည်းတန်သမ်းလျှောက်လာရင်း မဆီမဆိုင်
တွေးမိသည်မှာ ဟိုတစ်နေ့က
ရုပ်ဆိုးလွန်းပါသည်။

ဦးလေးမိန်းမအဒေါ်အိမ်မှာ ကပ်နေရသူ။ အဒေါ်တ
လည်း သူမကို ခေါ်ထားချင်တာ မဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အခုလိုနေစရာ နေရာတစ်နေရာနှင့် ကျော့သည်။
ခင်းစရာ ဖျာတစ်ချပ်၊ ခေါင်းအုံးတစ်လုံးပေးထားတာပဲ တော်လှပြီ
မဟုတ်လား။ ကြံဖန်တင်မယ်ဆို ကျေးဇူးက အများကြီး။

မနက်စာထမင်းကိုတော့ ဆိုင်ကကျွေးပြီး၊ ညစာကတော့
ပုံမှန်မရှိ။ အဆင်ပြေသလို စားလိုက်ရတာ။

ညစာကတော့ အဒေါ်နှင့် ကလေးတွေစားပြီး ကျန်ရင်
စား၊ မကျန်ရင် မစားရုံဘဲ ရှိသည်။

ရွှန်းလဲ့အတွက်ကတော့ ဘာနဲ့စားရစားရ အရေးကြီးတာ
မိုက်ပြည့်ဖို့ပင်။ ဘာမျှ အရသာခံနေဖို့မလို။

ရှိတာနှင့် စားတတ်ပါသည်။

ဆိုင်ရှင်အန်တီကြီး မှာလိုက်သော် ပစ္စည်းတွေကို ကောင်
ဘာမှာ ငွေရှင်းလိုက်ပြီး ဂမုန်းပွင့်ကုန်တိုက်ထဲမှ ထွက်လာခဲ့သည်။

ရွှန်းလဲ့တို့ဆိုင်မှာ စီးကရက်လာဝယ်သော ပုဂ္ဂိုလ်။
မျက်နှာပင် သေချာမမြင်လိုက်ရပေမယ့် ကားအကောင်း
အကြီးကို မောင်းပြီးထွက်သွားတဲ့ သူ့ကို ရွှန်းလဲ့စိတ်ထဲမှ မှတ်မိနေ

ဘယ်လို ကြိုးစားရမလဲ။

အနီတီလုကလည်း ရွန်းလဲ့တက်လမ်းရှေ့ကနေ ပိတ်ပိတ်
ထား။ ဘာပဲလုပ်လုပ် ကြိုးစာင်အသိပေး တိုင်ပင်လို့မရ။

“လျှို့ဝှက်ကြံစည်အားထုတ်မှ။ ပိုက်ဆံရစရာ လမ်းစ
ကလေး တစ်ခုပေါ်လာလျှင် ဘယ်လောက်ကောင်းမလဲ။

ရွန်းလဲ့ ဘယ်လောက်အထိ ဆင်းရဲနေမလဲ မသိမိ။
နောက် ငါးနှစ်လား၊ ဆယ်နှစ်လား၊ အနှစ်နှစ်ဆယ်လား၊ တစ်သက်
လုံးလား။

အင်္ကျီလှလှကလေးတွေ၊ စကပ်လှလှလေးတွေက အခု
အရွယ်မှာ ဝတ်ရမှာ။

အသက်ကြီးကြီးသွားမှ ချမ်းသာရင် အဓိပ္ပာယ်
မရှိတော့ပါ။

ရွန်းလဲ့က မျက်မှောင်ကလေးကုတ်လျှက် စဉ်းစားနေမိပါ
သည်။

သူများတွေကျတော့လည်း ချမ်းသာလိုက်တာ၊ ပြည့်
လိုက်တာ။

ကားကိုပင် တန်ဖိုးကြီးတာဝယ်စီးနိုင်သည်။ ဖိနပ်တို
အဝတ်အစားတို့ဆို စာရင်းမရှိ။ ရွန်းလဲ့တို့ကျတော့လည်း ဖိနပ်လှူ
တစ်ရံပင် မဝယ်နိုင်၊ စဉ်းစားနေရသည်။ သွားရေကျပြီး လှည့်ဖြတ်
ခဲ့ရသည်။ မကျေနပ်စရာ ကောင်းလွန်းသည်။

အစကတည်းက သူဌေးသမီးဖြစ်ရင်ပြီရော၊ ဝယ်ချင်တာ
ဝယ်၊ သုံးချင်တာသုံး၊ ဘာမှ စိတ်ညစ်စရာမလို။

ဘာလို့များ ပိုက်ဆံမရှိသောဘဝမှာ ရှိနေရတာလဲ။

လေပြေက မီးဖိုဆောင်ထဲဝင်လာပြီး ဒေါ်မြလှီးထားသော ပန်းသီးတစ်စိပ်ကို ကောက်ယူစားကြည့်မိသည်။

လေပြေ သီးစုံဖျော်ရည်သောက်ချင်တယ် ဆိုတာကြောင့် ဒေါ်မြ အလုပ်ရှုပ်နေရသည်။

သူလည်း သဘောသီးလှီးတာ၊ စပျစ်သီးဆေးတာလောက်တော့ ပိုင်းကုလုပ်ပေးခြင်းဖြစ်သည်။

ကျွန်တာအားလုံး ဒေါ်မြကလုပ်ပြီး သေချာပြင်ဆင်ပေးပါသည်။ သူနှုတ်ခမ်းတွေက အလိုလို ပြုံးနေမိသည်။

သူအစကတော့ သီးစုံဖျော်ရည် ကြိုက်လှတာမဟုတ်ပါ။ ဒါပေမယ့် မနေ့က ရွှန်းလဲ့တို့လမ်းထိပ်က အအေးဆိုင်

လေးမှာ သူမနှင့် သူငယ်ချင်းတစ်ယောက် ကျကျနနထိုင်ပြီး သီးစုံဖျော်ရည် သောက်နေတာ တွေ့ခဲ့ရသည်။

သူမ ကြိုက်တာဆို လေပြေလည်း ကြိုက်ချင်သည်။

စားကြည့်ချင်မိသည်။ သူ အဲဒီလောက်အထိ ဖြစ်နေတာ။

အခုလည်း သူမကိုခေါ်ပြီး ကျွေးချင်မိသည်။

သတိရလိုက်တာ ကောင်မလေးရယ်။

မင်း သေချာတောင် မသိလိုက်တဲ့ လူတစ်ယောက်က

မင်းကို အပြင်းအထန် သတိရနေမိတယ်ဆိုရင် ယုံပါ့မလား။

သူမနှင့် ပတ်သက်လျှင် နာမည်လေးတစ်လုံးမှလွဲရင်

သူ ဘာမှ မသိချေ။ သိခွင့်မရသေးတာပါ။

ဆိုင်က အန်တီကြီးခေါ်တာတော့ ‘ရွှန်းလဲ့’တဲ့။

ညင်ညင်သာသာ ခေါ်တာမဟုတ်။

ကြမ်းကြမ်းကျယ်ကျယ် ခေါ်တာ။

“သား...လေပြေ...စားတော့မလား အားလုံးပြီးပြီ”

“အင်း...စားမယ်လေ”

ဒေါ်မြက ထမင်းစားပွဲပေါ် ပြင်ဆင်ပေးသည်။

“ကျွန်တော်တစ်ယောက်တည်း စားရမှာလား၊ ပျင်းစရာ

ကြီး၊ မေမေရော...ဒေါ်ပြ၊ မေမေပြန်မရောက်သေးဘူးလား။”

“ပြန်ရောက်ပါပြီ...ရန်ကုန် ပြန်ရောက်တာ၊ အပေါ် တက်သွားပြီ”

လေပြေ ခုံမှထကာ သွားခေါ်ဖို့ ပြင်မိသည်။ ပြီးမှ ကိုယ်ရှိန်သတ်ကာ...

“ဦးဇေယျာသော်ရော ပါသလား...ဒေါ်မြ”

“အေး...ပါတာပေါ့”

လေပြေ သက်ပြင်းချရင်း ပြန်ထိုင်ချလိုက်သည်။

ဒီလူကြီးပါလာမှတော့ မေမေက သူနှင့်အတူတူ ဘယ် လာ စားပါတော့မလဲ၊ သူ သွားခေါ်ဖို့ပင် တဲ့ဆိုင်းသွားသည်။

ထိုလူကြီးနှင့်ပဲ ဆေးအေးလူလူ လက်ဆုံစားချင်မှာပေါ့။ လေပြေတစ်ယောက်တည်း မကျေမနပ်ဖြစ်ကာ သီးနှံပန်းကန်ကို ဆွဲယူ နွေနှောက်လိုက်ပါသည်။

သူက တစ်ဦးတည်းသော သားလည်းဖြစ်တာကြောင့် မေမေ့ကို သိပ်ချစ်ပြီး ငယ်ငယ်ကတည်းက သူငယ်ချင်းပေါင်း ပေါင်းလာခဲ့တာပါ။ သူနှင့်မေမေက အရမ်း Closeဖြစ်ပါသည်။

သူ့အတွက်တော့ မေမေက အမေလည်း ဟုတ်သည်။

အမေလိုလည်း ဟုတ်သည်။ သူငယ်ချင်းလည်း ဟုတ်သည်။
မောင်နှမဆိုလည်း ဟုတ်သည်။ အစစ အရာရာ တိုင်ပင်ညှိနှိုင်း ပြောပြရင်ဖွင့်နေကြ၊ ဟိုတုန်းကပါ။

အခုတော့ ကြည့်စမ်းပါဦး...အားလုံးသွားပြီ။

ဒီအမေက သူ့ဘက်ကို ပြန်လှည့်မကြည့်နိုင်တော့အောင် ဦးဇေယျာသော်လက်ထဲ ပါသွားခဲ့ပါပြီ။

အချိန်ကောင်းလိုလို မေမေကားတွင် ထိုလူကြီးက ရှိသည်။ သားအိမ်ချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် အေးအေးဆေးဆေး စကားပြော ချိန်ပင် မရှိတော့။ သူ့အတွက် မေမေ အချိန်မပေးတော့ပါ။

အရင်လို မေမေနှင့် စကားတွေပြော၊ ထမင်းအတူစား၊ သွားလာလည်ပတ်ခွင့်တွေ ပြန်မရနိုင်တော့ပေ။

ဦးဇေယျာနှင့် မေမေလက်ထပ်လိုက်တာဟာ သူ့အတွက် တော့ ခက်ခဲကြီးမားသော ဆုံးရှုံးမှုဟန်ရ ဖြစ်သည်။

အဘိုးကျွန် လစ်ဟာသွားသလို ခံစားရသည်။ သူတို့သားအိမ်နှစ်ယောက်ရဲ့ တွယ်တာနှောင်ဖွဲ့ထားသော နှလုံးသစ်ခုဟာ မသိမသာ ပြိုကွဲသွားခဲ့လေပြီ။

တစ်အိမ်တည်း အတူတူနေကြတယ်ဆိုပေမယ့် စိမ်းကား

အေးစက်နေသည်။ သူစိမ်းဆန်မှုတွေနှင့် ဦးဇေယျာသော်က သူတို့
သားအမိနှစ်ယောက်ကြား စည်းခြားစေခဲ့ပြီ မဟုတ်လား။

ဟိုအရင်ကဆို မေမေက တစ်ဦးတည်းသောသား သူ့ကို
အမြဲအရိပ်လိုကြည့် ဂရုစိုက်နေတတ်တာပါ။

“သား...ဒီအကျိုးလေး ဝတ်ပါလား”

“သားရယ် ဒီဦးထုပ်က နောက်ပြန်စောင်းလို့ မလှပါဘူး”

“မိကေ ဝါးတာ လမ်းသရဲစတိုင်ကြီးပါ သားရယ်”

အဲဒါမျိုးတွေ မေမေက အကြံပေးနေကြ၊ သူကလည်း
မေမေစကားဆို နားဝင်ပါသည်။

ယခုတော့ ယောက်ျားကို ဂရုစိုက်ရတာနှင့် အရာရာ
မေ့သွားလေပြီလားဟု သူတွေးမိပါ၏။

သူကပဲ သဘောထားမကြီးနိုင်တာလား။

လေပြေ နေမှကောင်းရဲ့လား...ထမင်းစားချိန်ရော မှန်ရဲ့
လား...ဘယ်အချိန်မှ အိမ်ကိုပြန်ရောက်လဲ...ဘာတစ်ခုမှ
မေးမြန်း၊ ဂရုမစိုက်နိုင်တော့။ သူ့အတွက် မေမေ စိတ်မပူတော့ပါ။

သူ့အတွက် အချိန်မပေးနိုင်တော့ပြီ။

လေပြေ တစ်ယောက်တည်း တစ်မိမိမ့်တွေးရင်း ရင်ထဲ

မှာ ခံပြင်းဝမ်းနည်းမိသည်။ သူက ဟိုတုန်းကလိုပဲ မေမေနှင့်
နွေးထွေးစွာ နေချင်သည်။ သူ့ဘဝရဲ့အဓိပ္ပာယ်ဟာ ဘာလဲလို့
စဉ်းစားကြည့်မိသည်။

ပြည့်စုံခမ်းနားခြင်းတွေ၊ ငွေကြေးဥစ္စာတွေ အားလုံးပြည့်စုံ
နေပေမယ့် ခံစားချက်ကို မျှဝေနားလည်ပေးမည်လူမရှိ။

တစ်ယောက်တည်း ခြောက်သွေ့စွာ နေရသည်။

အရင်ကလို မေမေအခန်းထဲ တခိုင်းခိုင်းပြေးတက်၊
မကျေနပ်တာတွေ ဖွင့်ဟခွင့်လည်း မရှိတော့ပါ။ ဘာမဆို မျှသိပ်
အံ့ကြိတ်နေရုံ။

ဦးဇေယျာသော်က အမြဲတမ်း မေမေဘေးမှာ ရှိနေတာ
ကြောင့် ပြောစရာရှိသည့် စကားတွေပင် မပြောဖြစ်တော့။

ကိုယ့်အမေနှင့်ကိုယ် စကားပြောဖို့ပင် အချိန်ကိုရွေးနေ
ရသည်။ စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းလွန်းတဲ့ အနေအထား...။

သူတို့အနား သွားနေလို့လည်း မသင့်တော်ပါ။ သူ
ဘယ်လို လုပ်ရမလဲ၊ တစ်ခုခုက သူ့ကို စိတ်အနှောင့်အယှက်
အကြီးအကျယ် ပေးနေပါသည်။

ဦးဇေယျာသော် ရောက်လာပြီးတဲ့နောက် အချို့ခဏ

အတွင်းမှာပဲ မေမေနှင့်သူ အရမ်းကိုဝေးကွာသွားသလို ခံစားရသည်။

သူ့ဘဝမှာ သူတစ်ယောက်တည်းဟု မြင်လာမိသည်။ အရင်ကလို တစ်အိမ်တည်းမှာ အတူတူနေကြတာပေမယ့် အတိုင်းအတာ တစ်ခုထိ ဝေးကွာသွားခဲ့ရသည်။

နောက်ပိုင်းဆို ပိုတောင်ဆိုးဦးမည် ထင်သည်။ ဦးဖေယှာသော်က ဒီအိမ်ကြီးရဲ့ အိမ်ထောင်ဦးစီးနေရာကို ရောက်လာပြီး မဟုတ်လား။

မေမေစိတ်ချမ်းသာအောင် သဘောတူလိုက်မိတာ လေပြေအမှားပါပဲ။

လေပြေ ခေါင်းတစ်ချက် ရမ်းလိုက်မိသည်။ တော်ပါပြီ...မတွေးတော့ပါဘူး။ ကိုယ့်ဘာသာ ပျော်အောင်နေတာပဲ ကောင်းပါသည်။

အခုမှတော့ ဘာတတ်နိုင်မှာလဲလေ။ ရင်ထဲက ခံစားချက်တွေကိုတော့ တစ်ယောက်ယောက်ကို ရင်ဖွင့်ပြောပြချင်သည်။

မရင်းနှီးသေးတဲ့ ကောင်းမလေးကိုပဲ စိတ်ထဲမှာ သတ်ရမိသည်။ မေ့လို့မရနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။

မနေ့က သူ ရွန်းလဲ့ဆီရောက်သွားတော့ ရွန်းလဲ့က ဆိုင်မှာနေပါ။ သူ အကြာကြီး စောင့်နေခဲ့သေးသည်။

ထို့ကြောင့် ဒီနေ့ ထပ်သွားရန် ဆုံးဖြတ်ထားသည်။ သူက ဆီလွယ်လက်လျှော့တတ်သူ မဟုတ်ပါ။ ဇွဲကြီးသည်။

ပြီးတော့ သူက အစွဲအလမ်း ကြီးသည်။ ဒါဆိုဒါ၊ ရင်ထဲစိတ်သွားလျှင် ပြန်နှုတ်လို့မရ။

လေပြေ သူမနှင့် ရင်းနှီးခွင့်ရအောင် ဖန်တီးတော့သည်။ ဒီအတိုင်း သွားကြည့်ကြည့်ပြီး ပြန်လာရတာမျိုး မလုပ်တော့ပါ။ သူ့အတွက် အဓိပ္ပာယ်မရှိ။

ရွန်းလဲ့ဆိုတဲ့ မိန်းကလေးနှင့် ခင်မင်ခွင့်ရအောင် ကြိုးစားတာမည်။ ရင်းနှီးခင်မင်ခွင့်ရမှ ဖြစ်မည်။

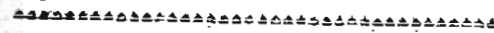
“လေပြေ...ဒီမှာ သားသူငယ်ချင်း လာတယ်”

“မျိုးဇော်လား...ဒေါ်မြ၊ ဒီကိုလွှတ်လိုက်လေ”

သူ့သူငယ်ချင်း မျိုးဇော်က ထမင်းစားခန်းဆီ လျှောက်လာသည်။ သူက လှမ်းကြည့်ကာ ပြုံးပြလိုက်၏။

“တစ်ယောက်တည်း ဘာတွေစားနေတာလဲ လေပြေ”

မျိုးဇော်က ခုံတစ်လုံး ဆွဲထုတ်ထိုင်ရင်း မေးသည်။

“မင်းလာတာ အတော်ပဲ၊ ငါဒီမှာ တစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေတာကွ”

ဟု ပွင့်လွင်းစွာ ဖွင့်ဟဝန်ခံပါ၏။

ဒေါ်မြက မျိုးဇော်အတွက် သီးစုံတစ်ပန်းကန်လုပ်ပေးလာချပေးပါသည်။ ပြောနေစရာ မလို။

မျိုးဇော်က သူနှင့် အထက်တန်းလောက်ကတည်း ပေါင်းလာခဲ့သော အခင်ဆုံးသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ဖြစ်သူ အိမ်ကိုလည်း ဝင်ထွက်သွားလာနေကျ ဖြစ်သည်။

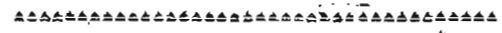
သူတို့က အားမနာတမ်းခင်သော သူငယ်ချင်း။

“ဘယ်လိုလဲ မင်းအဖေအသစ်နဲ့ အဆင်ပြေနေပြီလား New Father လေ”

မျိုးဇော်စကားက နားခါးလွန်းသည်။ သူ အသိအမှတ်မပြုချင်ပါ။ မေမေခင်ပွန်းဖြစ်တိုင်း သူ့အဖေနေရာ ပေးရမှာလား

“ကျွတ်...ဘယ်က အဆင်ပြေရမှာလဲကွာ...သူ့သားကတစ်မျိုး၊ သူကတစ်မျိုးနဲ့ အရမ်းစိတ်ညစ်ဖို့ ကောင်းတာပါ ငါ ပြေးချင်နေပြီ”

“အဘိုးကြီးက မင်းကို သူ့သမီးနဲ့ ရည်ရွယ်ထားတာ

မဟုတ်လား၊ ကျော့ကျော့က ရုပ်ကလေးကတော့ မဆိုးပါဘူးကွာ... မင်းမကြိုက်ဘူးလား၊ ယူလိုက်ပေါ့...ရရင် အမြတ်ပဲ... ယောက်ျားလေးပဲ”

မျိုးဇော်က သူ ကျော့ကျော့ဇော်ကို ကြည့်မရတာ သိတာကြောင့် တမင်နောက်နေသည်။

“ဘာလို့ ယူရမှာလဲကွာ...မင်းကြိုက်ရင် မင်းယူလိုက်ပါလား...မင်းပြောသလို အဖတ်တင်တာပေါ့”

“ကောင်မလေးက မင်းကို ကပ်နေတာပဲဟာ”

“ကျွတ်...တော်စမ်းပါကွာ”

လေပြေ စိတ်ပျက်လက်ပျက် ရေရွတ်မိသည်။

ဦးဇေယျာသော်ရဲ့သမီး ကျော့ကျော့ဇော်ကို သူ သိပ်ကြည့်နေပါ။ အမြင်ကပ်လွန်းပါသည်။

မိန်းကလေးပီပီ သိမ်သိမ်မွေ့မွေ့ အေးအေးဆေးဆေးမရှိ။

သူ့ကိုလည်း လိုအပ်တာထက်ပိုပြီး အရော့စင်နေသလို ထင်မိသည်။ ဘယ်လိုရည်ရွယ်ချက်လည်း မသိပါ။

နေရာတကာ ဝင်စွက်ဖက်ချင်တာ။ ပိုင်စိုးပိုင်နင်းရှိရာသေးသူမရဲ့ အပြုအမူတွေကို လေပြေ စိတ်ပျက်မိသည်။

ကျော့ကျော့ဇေက သူ့ကို အရမ်းမက်မောနေသည်။

သူက တစ်ဦးတည်းသောသား မဟုတ်လား။ အမေအဖေ အားလုံးက သူ့ဆီကျလာမှာကိုပဲ စောင့်မျှော်လိုချင်နေတာလား။ သူ့ဘက်ကတော့ မလွဲသာလို့သာ ကြည့်နေရတာ။ တစ်ခါတလေ ကျလျှင် ဖြောလိုက်ချင်သည်။

နှစ်နှစ်နာနာ ပြောပစ်ချင်သည်။ မေမေမျက်နှာကြောင့်သာ သည်းညည်းခံ ကြည့်နေရတာ။

“လေပြေ...မင်း ဒီနေ့ အားတယ်မဟုတ်လား...ငါ့ Dagon Center မှာ ဆံပင်သွားညှပ်မလို့ မင်းကို လာခေါ်တာ”

“ဟာ...ငါ ဆံပင်မညှပ်သေးပါဘူး”

“မင်းမညှပ်လည်း နေလေ၊ ငါ့ညှပ်မလို့ ခေါင်းလည်း လျှော်ရမယ်”

မျိုးဇော်နှင့် သူက တစ်နေရာရာ သွားစရာရှိလျှင် အတူတူ ညှိပြီး သွားနေကျဖြစ်သည်။

“ဒါဆို ကြာမှာပေါ့...ငါ သွားစရာရှိတယ်”

လေပြေက ရွန်းလဲ့ဆီသွားရန် ရည်ရွယ်ထားတာကြောင့် မျိုးဇော်နှင့် လိုက်မသွားချင်ပါ။ ငြင်းလိုက်မိသည်။

“လုပ်မနေနဲ့...ဟေ့ကောင်၊ မင်း ဒီနေ့အားတာ ငါသိ တယ်ကွာ...လိုက်ခဲ့ပါ၊ မင်းပါတော့ 'စိုပြေတာပေါ့'”

“တကယ် မအားတာ၊ ငါ့ကောင်မလေးဆီ သွားရမယ်”

“ဟာ...ငါနဲ့မတွေ့ရတဲ့ တစ်ပတ်အတွင်းမှာ ဘာတွေ ဖြစ်ကုန်တာလဲ၊ မင်း ဘယ်တုန်းက ထားလိုက်တာလဲ လေပြေ”

ဟု ထအော်ပြီး မျက်လုံးပြူးကြည့်သည်။

မျိုးဇော်က တအံ့တသြနေတာကြောင့် အော်ရယ်နေလိုက် သည်။

ပြောမပြတ် ထားလိုက်သည်။

မျိုးဇော်က သူ့ပုခုံးကို လှမ်းပုတ်သည်။ အသည်းအသန် ခိတ်ဝင်စားသွားပြီ။

“ဟ...ဘာရယ်နေတာလဲ...ပြောလေ”

မျိုးဇော်က အရမ်းသိချင်နေသည်။ မရိုးမရွ ဖြစ်နေပြီ။ လေပြေက တစ်ချက်တော့ တွေဝေသွားရသည်။

သူ့ရင်ထဲမှာ လေးလေးနက်နက် ချစ်မိနေသော မိန်းက

လေးက သူ့ကို စေ့စေ့တောင် မကြည့်ပါလား။

ရွန်းလဲ့အကြောင်းကို လေပြေ ပြောသင့်ပါရဲ့လား။

“ဘယ်သူလဲ...ဘယ်မှာနေလဲ...”

မျိုးဇော်ကဆက်မေးလျှင် သူဘယ်လိုဖြေရမလဲ။

မရေရာသောက်စွဲကြီး။ သူ့ချစ်ရတဲ့ မိန်းကလေး ဂုဏ်ငယ်မှာ မလိုလား။ နှလုံးသားက ခံနိုင်ရည် မရှိပါ။

“ဘာလို့ တိတ်နေတာလဲ...လေပြေ၊ မင်း အချင်းချင်း လျှို့ဝှားလို့ကတော့ မလွယ်ဘူး”

“ဘာမှ မဟုတ်သေးပါဘူးကွာ”

“မရဘူး...သိချင်တယ် ပြောကွာ”

“ငါ့ဘီက စိတ်ဝင်စားနေရုံ သက်သက်ါကွာ... ငါ့ကောင်မလေး မဟုတ်ပါဘူး”

“အဲဒါဆို ပိုတောင်စိတ်ဝင်စားသေးတယ်...အမြန်ပြော”

ဟု တိုက်တွန်းလာ၏။

“ဟာ...ဘာကို ပြောရမှာလဲ”

“မင်းကောင်မလေး အကြောင်းလေကွာ”

လေပြေက ခေါင်းရမ်းသည်။

သူက ပါးစပ်အရသာခံပြီး ငါ့ကောင်မလေး သုံးနှုန်းလို့တော့ပါ။ အမှန်က သူ့ကောင်မလေး လုံးဝမဟုတ်သေးပါ။

“ပြောစရာ ဘာမှကို မရှိသေးတာ”

“မင်း ဘော်တော်ဈေးကိုင်တာပဲ”

“လောလောဆယ် နာမည်တစ်ခု ပြောပြမယ်”

“အေး”

ဟု မျိုးဇော်က လက်ခံသည်။

“ရွန်းလဲ့...တဲ့”

“ရွန်းလဲ့ ဟုတ်လား၊ နာမည်အရင်းလား အဲဒါ”

“ဟုတ်မှာပေါ့...ငါ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ဘာမှမသိသေး”

အခုမှ သိအောင်လုပ်မလို့...၊ အဲဒါ နာမည်တောင် ခေါ်တာ

အလို့ သိထားတာ”

မျိုးဇော်ကတော့ ယုံမယုံမသိ။

ရွန်းလဲ့ နာမည်ကို သူ့နှုတ်က ထုတ်ပြောရတာ ကြည်နူး ချစ်မိသည်။ ကိုယ် အဲဒီလောက်အထိ အဖြစ်သည်းနေမိ၏။

ဘယ်ပဲ ဆိုချင်ဆို။

ကိုယ့်ဘက်ကတော့ မင်းလေးနုနုစပ်ရဖို့ နည်းလမ်းရှာမှာ

မင်းအကြောင်းတွေ အားလုံးသိချင်တယ်။ ပြီးတော့ မင်းနဲ့

အတူတူ အကြာကြီးပြောချင်တယ်။

ပြီးတော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် သူများတွေထက် ပိုခက်
ကြမယ်။

တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် လေးလေးနက်နက်
လေးစားစား...။

ပြီးတော့ မင်းကလည်း သဘောတူမယ်ဆိုရင် ကိုယ်
လက်တွဲကြမယ်။

အနာဂတ်မှာ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် မေးဖူး
ကြင်နာမြတ်နိုးစွာနဲ့...

ကိုယ့်ဘဝမှာ အဖော်လိုအပ်နေတာ မှန်ပါတယ်။ အ
ကျန်နေတာလည်း မှန်ပါတယ်။ ဒါပေမယ့် အဲဒီကွက်လံ
ဘယ်သူကိုမဆို အစားထိုးလို့ရတယ် မဟုတ်လား။

မင်းမှမင်းပဲ ဖြစ်နေခဲ့တာ၊ နှလုံးသားရဲ့ နက်နက်ရှိုင်း
ဆန္ဒပါ...မင်းယုံပေးပါ...။

“ဘာမှ မသိဘဲ ဘယ်လိုချိန်းထားကြတာလဲ”

မျိုးဇော်က နားမလည်ချင်သလို မေးသည်။

“ဒီလိုပဲပေါ့”

“ဘယ်လိုလဲ”

“ငါက အချိန်မှန်ရထားကြီး”

“ဟား...ဟား...ဟား”

မျိုးဇော်က လှောင်ရယ်သည်။

“ရပါတယ်...မင်းက ရယ်ပေါ့”

“ရယ်မိတာပဲ အပြစ်လား...ရထားကြီးရာ”

ဟု မျိုးဇော်က စနေသည်။

ကိုယ့်ဘက်ကတော့ စွဲနေပြီကွာ။ မင်းကို ကိုယ့်ဘဝထဲ
ရောက်လာအောင် ဘယ်လိုဆွဲခေါ်ရမလဲ။

မင်းကရော ကိုယ့်ကို ဆန္ဒရှိပါမလား။

“အဲဒီကောင်မလေး မင်းကိုသိလား”

မျိုးဇော်က သူ့ကို တော်တော်အထင်ကြီးနေပါလား။

ဘာမှကို မသိသေးတာ ပြောပြရင် ယုံပါ့မလား။

သူခေါင်းခါတော့...

“မင်းက သိအောင် မကြိုးစားဘူးလား”

“အခုမှ ကြိုးစားမလို့”

“လက်နှေးလိုက်တာ”

အားမလိုအားမရ ရေရွတ်၏။

မျိုးဇော်ကို ပြောပြလိုက်တော့ ရင်ထဲ ပေါသွားသည်။
အားလည်း ရှိလာသည်။

သူငယ်ချင်းတွေဆိုတော့ ဝိုင်းစဉ်းစားပေလိမ့်မည်။ ကူညီ
လိမ့်မည်။ သူလည်း တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ တွန့်ဆုတ်နေကာ
အမှန်ပါ။

ရှေ့မတိုးရဲ...။

သံတ္တီနည်းတာတော့ မဟုတ်။

သူ မှားသွားမလား...စိုးရိမ်တာ။

ရွန်းလဲ့ဘက်က No ဆိုတာကြီး လုံးဝမလိုချင်တာ။

သူ ကြောက်နေတာက အဲ့ဒါ။

နှုတ်မှ သီချင်းလေးတိုးတိုးညည်းရင် လေပြေ အလုပ်ရှုပ်
နေပါသည်။

အလုပ်ရှုပ်တယ်ဆို အိမ်မှာခေါ်ထားသည့် ကောင်လေး
ခင်းမင်းဆီက အဝတ်အဟောင်းတချို့ ငှားရ၊ သူစီးနေကျ ကတ္တီပါ
ဖိနပ်အဟောင်းကို ခဏငှားပြီး သူ့ဖို့ ဖိနပ်အသစ်တစ်ရုံ ဝယ်ပေး
တာ နှုတ်ပိတ်ထားရသေးသည်။

လေပြေ Crazy အဖြစ်ဆုံး ဆံပင်ပုံစံလေးကို မညီမညာ
ဖြစ်အောင် ညှပ်လိုက်ရသည်။ အမြဲပုံသွင်းထားလေ့ ရှိသည်။
ဆံမုန်တွေ နှမြောပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါ။

မညီမညာဖြစ်နေတဲ့ ဆံပင်အနီတွေကို အနက်ရောင်ဆိုး
လိုက်သည်။ အတော်လေး နက်သွားတော့မှ ဆံပင်တွေကို နှောက်

လွန် ဖြီးကြည့်လိုက်၊ ဘေးခွဲခွဲကြည့်လိုက်၊ အလယ်ခွဲကြည့်လိုက်
နှင့် အလုပ်ရှုပ်နေရသည်။

ဘယ်လိုပဲ လုပ်ကြည့်လုပ်ကြည့် ဆံပင်တို့က အသား
တကျ မရှိ၊ လိုချင်သည့်ပုံစံအတိုင်း ဖြစ်မလာ။

လေပြေ သက်ပြင်းတစ်ချက် ချသည်။

ဘယ်လိုလုပ်ရင် ကောင်းမလဲ။ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်ရှုံ့ကာ
စဉ်းစားအကြံထုတ်နေမိသည်။ ဟာ...ဟုတ်ပြီ။

တစ်စုံတစ်ခုကို သတိရသွားသလို လက်ဖြောက်တစ်ချက်
တီးကာ ရွှင်မြူးသောမျက်နှာနှင့် အခန်းအပြင်ထွက်လာ၏။

“မင်းမင်းရေ”

“ဗျာ”

“မင်းဆီမှာ အုန်းဆီရှိတယ်မလား”

“ဗျာ”

“မင်းကလဲ တဗျာဗျာနဲ့ ဘာဖြစ်နေတာလဲ...အုန်းဆီ

ပါ ဆိုမှကွာ”

“ဟို...ကျွန်တော်လိမ်းနေကျ အုန်းဆီပုလင်းတော့
ရှိတယ် အစ်ကို”

“အေး...အမြန်သွားယူခဲ့ကွာ”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်းက အုန်းဆီပုလင်းလေးကို အမြန်ယူလာပေး
သည်။ သူ့ကိုလည်း အင်းသား ကြည့်နေသည်။

“ပြီးရင် အပြင်သွားမယ်၊ မင်း အဆင်သင့်ပြင်ထား”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို”

လေပြေ ကိုယ့်အခန်းကိုယ် အမြန်ပြေးလာရသည်။ ရွှန်းလဲ့
နှင့် လွဲသွားရင် ဒုက္ခ။ သူမ အလုပ်ဆင်းချိန် နီးနေပြီမဟုတ်လား။
လေပြေ နောက်ကျလို့မဖြစ်၊ သူမ အလုပ်မဆင်းမီ ရောက်အောင်
သွားမှ ဖြစ်မည်။

အုန်းဆီတွေ ရွဲနှစ်နေအောင် ထည့်လိုက်တော့ ဆံပင်က
အတော်အဆင်ပြေသွားသည်။

ဆီတွေရွဲနေတော့ ဆံပင်က ဦးရေပြားမှာ ကပ်နေပြီး
ဆိုသလို ပုံသွင်းလို့ရသည်။

မေမေ ဝယ်ပေးထားသော စိန်လက်စွပ်ကို အမြဲဝတ်ထား
ရာမှ ချွတ်လိုက်ရတော့ မနေတတ်သလို ဖြစ်မိသည်။ လက်မှာ
တစ်ခုခု လိုအပ်နေသလို ခံစားရသည်။

၁၆:သီဒိုင်

အရင်ကဆို ဆံပင်ကို အရှည်ထားပြီး ပုံသွင်းဖို့၊ အရောင်ဆိုးဖို့ စိတ်ပါခဲ့သူ၊ ဒါဟာ ပထမဦးဆုံးအကြိမ် ကိုယ့်ဝါသနာကို စွန့်လွှတ်ရခြင်းပါ။

ဒါပေမယ့် ကိစ္စမရှိပါဘူး။ သူ ကျေနပ်သည်။

ကိုယ်ဖြစ်စေချင်တဲ့ဆန္ဒတွေ ဖြစ်လာအောင် ဖန်တီးဖို့က အဓိက မဟုတ်လား။ သူဌေးသားပုံပေါက်လို့မရ။

ကိုယ့်ပုံကိုယ် မှန်ထဲကြည့်တော့ တစ်မျိုးဆန်းနေသည်။ သေချာဆန်းစစ်ကြည့်ပြီးမှ အဝတ်လဲဖို့ပြင်သည်။

အဝတ်နည်းနည်းဟောင်းရှင် ဝတ်လေ့မရှိသည့် လေဖြေမှာ အဝတ်ဟောင်း တစ်စုံတလေ မရှိပါ။ အခုတော့ အမက်တွေ ပြီး။

မင်းမင်းဆီက ငှားလိုက်လို့ တော်သေးသည်။

သူ့ဆီမှာလည်း လေဖြေနှင့်တော်တာဆိုလို့ အခုယူထားသည့် ရုပ်လက်ရှည်အဖြူ အဟောင်းလေးသာ ရှိသည်။ လက်ရှည် မဝတ်တတ်ပေမယ့် မတတ်နိုင်ပါဘူး။ ဒါပဲ ဝတ်ရတော့မှာပဲလေ။

ဘယ်ပုဆိုး ဝတ်ရမလဲ။ အင်္ကျီတော့ ရပါပြီ။ ပုဆိုးကို ရှာရဦးမည်။

၁၆:သီဒိုင်... ၄၄

မိရီထဲက ပုဆိုးတွေထဲ မွေနှောက်ရှာမိသည်။

အရောင်ခပ်မှိုင်းမှိုင်း ပုဆိုးတစ်ထည်ကို အောက်ဆုံးမှ ဆွဲထုတ်လိုက်သည်။

အင်္ကျီက အဖြူ။ ပုဆိုးက ဘာအရောင်မှန်းမသိ၊ အကွက်လေးတွေ။

အားလုံးပြီးသွားတော့ မှန်ထဲ တစ်ချက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဟူး...။

တော်ပါသေးရဲ့...။

တဖြည်းဖြည်းနဲ့တော့ လူရိုးလူအေး၊ ခပ်တုံးတုံးပုံလေး ဖြစ်လာပါပြီ။ သူ့အရင်ပုံစံ၊ အရင်စတိုင်နှင့် တခြားစီ။

ဪ... နာရီ၊ နာရီက မဝတ်လို့တော့ မဖြစ်။ လေဖြေ

နာရီတွေ အားလုံးက အဖိုးတန်တွေချည်းပဲ။

မသူးပါဘူး။ နာရီတွေထဲက အဟောင်းဆုံးနာရီ တစ်လုံးကိုပဲ ရွေးပတ်လိုက်ရသည်။ နာရီပါမှ အချိန်သိရမှာ။

“မင်းမင်းရေ”

“ဗျာ...လာပြီ”

ကားဘေးမှာ မင်းမင်းက အသင့်ရပ်စောင့်နေသည်။

“လာ...သွားမယ်”

အိမ်ပြင်ထွက်လာတော့ သူပုံစံကို မင်းမင်းက တအံ့တဩ ဝေးကြည့်နေသည်။

ပြီးတော့ ခြံထဲမှာ ဖန်းပင်ရေလောင်းနေသည့် ခြံစောင့် ဦးလေးကြီးကလည်း ကြည့်နေ၏။

သူတို့ရဲ့ တအံ့တဩအကြည့်ကို မသိဟန်ဆောင်ကာ ကား တံခါးဖွင့် ဝင်ထိုင်သည်။

စိတ်ထဲမှာတော့ ရွန်းလဲ့ ရှိနေပါစေဟု ဆုတောင်းနေမိ၏။ အဲ့ဒါ အရေးအကြီးဆုံးပါပဲ။

စိတ်လှုပ်ရှားလွန်းစွာ ကားမောင်းလိုမရ။ ဒီကြားထဲ ညနေ ဘက်ဆိုတော့ လမ်းမှာကားတွေက အရမ်းရှုပ်လွန်းသည်။ မီးပွိုင့် တိုင်းလိုလိုမိနေတော့ လေပြေစိတ်မရှည်ချင်တော့။ အဲ့ဒါကြောင့် ညနေ ဘက်ဆို အပြင်မသွားချင်တာ။

သို့သော် သိပ်မကြာလိုက်ဘဲ ရွန်းလဲ့ရှိရာ မြေဦးကုန်းရှိ လမ်းလေးသို့ ရောက်လာပါသည်။

လမ်းထိပ်တစ်နေရာမှာ နေရာရှာကာ ကားရပ်လိုက် သည်။

“မင်း ပိုက်ဆံအိတ်ရော”

“ဒီမှာ အစ်ကို”

မင်းမင်းလှမ်းပေးသော ပိုက်ဆံအိတ် အနက်ရောင်အပြား ထဲသို့ ပိုက်ဆံတွေကို ပြောင်းထည့်လိုက်သည်။

“ငါ့အိတ် မင်း ခဏယူထားပေါ့ကွာ”

“ဗျာ”

သူ့ကို နားမလည်နိုင်သလို ကြည့်နေသော မင်းမင်းကို မိတ်တည်တည်ဖြင့်...

“မင်း မလိုက်ခဲ့နဲ့တော့၊ ကားပေါ်ကပဲ ထိုင်စောင့်၊ မင်း အဝတ်တွေ ဝတ်သွားတာ၊ မင်းပိုက်ဆံအိတ် ငှားထားတာ မေမေ သိလိုက်တော့ မလွယ်ဘူးမှတ်၊ ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောစရာ မလိုဘူး လေလည်လား”

“စိတ်ချပါ အစ်ကိုရဲ့...ကျွန်တော် နှုတ်လုံပြီးသားပါ”

“အေး...ဒါဆို ပြီးတာပဲ၊ ကားပေါ်ကပဲစောင့် ဟုတ်လား၊ အယ်လောက်ကြာကြာ ကားထဲကပဲ စောင့်နော်၊ ဘယ်မှ လျှောက် သွားနဲ့ ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

မင်းမင်းကို မှာစရာရှိတာ မှာပြီးတာနဲ့ ရွန်းလဲ့လမ်းလေးထဲသို့ လျှောက်ဝင်လာသည်။

သူမဆိုင်ရှေ့က ဖြတ်လျှောက်သွားတော့ ချိတ်ကတော့နှင့် ပိတ်စတွေကို အစီအရီ ခေါက်တင်နေသည့် သူလမ်းတွေလိုက်ရသဖြင့် လေပြေ ရင်အေးသွားရသည်။

ဘယ်အချိန်ကြည့်ကြည့် မင်းလေးက အရမ်းလှနေတာပဲ။

ချွေးစို့နေတဲ့ မျက်နှာသွယ်သွယ် ချွန်ချွန်လေးကို အရပ်မြင့်မြင့် ၊ ဆံပင်ပျော့ဆင်းဆင်းလေးနှင့် သူမက မော်လေးတစ်ဦးလို လှပကြော့ရှင်းလွန်းသည်။

ရင်သက်ရှူမော့ဖွယ် သူမအလှက တခြားသူတွေနှင့် ဘဲ တမူထူးခြားသည့် ဆွဲဆောင်မှုတစ်မျိုး ရှိနေသည်။

ဒါဟာ လေပြေရင်ထဲက မေတ္တာစိတ်ကြောင့်ပဲလား သူမနှင့်မသိဘဲ သူမအပေါ် လေပြေရင်ထဲ သံယောဇဉ် ထုထွက်များလွန်းနေတာ ဆန်းသည်။

ဘာလို့များ သူမကို ရင်ထဲက နက်နက်ရှိုင်းရှိုင်း မြတ်သွားမိတာလဲ၊ စဉ်းစားမရ။

သေချာတာတစ်ခုကတော့ သူမကိုမြင်လိုက်ရတိုင်း လေပြေရင်ထဲ အတိုင်းမသိ ကြည်နူးသွားရ၏။

မင်းလေးကို ကိုယ် ဘာကြောင့် ဒီလောက်ချစ်သွားရလဲ၊ မင်း ငါ့ကို ဘယ်လိုဖြုတ်စားလိုက်တာလဲ။

ရွန်းလဲ့သည် သူမကို တစ်စုံတစ်ဦးကြည့်နေသလို ခံစားရတာကြောင့် ဆတ်ခနဲ လှမ်းကြည့်မိသည်။

မဝံ့မရဲပုံလေးနှင့် အကြည့်လွှဲသွားသူတစ်ယောက်။ နှုတ်နုက ပွေးပွေးသန့်သန့်နှင့် မလိုက်မဖက်၊ ဆံပင်မှာ ဆီတွေက ဆို၊ သူပုံစံက ရယ်တော့ ရယ်ရသား။

အင်္ကျီက သူနှင့်မတော်ဘဲ ခါးကတိုနေတော့ ရယ်စရာကောင်းနေသည်။ ဘာပုံကြီးလဲ...။

အဝတ်အစား မတော်တရော် ဝတ်ထားတဲ့ကြားကပင် သူပုံစံက ခန့်ညားကြည့်ကောင်းနေ၏။

ရွန်းလဲ့ကြည့်နေတုန်းမှာပင် သူက ရွန်းလဲ့ကို ပြုံးကြည့်၏။

မျက်ခုံးထူထူနှင့် သူပုံစံက အဖြစ်ပြောစရာမရှိလောက်အောင် ချောမောကြည့်ကောင်းလွန်းသည်။

၁၂ ဝန်းသီခိုင်

လေပြေမှာ သူမ လှမ်းကြည့်လိုက်သဖြင့် လာရကျိုးနဲ့
ဟု ပျော်သွားရသည်။

ဒီလိုမှ ပြန်ကြည့်ပါ့မလားလို့ လေပြေစိုးရိမ်နေခဲ့ရတ
စိတ်ထဲ မောနေရတာ။

တော်သေးလို့...

သူမက လေပြေကို စိတ်ဝင်စားပုံရသည်။ နှုတ်ခ
ကလေးတွေက ရယ်ချင်သလို ပြုံးလို့။ ကော့ရွန်းတဲ့ မျက်ဝန်းနဲ့
နက်လေးတွေ...

လေပြေ သိပ်ကြိုက်တဲ့ မျက်လုံးတွေပေါ့။ အဲဒီမျက်
လေးတွေက လေပြေရင်ထဲ ထိုးဖောက်ဝင်နိုင်စွမ်း ရှိသည်။ ဟု
ပစ်ကျသွားအောင် ညှိယူနိုင်လွန်းသည်။

ရွန်းလဲ့ကို ကြည့်နေပုံက ရင်တုန်ချင်စရာ။

မြတ်နိုးမှုအပြည့်နှင့် ရွန်းလဲ့ကို တန်ဖိုးထားမှုတွေ ပေါ်
နေသည်။

လေးနက်လွန်းသော အကြည့်တွေပါလား။

ရွန်းလဲ့မှာ သူ့အကြည့်နွေးနွေးဒဏ်ကြောင့် ရင်ခုန်နှုတ်
တဖြည်းဖြည်း မြန်လာရသည်။

ပန်းချီရောင်စက္ကူစွန်း၊ အနီရောင်ကြိုးတစ်ခန့်... ၁၃

သူက ဘယ်သူလဲ...၊ ဘယ်ကပါလိမ့်...။

ရွန်းလဲ့ သူ့ကို တစ်ခါမှမမြင်ဘူး၊ မသိဘူးပါ။

သူက ရွန်းလဲ့ကို သိနေပြီးသားလား။

သူ့အကြည့်တွေက ရွန်းလဲ့ကို သိနေပြီးသားလို။

ရွန်းလဲ့က သူ့ကိုမသိဘဲ သူကဘာလို့ ရွန်းလဲ့ကို သိနေရ
တာလဲ။ တစ်ခါမှ မမြင်ဘူးတာ သေချာသည်။

“ဟိတ်...ရွန်းလဲ့ ဘာဝင်နေတာလဲ...မပြန်သေးဘူး
ဘူး၊ ငါတို့သွားပြီနော် တာတာ”

လဲ့ဝါ လာပြောမှ ရွန်းလဲ့လည်း သူ့ဆီမှ အကြည့်လွှဲရင်း
ပြန်ဖို့ အိတ်ကလေးကောက်လှယ်ကာ ဆိုင်ပြင်ထွက်လာခဲ့သည်။
နှုတ်စိတ်နှင့် လူက ထုံပူနေရသည်။

ခပ်တည်တည်နှင့် သူ့ရှေ့မှဖြတ်လျှောက်လာခဲ့ရာ ဖြစ်ချင်
တာ သူ့ရှေ့မှာမှ သူမ ခလုတ်တစ်ချက်တိုက်၏။

“အမေ”

သူက ရယ်သည်။ သူ့ရယ်သံက ရွန်းလဲ့ကို ဒေါသဖြစ်
စေ၏။ ရွန်းလဲ့က ရှက်ရှက်နှင့် မျက်စောင်းရွယ်တော့ သူ့မျက်နှာက
ပြုံးသွားသည်။

“ဟိတ်...ဘယ်သူအားကိုးနဲ့ ကျစ်ဆံမြီး ကျစ်တာလဲ”

“ရှင်”

သူမက ရှက်စနိုးရယ်ကာ ပြန်စသည်။

“ဟင်...ရှင်နော်၊ ရှင်ကျတော့ရော ဦးထုပ်နောက်ပြန် ဆောင်းထားတာ စတိုင်ကျတယ် ထင်လို့လား...”

ကောင်မလေးက သူ့ကို တရင်းတနီး ပြန်နောက်တကြောင့် လေပြေ ကျေနပ်သွားရသည်။

ရွန်းလဲက ဘေးမှလိုက်ပါလာသော သူ့ကို မျက်စောထိုးမိသည်။ ခေါင်းကဆံပင် ဆီရွဲရွဲနှင့် မုန်းစရာကြီး။ ဘာကပ်လိုက်လာတာလဲ...။ သူနဲ့လည်း သိဖြင့်မသိဘဲနဲ့။

အဲဒီလို ပေါ်တင်ကြီး လိုက်လာတာ ရှက်စရာ။

“စ...တာပါ... ပါးကွက်ကလေးနဲ့ ကျစ်ဆံမြီးကလေး အရမ်းချစ်ဖို့ကောင်းလို့”

“အမယ်”

“တကယ်ပြောတာပါဗျာ...နောက်တာ မဟုတ်ပါဘူး”

ရွန်းလဲလည်း သူ့ကို မြတ်မြတ်နိုးနိုး မောကြည့်ကာ ဘဝခိုက် ကြည့်နူးနေရသည်။

တစ်ခါမှ အဲဒီလို မခံစားခဲ့ရဘူးပါ။

နှုတ်ခမ်းဖွင့်ကာ ပြုံးရယ်နေသော သူ့မျက်နှာက ရွန်းလဲကို နှိုးယစ်မူးစေသည်။ သူနှင့် စကား ပြန်မပြောဘဲ မနေနိုင်။

“စိတ်ဆိုးလား”

ရွန်းလဲ ချက်ချင်း မဖြေဖြစ်ဘဲ အိုက်တင်ခံနေလိုက်၏။

“ပြောလေဗျာ”

လေပြေက ခပ်တိုးတိုး ထပ်မေးလိုက်သည်။

ဘယ်လိုရေစက်လဲ မသိ။ ထိုရွန်းလဲဆိုသော မိန်းကလေး အတူတူယှဉ်လျှောက် စကားပြောလာရတာ ရင်ခွန်ကြည့်နူးနူး ကောင်းလှသည်။ သူ့ဘာလို့ အဇာလွန်နေမိသလဲ။

“စိတ်မဆိုးဘူး မဟုတ်လား”

“အင်း”

“ဒါဆို နာမည်လေး ပြောပြဦးလေဗျာ”

လေပြေက သူမနာမည် ရွန်းလဲဆိုတာ သိပြီးပေမယ့် ခပ်မေးလိုက်သည်။ ခပ်တည်တည်နှင့်...

“ရွန်းလဲရွှေရည်...ရှင်နာမည်ကရော”

ကောင်မလေးက အမှန်တိုင်းပြောသည်။

ညာတတ်ပုံ မရ။ ရိုးသားမှုကို အမှတ်ပေးမိ၏။
 သူကရော ဘာများညာစရာ ရှိမလဲ။
 Sorry ကွာ...ကိုယ်က ညာသလို ဖြစ်နေပြီ။
 “စစ်လေပြေ”
 “ဘယ်မှာနေတာလဲ”

နှစ်ယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်နက်တည်း မေးမိကြသဖြင့်
 နှစ်ယောက်စလုံး ရယ်လိုက်မိသည်။

သူမရယ်ပုံလေးက ချစ်စရာကောင်းလွန်းသည်။ လေး
 တို့နှစ်ယောက်သား ပတ်ဝန်းကျင်ကိုပင် မေ့လျော့သွားစေ
 တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အကြည့်မလွှဲနိုင်အောင် ပျော်စရာ
 သည်။ ဒီအချိန်လေး ကုန်ဆုံးသွားမှကို နှမြောနေမိသည်။

နောက်ထပ် ဘယ်တော့များ တွေ့ရမလဲ။ ထပ်မတွေ့
 ကို နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်ပူနေမိကြသည်။

စကားပြောကြည့်မှ သူမက ပွင့်လင်းဖော်ရွေပြီး ချစ်စရာ
 ကောင်းလွန်းတာ သိလာရသည်။

မထင်မှတ်ဘဲ သူမနှင့် လေပြေဟာ ခဏလေးအတွင်း
 ခင်မင်ရင်းနှီးသွားသလို ခံစားရသည်။

“လိပ်စာသိရင် ဘာလုပ်မလို့လဲ... လာလည်လို့ မရဘူး
 နော်”

“ဪ... ဟုတ်လား... ကျွန်တော်လည်း ရွန်းလဲ့လို
 ဦးလေးအိမ်မှာ ကပ်နေရတာ။ မိဘမရှိဘူး... တစ်ကောင်ကြွက်ပဲ
 ဆိုရမလား”

သူမအပြောကြောင့် ရွန်းလဲ့ သနားသွားရသည်။
 အရမ်းချောတဲ့ ကောင်လေးရယ်...

နင်နဲ့ငါက ဘဝတူတွေများလား...
 ဒါဆိုရင် ငါ နားလည်ပေးမှာပေါ့...

ငါ့လိုပဲ နင်လည်း သူများအိမ်မှာ မှီခိုနေရတာပေါ့နော်။

“ရွန်းလဲ့က ဒီဆိုင်မှာ ရှိတာများပါတယ်၊ နေတာကတော့
 အဒေါ်အိမ်မှာ ကပ်နေတယ်”

သူမက ကိုယ့်ကို ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောပြတော့ လေပြေ
 မှာ မလုံမလဲ ဖြစ်ရသည်။

သူမဘဝကို စာနာမိပါသည်။

မင်းလေးဆီက ကိုယ်လိုချင်တာ တစ်ခုတည်းပါ။

တခြားဘာမှ မမျှော်လင့်ပါဘူး ရွန်းလဲ့ရယ်...

မင်းကို ချစ်မိတာ တစ်ခုတည်းပါ...။

နှစ်ယောက်သား တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် စာနာမိသလို မျက်လုံးချင်း နားလည်မှု ဖလှယ်မိကြသည်။

လေပြေရင်မှာတော့ ကြည်နူးမဆုံးပါ။

သူမဟာ ကိုယ်ထင်တာထက်ကို ပိုပြီး နူးညံ့သိမ်မွေ့လွန်းပြီး ခင်ဖို့ကောင်းပါသည်။

သူမရဲ့မျက်ဝန်းနက်ငေးတွေထဲမှာ ကိုယ့်အပေါ် ယုံကြည်ခြင်းတွေ ပြည့်လျှံနေသည်ဟု ထင်မိသည်။

“ကိစ္စရှိလို့ ဖုန်းဆက်ချင်ရင် ဆိုင်ဖုန်းနံပါတ် ယူထားလေ”

“ဆိုင်ပိုင်ရှင် ဖုန်းခဏခဏဆက်ရင် ရွန်းလဲ့ကို ဆုမှာလား”

“အင်း... ဆုမှာပေါ့၊ ခဏခဏတော့ ဆက်လို့မရဘူး၊ ကိစ္စရှိမှဆက်လေ၊ ရွန်းလဲ့တို့ တစ်အိမ်ကျော်က ဖုန်းကိုတော့ ဆက်လို့ ရတယ်”

“ကိုယ်ဖုန်းဆက်ရင် မင်းအဒေါ်က ဆုမှာပေါ့”

“အဒေါ်ဆုတာက အကြောင်းမဟုတ်ပါဘူး၊ ဆိုင်မှာက အလုပ်ပြုတ်သွားမှာ စိုးတယ်လေ၊ ဒီအလုပ်ကိုတောင် ရွန်းလဲ့ သူငယ်ချင်း လဲဝါက ပြောပေးလို့ ရထားတာ”

“ဒါဆို ကိုယ်လည်း ဖုန်းနံပါတ်ပေးခဲ့မယ်”

“ရှင့်အိမ်ကရော ဖြစ်ပါ့မလား”

သူမက ကိုယ့်အတွက် စိုးရိမ်ပေးရှာသည်။

ရွန်းလဲ့က သူမကြောင့်တော့ သူ့အိမ်မှာ ပြဿနာမကြုံစေချင်။ ရွန်းလဲ့ကြောင့် သူ့မှီခိုနေရာလေးမှာ အခက်ခဲမကြုံစေချင်ပါ။

“အခြေအနေ ကြည့်ရတာပေါ့ဗျာ”

“ဪ... ရွန်းလဲ့ နားလည်ပါတယ်”

“ရွန်းလဲ့ ဆိုင်မှာ အရမ်းပင်ပန်းမှာပဲနော်”

“ရှင်”

သူမမျက်နှာလေး မဲ့သလိုဖြစ်သွားပြီးမှ...

“ပင်ပန်းတယ်လို့တော့ မရှိပါဘူး၊ ဒီလိုပါပဲ... အလုပ်ဆိုတာ မပင်ပန်းတဲ့အလုပ်မှ မရှိတာ”

“ရွန်းလဲ့ ကျောင်းမတတ်ဘူးလား”

“ကိုးတန်းနဲ့ ထွက်ခဲ့တာ”

“ဪ... ဟုတ်လား”

ရွန်းလဲ့အကြောင်းကို အသေးစိတ် လိုက်မေးသော ကောင်လေးကို ပြုံးပြလိုက်သည်။

စိတ်မပူပေးပါနဲ့၊ နင်နဲ့ ငါက ဘဝတူတွေပဲ၊ နင်ကိုလည်း နားလည်ပေးမှာပါ။

လေပြေ စိုက်ကြည့်နေသဖြင့် ရွန်းလဲ့ မနေတတ်သလို အကြည့်လွှဲမိကာ ရင်ခုန်သံတွေ တုန်းဒိုင်းကြနေတာ သူကြားသွားမှဖြင့်...

“အိမ်ပြန်ရမှာတောင် မေ့နေပြီ”

“ကိုယ်လည်း မေ့နေတယ်ဗျာ၊ အတူတူပါပဲ”

ကိုယ်က ရွန်စားခဲ့ရသူပါ ရွန်းလဲ့ရယ်။

မင်းလေးက မာနခဲလေး မဟုတ်လား။

“ဟော...ကားဂိတ်တောင် ရောက်လာပြီ၊ ဟိုမှာ ကားလာနေပြီပဲ၊ သွားဦးမယ်နော် လေပြေ၊ နောက်မှဆုံကျတာပေါ့”

“ဟာ...ဘာလို့ နောက်မှဆုံရမှာလဲ၊ ည ကျွန်တော်ပုန်းဆက်လိုက်မယ်...”

“အင်း...ဒါတော့ လေပြေသဘောပဲ၊ ရွန်းလဲ့ သွားမယ်နော်...”

“လိုက်ပို့ပေးချင်တယ်ဗျာ...အိမ်ပြန်နောက်ကျရင် အဆင်မပြေဘဲ ခံရမှာ စိုးလို့သာ”

“ရပါတယ်...ကိစ္စမရှိပါဘူး၊ နေခဲ့ပါ”

သူမကားပေါ်တတ်သွားပြီး ကားထွက်သွားသည့်တိုင် အောင် လေပြေ ရပ်ငေးနေမိသည်။

ရွန်းလဲ့ရင်ထဲမှာ ဘယ်တုန်းကမှ ဒီလောက်မလှုပ်ရှားခဲ့ပါ။ သူနှင့်ဆုံမှသာ ရွန်းလဲ့ ဘာဖြစ်သွားရတာလဲ။ သူက ရွန်းလဲ့ ကားပေါ်တက်ပြီး ကားထွက်သွားသည်ကို ငေးကျန်ရစ်သည်။ ရင်ထဲ ဆွေးသွားသလိုပင်...

သူနှင့်လမ်းလျှောက်ရတာ အချိန်ကုန်သွားမှန်း မသိ။ ရွန်းလဲ့ တစ်ယောက်တည်းဆို ကားဂိတ်က အဝေးကြီးလိုပင်။

သူနှင့်အတူ ယှဉ်လျှောက်ရတာ သူ့မျက်နှာကို မော့ကြည့်ပြီး စကားဆိုရတာ ဘယ်လိုကြည်နူးမိမှန်း မသိ။

သူ ဘေးမှာ မားမားမတ်မတ်လျှောက်လာတော့ ရွန်းလဲ့ကို လိုက်စနေကျလူတွေပင် မစရဲကျတော့။

သူကလည်း ရွန်းလဲ့ကို ပြုံးပြီး ငုံ့ကြည့်နေဟန်က တစ်လောကလုံးကို မေ့နေပုံ၊ ပတ်ဝန်းကျင်ကို သတိမထားမိပုံ နှင့်...။ ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ် သူနှင့်ခင်ရတာ ရွန်းလဲ့ ပျော်ပါသည်။

ဒီအချိန်ဆို ရွှန်းလဲ့ရော ဘာတွေလုပ်နေမလဲ။

ရွှန်းလဲ့နှင့် မတွေ့ရတာ ကြာပြီ။

သူမရော ကိုယ့်ကို သတိမှ ရရဲ့လား။

ကိုယ်ကတော့ အရမ်းလွမ်းတယ်ကွာ။

ဘာအကြောင်းအရာပဲတွေးတွေး သူမအကြောင်းက
ဇိတ်ထဲ ရောက်ရောက်လာတတ်သည်။ ညအိပ်ရင်တော့ အိပ်မက်
ထဲထိ မင်းက ရောက်လာတတ်သည်။

အိပ်မက်ဆိုတာ စွဲလန်းခြင်းတစ်မျိုးပဲ။ အိပ်မက်ထဲထိ
မင်းကပါနေတော့ မင်းကို ကိုယ် စွဲလန်းနေမိလို့သာ ဖြစ်လိမ့်မည်။

မင်းဆီ ဖုန်းဆက်ရင် မင်း ဖုန်းလာကိုင်ပါ့မလား။ ကိုယ်
ဖုန်းဆက်ရင် မင်းလေး အဆူခံရမှာလား။

သူမဖုန်းနံပါတ်လေးကို မနှိပ်ဘဲ ဟန်းဖုန်းလေးကို
လက်ထဲ ကိုင်ထားမိရင်း စဉ်းစားနေမိသည်။

ညဘက်အချိန်မှာ မင်းဆီ ကိုယ်ဖုန်းဆက်လို့ ဖြစ်ပါ
လား။

သူမ ဒီအချိန် အိပ်နေပြီလား။ ဒါမှမဟုတ် စာဖတ်နေမ
လား။ ဇာတ်လမ်းတွဲ ကြည့်နေမလား။ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ စကား

မေမေနှင့် ဦးဇေယျာသော်တို့ အပြင်ထွက်သွားကြတာမို့
လေပြေတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ ကျန်ရစ်သည်။

မေမေက လိုက်ခဲ့ဖို့ခေါ်ပေမယ့် လေပြေမလိုက်ချင်တော့။
ဦးဇေယျာသော်နှင့်အတူ မသွားချင်တာမို့ အိမ်မှာပဲ နေရစ်ခဲ့လိုက်
သည်။

အရင်ကဆို မေမေနှင့်အတူ ညဖက်အပြင်မှာ တစ်ခုခု
သွားစားနေကျ။ ခုတော့ မေမေက လေပြေကို မလိုအပ်တော့
ဦးဇေယျာသော်က မေမေဘေးမှာ တစ်ချိန်လုံး ရှိနေတတ်သည်။

သူတို့နှင့်လည်း မလိုက်ချင်ပါ။

လေပြေတစ်ယောက်တည်း ပျင်းနေမိသည်။

ပြောနေမလား၊ လျှောက်လည်နေမလား၊ သူမရဲ့ အပန်းဖြေချိန်
လေးကို လေပြေ နှောင့်ယှက်သင့်ရဲ့လား...။

ဝရံတာက ထိုင်ခုံလေးပေါ် ထိုင်မှီရင်း လေပြေ မျက်လုံး
လေးမှိတ်ကာ သူမအကြောင်း တွေးနေမိခိုက်မှာပင်...

ဧည့်ခန်းထောင့်က စားပွဲပေါ်ရှိ တယ်လီဖုန်းက ထမြည်
လေသည်။

“မင်းမင်းရေ...မင်းမင်း ဖုန်းကိုင်ဦးလေကွာ”

မင်းမင်းဆီက ထူးသံမကြားရသဖြင့် လေပြေ ထကို
လိုက်ရသည်။

“ဟဲလို...စစ်လေပြေ ရှိပါသလား”

“ဟာ...”

သူနှုတ်က အံ့သြလွန်းစွာ ဟာခနဲအော်လိုက်မိသည်။
ဒီစကားသံ၊ ဒီအသံလေးကို လေပြေ သိပ်သိတာပေါ့။ မှတ်မိ
တာပေါ့၊ ရင်ထဲစွဲနေသောအသံကလေး...

“ရွန်းလဲ့...လေပြေပါ”

“ဪ...လေပြေလား၊ ဖုန်းပြောလို့ အဆင်ပြေရဲ့လား
ရွန်းနဲ့ စကားပြောလို့ ဖြစ်တယ်မလား”

“ဟာ ရတာပေါ့ အဆင်ပြေတယ်၊ ဘယ်သူမှမရှိဘူး ပြော”

“လေပြေ...မနက်ဖြန် အားလားဟင်”

“အားပါတယ်...ဘာကိစ္စရှိလို့လဲ ရွန်းလဲ့...ပြောလေ၊

ကိုယ့်ကို အားမနာပါနဲ့”

“မနက်ဖြန် ရွန်းမွေးနေ့လေ... ကိုလေပြေကို တစ်ခုခု
ဆွေးချင်လို့ပါ”

“ရွန်းမွေးနေ့လား...ဒါဆို လာရမှာပေါ့ဗျာ၊ ကိုယ်လည်း
ညွှန့်ကို သတိရနေတာ၊ ဖုန်းဆက်ဦးမလို့...ရွန်းအားရဲ့လား မသိဘူး
ညို့ တွေးပြီး မဆက်တာ၊ အခု ရွန်းဆက်လိုက်တာ အတော်ပဲ”

“ဪ...ဟုတ်လား”

“ရွန်းရော ကိုယ့်ကိုသတိရလား”

“အင်း”

“ဗျာ...တကယ်လား”

“ဪ...တကယ်ပါဆို”

“ပျော်လိုက်တာဗျာ”

“ရွန်း အခု ဘယ်ကဆက်နေတာလဲ”

“ရွန်းတို့ တစ်အိမ်ကျော်ကဖုန်းပါ”

“ကိုယ်နဲ့ မတွေ့ရင်ရော”

“လေပြေများ သိသားပဲ၊ တခြားလူလာကိုင်ရင် မေးရဲပါ့မလား၊ ဘာလဲ ဦးလေးသိမှာ စိုးရိမ်လို့လား”

တကယ်စိုးရိမ်မိတာကတော့ ကိုယ့်ကို အထင်လွဲမှာကို စိုးရိမ်မိတာပဲ။ ရွှန်းလဲ့ကို ညာနေသူမဟုတ်လား၊ လေပြေ ခဏဖြင့် သဖြင့် သူမက...

“ဟဲ့လို...လေပြေ ကြားလား”

“အင်း...ကြားတယ်”

“ဟွန်း...ဘာပြောရသေးလို့လဲ”

“ဪ...ဘာမှ မပြောရသေးဘူးလား”

“ကြားရဲ့သားနဲ့ ငြိမ်နေတာ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“တွေ့ချင်တယ်ဗျာ...အခု ရွှန်းဆီ လာတွေ့ချင်လိုက်တာ ဟု သူမနေနိုင်ဘဲ ဖွင့်ဟမိ၏။

“ဟွန်း...သူတဖြင့် အဝေးကြီးမှာ”

“ကိုယ်လည်း နီးချင်တာပဲ၊ ရွှန်းလဲ့ကို တွေ့ချင်တယ်ဗျာ”

“တွေ့ချင် ဆိုင်ကိုလားနဲ့ပေါ့”

“ဟိုတစ်နေ့က ကိုယ်လာခါတယ်၊ ရွှန်းလဲ့ မရှိဘူး”

“ဟုတ်လား... ရွှန်းလဲ့ မသိဘူး”

“ရွှန်းလဲ့ ဘယ်လျှောက်သွားနေလဲမှ မသိတာ”

“ရွှန်းလဲ့ သွားရင်လည်း ဆိုင်ကိစ္စ၊ အလုပ်ကိစ္စပါပဲ၊ ရွှန်းလဲ့မှာ လေပြေကလွဲရင် တခြားဘယ်သူမှ မရှိပါဘူး၊ ရွှန်းလဲ့အဆုံး၊ အတွယ်တာဆုံးက လေပြေတစ်ယောက်တည်းပါ”

သူမပြောပုံလေးက ချစ်ဖို့ကောင်းလိုက်တာ၊ လေပြေကလွဲရင် ဘဝင်ခိုက် ကြည့်နူးသွားမိသည်။

မင်း တကယ်ပြောနေတာပဲ ဖြစ်ပါစေတော့။

ကိုယ် ယုံချင်တယ် ရွှန်းရယ်...။

ရွှန်းလဲ့အတွက် လေပြေတစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိရမယ်။ ကိုယ် မင်းကို အမြဲစောင့်ရှောက်သွားချင်တယ်။

“ဟိတ်...ဘာလဲ ရွှန်းပြောတာ မယုံဘူးလား”

“ယုံပါတယ်...ရွှန်း ဘာပြောပြော ကိုယ်ယုံချင်တယ်၊

ဒါ ဘာဖြစ်လို့လဲ သိလား”

“အို...မသိပါဘူး”

“မသိရင် ပြောပြမယ်လေ”

“အို...မပြောပါနဲ့”

“ဒါဆိုလဲ တွေ့မှပဲ ပြောတော့မယ်၊ ကိုယ် ရွှန်း
ပြောစရာတွေ အများကြီးရှိတယ်၊ တစ်နေရာရာ အေးအေးဆေးဆေး
တွေ့ခွင့်ရရင် ကောင်းမယ်ကွာ”

လေပြေသည် ဖြစ်နိုင်ရင် ရင်ထဲရှိသမျှ အကုန်ဖွင့်
လိုက်ချင်တော့သည်။

“ရွှန်းအားမယုံနေ့ကို ကိုယ်စောင့်မယ်လေအော်”

“အင်းပါ”

လေပြေ ပျော်သွားရသည်။ ရွှန်းက ဟန်မဆောင်ဘဲ
သူ့ကိုချစ်တာ ပေါ်လွင်နေသည်။

လေပြေမျက်နှာလေး ပြုံးသွားရကား။

“ဒါဆို ဒါပဲနော်၊ နောက်မှ ဖုန်းဆက်လိုက်မယ်”

သူမအသံလေး တိတ်ဆိတ်သွားရင် လေပြေရင်ထဲ
လျ သွားရသည်။ ကိုယ်တို့ ဘယ်လိုရှေ့ဆက်ကြရမလဲ။

ရွှန်းလဲ့ရယ်...

အိမ်မှာလည်း စိတ်ညစ်စရာတွေ များလိုက်တာ။

ပြီးတော့ ပိုပြီးစိတ်ရှုပ်စရာ ကောင်းတာက ဦးဇေယျာ
သမီး။ လေပြေနား လာကပ်နေသည်။

ဘယ်လိုမှ မောင်းထုတ်လို့မရ။

လေပြေ သူမကို တစ်စက်မှ ကြည့်လို့မရပေ။

အဖေနှင့်သမီး နှစ်ယောက်လုံး တစ်ဉာဏ်တည်း။

အဖေလုပ်သူက မေမေကို အပိုင်စီးတိုင်း သမီးဖြစ်သူက

အတို ရည်ရွယ်ခွင့် ရပြီတဲ့လား။ လုံးဝ မဖြစ်နိုင်။

လေပြေဆိုတာ ကိုယ်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကိုယ် ရပ်တည်လာ

တာ။ မင်းကို လုံးဝလက်မခံနိုင်ဘူး။

ရွှန်းရယ်...ကိုယ့်ဘဝ၊ ကိုယ့်ခံစားချက်တို့ကို နားလည်

အခါလား၊ မင်းရဲ့အကြင်နာတွေနဲ့ ကိုယ့်ရဲ့ပူလောင်နေတဲ့ ရင်ကို

အေးစေပါလား။

ကိုယ့်ဘက်ကတော့ ရွှန်းကို ရာနှုန်းပြည့်ယုံကြည်

နိုင်လင့်မိသည်။ ရွှန်းကတော့ ဒါတွေသိမှာ မဟုတ်ပါ။

သို့ပေမယ့် မင်းရဲ့ရိုးသားတဲ့မျက်ဝန်းလေးတွေဟာ ကိုယ့်

အရဲ့ တစ်ခုတည်းသော အလင်းရောင်။ မင်းလေးရဲ့ စကားသံ

ဆိုတိုဟာ ကိုယ့်ရဲ့တစ်ခုတည်းသော အင်အားပါပဲ။

မိုးဒုရောင်စက္ကူစွန်း၊ အခိုရောင်ကြိုးတစ်စင်း... ၇၁

ကားဟွန်းသံတောင် မကြားရအောင် မင်းမင်းဘာလုပ်နေ
...ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေပြီလား။

အိမ်မှာ ဘယ်သူမှမရှိလို့ သူ့ကို သေချာထားခဲ့ပါသည်။

...အခုဆို ခေါ်မရ။

“မင်းမင်း...တံခါးခေါက်တာ နားစွင့်ထား၊ ဖုန်းမြည်ရင်
...ကြာမနေနဲ့ ကြားလား... နိုးနိုးကြားကြားနေစမ်း ကြားလား
...သေချာမှာထားရက်နဲ့ ဒီလိုအဖြစ်မျိုး ကြုံရတယ်လို့”

ကျွတ်... ခြံတံခါးက သွားဖွင့်ရဦးမည်။ အရေးအကြောင်း
...မင်းမင်းက ရေချိုးခန်းထဲ ရောက်နေသည်။ လေပြေ အရမ်း
...ခါသ ဖြစ်နေသည်။

ဒီကောင်လေးဟာလေ နားလည်မှု မရှိပါ။
...သောတွဲကိုယူကာ ခြံတံခါးကို ဝန်းကနဲဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။
...ခါသက အထွတ်အထိပ် ရောက်နေပါပြီ။

လေပြေတံခါးဖွင့်လိုက်တာနှင့် သူမက ကားကို ခြံထဲသို့
...အင်းဝင်လာပြီး ရပ်လိုက်၏။

“ကိုလေပြေ...လက်ထိသွားလို့ဆို”
ကျော့ကျော့စင်က ပစ်ချဲ့သောအသံနှင့် မေးသည်။

ခြံရှေ့က ကားဟွန်းသံကြောင့် လေပြေ လန့်နိုးလာ
သည်။

လက်ကပတ်တီးကိုဖြည်ကာ ဆေးထည့်ပြီး ဧည့်ခန်းမှာ
မှေးခနဲ အိပ်ပျော်သွားတာ။

ကားဟွန်းသံကြောင့် လိုက်ကာလေး အသာဟကာ အပြေ
ကိုလှမ်းကြည့်လိုက်တော့ ကျော့ကျော့စင်၏ကား ဖြစ်နေသည်
တောက်... သူမက ဘာလာရှုပ်ရပြန်တာလဲ၊ အိမ်မှာ

အေးဆေးမနေရဘူး။

“မင်းမင်းရေ...မင်းမင်း”

သူမရဲ့စကားသံတွေကို အရမ်းမုန်းသည်။ မျက်လွှဲလိုက်ပြီး မဖြေချင်ဖြေချင်နှင့်...။

“ဟုတ်တယ်...အဲဒါ ဘာဖြစ်လဲ”

ဟု မေးမိ၏။

သူမက ဘာလို့ ရောက်လာရတာလဲ၊ လေပြေ လက်တံတံကို မေမေ ပြောလိုက်တာတော့ မဖြစ်နိုင်။ မေမေက အကြောင်း သိသည်။

“ဆေးခန်း မသွားဘူးလား”

ကျော့ကျော့ခင်က လေပြေအကြည့်တွေကို မသိဖူးဆောင်ကာ ထပ်မေးလာ၏။

သူမက လေပြေ မကြည့်မှန်း ဒီလောက်သိသာနေတာ နည်းနည်းလေးမှ အရှိန်မလျှော့ပါလား၊ ဂရုမစိုက်သည့် သဘောထား

“လေပြေ နေမကောင်းဘူး၊ လက်ထိသွားတယ်ဆို ကျော့က စိတ်ပူပြီးလာတာ”

သူမက လေပြေကိုပြောပြီး ဧည့်ခန်းဆိုတာမှာ သွားဝင်တတ်၏။

“မလိုပါဘူး...ငါ ဘာမှမဖြစ်ဘူး”

လေပြေက ခပ်မာမာနှင့် အပြတ်သားဆုံး ပြောချလိုက်၏။

“လေပြေရယ်...စိမ်းကားလှချည်လား”

“ဘာမှ လာပြောမနေနဲ့ ရှုပ်တယ်...မင်းသွားမှာသာ သွားစမ်းပါ”

“ရပါတယ်...ကျော့က လေပြေကို အဖော်မရှိမှာစိုးလို့”

လေပြေ လုံးဝကြည့်မရသော မျက်နှာပေး၊ သူမ ဘယ်လောက်ပဲလှလှ လေပြေကတော့ တစ်စက်ကလေးမှ အထင်မကြီးနိုင်။ ရင်ထဲမှာ တူးခါးနေသည်။

ဧည့်ခန်းက ဖုန်းမြည်လာသောအခါ သူမက ဖျတ်ကနဲ ကောက်ကိုင်သည်။ နေရာတကာ ဝင်စွက်ဖက်ချင်သော သူမရဲ့ အပြုအမူကို မုန်းပါသည်။ မလွဲသာလို့ ကြည့်နေရတာ။ အပြတ်ပြောမိလျှင် ဦးဇေယျာနှင့် ပြဿနာတတ်မှာ။ ပြီးတော့ မေမေကြောင့်၊ ပြောပစ်လိုက်ချင်သည်။

သူတို့သားအဖတွေ သိပ်တရားလွန်သည်။ သည်းမခံနိုင်။

“သမီးလား”

“ဟုတ်တယ်...ဖေဖေ”

“သမီး...အိမ်ရောက်နေတာလား၊ ကောင်းတယ် သမီး၊

ဒါဆို ဖေဖေ စိတ်ချရတာပေါ့၊ အိမ်မှာ မောင်လေးပြေ တစ်ယောက်တည်းဆိုတော့ စိတ်ပူလို့၊ ဖုန်းလမ်းဆက်လိုက်တာ၊ သမီးသူအနားမှာ လိုတာလုပ်ပေးလိုက်လေ”

“ဟုတ်ကဲ့...ဖေဖေ”

ကျော့ကျော့ဇင်က ဖုန်းခွက်ချပြီး လေပြေဆီ ရုန်းကြည့်၏။ မချို့မချဉ်အပြုံးကလေး...

လေပြေကိုကျော်ကာ သူတို့လုပ်ချင်တာ ဇွတ်လုပ်နေကြသည်။ စီမံခန့်ခွဲစရာ မလို။ သူက ဦးဇေယျာတို့သားအဖ စီမံတာကို နာခံမှာမဟုတ်။

သည့်လောက် လွယ်ပါ့မလား။ လေပြေက မေမေရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား။ သူတို့က လေပြေကို ထည့်မတွက်၊ အလေးမထား။

သူတို့လုပ်ချင်တာ လုပ်လို့ရမည် ထင်နေသည်လားမသိ။ လေပြေက တမင်အလျှော့ပေးထားတာ။

“မင်း သွားတော့”

“ဖေဖေက လေပြေကိုစိတ်ပူလို့တဲ့...ကျော့ကို နေပေးလိုက်ပါတဲ့”

“မလိုပါဘူး၊ ငါ အခု အိပ်တော့မလို့...မင်းသွားစရာတာ သွားနိုင်ပြီ။ သူစိတ်ပူရှင် အိမ်ပြန်လာပါလား၊ စေတနာတွေ ခိုနေလိုက်တာ”

ဦးဇေယျာသော် စေတနာကို လေပြေက ကောင်းကောင်းသိသည်။ သူ့သမီးနှင့် နီးစပ်စေချင်တာ။ ဒါမျိုးလုပ်ဇာတ်တွေက ခိုးနေပြီ။ နားလိုက်စမ်းပါ...

“မင်းမင်းရေ...မင်းမင်း”

“ဗျာ...လာပြီ”

“သူသွားရင် တံခါးတွေ သေချာပိတ်၊ ငါ အိပ်မလို့...ထားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျော့ကျော့ဇင်ရှေ့မှာတင်ပြောကာ အခန်းထဲဝင်ပြီး လော့ချထားလိုက်၏။ လက်နာတာပင် ပျောက်ချင်သည်။ စိတ်ညစ်စရာ ကောင်းလွန်းသည်။ ဘယ်လိုဟာတွေမှန်း မသိ။ ခက်ထန်ပြတ်သားဆက်ဆံနေလည်း မရ။ လေပြေကို လျှော့တွက်ချင်သည်။

ပထွေးစီမံသမျှ ခေါင်းငုံ့ခံမယ့်ထဲမှာ လေပြေမပါတာ ဦးဇေယျာသော် သိစေရမည်။

လေပြေကို ဘယ်သူမှ ဆရာလုပ်ဝင်စွက်ခွင့်မရှိ။

ဦးဇေယျာသော်က မေမေ့ကို အပိုင်ကိုင်ပြီး တစ်အိမ်လုံး သူ့စိတ်တိုင်းကျ ခြယ်လှယ်ချင်သည်။ လေပြေကို ဘာထင်နေသလဲ၊ ဒါမျိုးတော့ မရ။ လုံးဝမရ...

ကျော့ကျော့စင်က ပြန်ပြောချင်စိတ်ကို မျိုးချပြီး သည်းခံလိုက်၏။ အခုတော့ နင်နိုင်ထားဦးပေါ့ဟု စိတ်ထဲ တေးမှတ်ထားမိပါသည်။ တစ်နေ့ သူ့အလှည့် ရောက်လာဦးမှာပါ။ မင်းမင်းကို ပြုံးပြပြီး ထရပ်လိုက်သည်။

“မင်းမင်း...တံခါးကို သေချာပိတ်ဦး၊ နင့်အစ်ကိုကို လည်း ဂရုစိုက်၊ လိုတာလုပ်ပေးလိုက်...ကြားလား”

“ဟုတ်ကဲ့”

ကျော့ကျော့စင်က ကားစက်နှိုးပြီး ပြန်ထွက်လာခဲ့ရပေမယ့် လေပြေကို စိတ်ထဲ တေးမှတ်ထားမိသည်။

တစ်နေ့တော့ နင်ငါ့အကြောင်း သိစေရမည်။ သူ့ရဲ့ အဲဒီ မာနတွေကိုပဲ ဖျက်ဆီးပစ်ချင်တာ။ သူမလို ချောမောလှပတဲ့သူကို တောင် ရင့်ရင့်သီးသီးဆက်ဆံတာကို မခံချင်နိုင်။ သူ့ဘက်က ဘယ်လောက်မာနိုင်မှာလဲ။ သူက ဘာသာနဲ့ထူထားတာမို့လို့လဲ။

တစ်နေ့တော့ ကျော့ကျော့စင်ဘက် ယိုင်ကျလာမှာ ခလွဲမသွေ။

ကျော့ကျော့စင်ဘက်မှာက ဖေဖေတစ်ယောက်လုံး ရှိနေပြီးသား။ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခိုင်က ဖေဖေမှဖေဖေ။ ဖေဖေစကားဆိုလျှံပြီးသား။ သူမအတွက် သည်လောက်အဆင်ပြေတာ ရှိဦးလား။ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခိုင်စကားကို တစ်ကယ်တမ်း လေပြေလွန်ဆန်နိုင်မလား။ သူတို့သားအမိတွေက အရမ်းချစ်ပြီး အပေးအယူ သိပ်တည့်တာ။ ဒါလည်း ကျော့ကျော့စင်အတွက် အခွင့်အရေး တစ်ခု။

“မစားရသေးဘူး”

“ဟာ...နောက်ကျနေပြီ နွယ်ရဲ့၊ စားတော့လေ...”

ကိုကြီး သတိမပေးမချင်း မစားသေးဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ကိုကြီးရဲ့ ဂရုတစိုက်မေးမှုကို နွယ်နွယ်ခိုင် ကျေနပ်သွားရသည်။

ကိုကြီးက နွယ်ကို ဂရုစိုက်လွန်းပါသည်။

“အလုပ်တွေ ခဏထားပြီး အရင်စားလိုက်ဦး။

ဆက်ကြာ အဆာလွန်နေဦးမယ်”

“စားပါ့မယ် ကိုကြီးရဲ့၊ တကယ်စိတ်ပူတတ်တာပဲ”

“စားမယ်သာ ပြောတယ်၊ အမြဲတမ်း ကိုကြီး ဖုန်းဆက်လိုက်ရင် နွယ် မစားရသေးတာချည်းဘဲ၊ ကိုကြီးပြောတာကို စောင့်နေတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...ကိုကြီးရယ်၊ နွယ် အခုပဲ စားတော့

မလို့...ကို ပြင်နိုင်ထားပြီးပြီ၊ ကိုကြီးဖုန်းဝင်လာတာနဲ့ ဖုန်းကိုင်လိုက်တာ”

“ဪ...ဟုတ်လား၊ ဒါဆိုလည်း အရင်စားလိုက်ဦး”

ကိုကြီး ပြီးမှဖုန်းပြန်ခေါ်လိုက်မယ်လေ၊ ဪ...ဒါနဲ့ ကိုကြီး

ဦးဇေယျာသော်က ဒေါ်နွယ်နွယ်ခိုင်ဆီ ဖုန်းခေါ်လိုက်သည်။ လေပြေနှင့် ကျော့ကျော့ခင် အတူရှိနေတာ ပြောပြချင်၍ပါ။ ဒါမှသာ ကိုယ့်သဘောထားတို့ ဖွင့်ပြောချိန်ကျ အသုံးဝင်မှာ။

“နွယ်လား”

“အင်း...ဟုတ်တယ်၊ ကိုကြီး...ပြော”

“နွယ်...ထမင်းစားပြီးပြီလား”

ကိုယ်ပြောချင်တာကို အရင်မပြောဘဲ မေးသင့်တာ အရင်မေးတတ်လိုလည်း ဦးဇေယျာသော်ဟာ နွယ်နွယ်ခိုင်၏ကိုကြီး ဖြစ်ခဲ့ရတာပဲ မဟုတ်လား။

သမီးနှင့် မောင်လေပြေတို့ကို အရင်မပြောသေးပါ။

အိမ်ကို ဖုန်းဆက်သေးတယ်။ မောင်လေပြေက လက်နာနေတဲ့
စိတ်မချရဘူးလေ”

နွယ်ကိုသာမက နွယ်ချစ်ရသော သားလေးကို ဂရုတစိုက်
ရှိလွန်းသော ကိုကြီးကို နွယ် မြတ်နိုးခြင်းတွေ ပိုရသည်။ ကျေးဇူး
လည်း တင်မိသည်။

“ဟုတ်တယ်...နွယ်တော့ ဖုန်းမဆက်ဖြစ်သေးဘူး
မအားတာနဲ့လေ”

“ရတယ် ကိစ္စမရှိဘူး...နွယ်ရဲ့ အဲဒီမှာ သမီးရောက်
တယ်”

“ကျော့ကျော့ဇင်လား”

နွယ်နွယ်ခိုင် အံ့သြသင့်သွားသည်။ အမြဲ သူယေချင်
တွေနဲ့ တရုန်းရုန်းရှိနေတတ်တဲ့သူက သားအနားမှာ ရှိနေတယ်
မယုံချင်စရာ။ ကိုကြီးသမီးလေးက သားလေပြေအပေါ် သံယော
ဇဉ် ပိုနေပါလား။ နွယ် ကျေနပ်စွာ ပြုံးလိုက်သည်။

“ကိုကြီးကလည်း ပြောလိုက်ပါတယ်၊ မောင်လေပြေက
နေပေးပါလို့...စကားပြောဖော်ရှိအောင်”

ကိုကြီးအစီအစဉ်ကို နွယ်က ဘာများ ငြင်းပယ်စရာရှိလဲ

အိမ်ထဲတွက် နွယ်သားလေးအတွက် ဘာမဆိုဖြည့်စွမ်းပေးတတ်ခဲ့
တယ်...။

“ကျေးဇူးပဲ...ကိုကြီး”

“ကိုကြီးက လုပ်သင့်တာကိုလုပ်တာပဲ၊ ကျေးဇူးတင်စရာ
ထိုပါဘူး နွယ်”

ဦးဇေယျာသော်က သူမနဲ့တီးသော လုပ်ဇာတ်ကလေး
သေသပ်သွားတာကို ကျေနပ်မဆုံးရှိ၏။

“နွယ်...ထမင်းစားတော့နော်၊ ကိုကြီး ဖုန်းချမယ်၊ ကလေး
အတွက် သိပ်ပြီးစိတ်ပူမနေနဲ့၊ ကိုကြီး စောစောပြန်ခဲ့မယ်”

“ကောင်းပါပြီရှင်”

ဖုန်းပြောပြီးသောအခါ နွယ်မျက်နှာကလေး ရွှင်လန်းသွား
သည်။

နွယ်ကို စိတ်ကျေနပ်မှုပေးနိုင်သော ကိုကြီးကြောင့် နွယ်
ဖြည့်နူးရပါသည်။ ဒါကို သားလေးက နားမလည်သေးတာတ
ည်း။ ကိုကြီးက သားလေးထင်သလို မဟုတ်။

“ရော...ကော်ဖီပူတုန်း သောက်လိုက်လေ၊ ကိုကြီးတော့ သောက်ပြီးသွားပြီ”

နွယ်က ကိုကြီးလှမ်းပေးသော ကော်ဖီကိုယူကာ ဖတ်စာစာအုပ်ကို ပိတ်လိုက်သည်။

အဲဒါတွေကြောင့် ဦးဇေယျာကို နွယ်အားကိုးရတာ။ ဘယ်အရာမဆို ဂရုစိုက်လွန်းသည်။ နွယ် ဦးဇေယျာကို ရွေးချယ်ခဲ့တာကို နောင်တမရမိ။ ဦးဇေယျာလို နွယ်ကို ကြင်နာသူ နောက်ထပ်ယောက် မရှိနိုင်။ ဒါကြောင့် နွယ် သူ့အချစ်ကို လက်ခံခဲ့တာမျိုး၊ နွယ်ကို အနှံ့စားခံပြီး ချစ်နိုင်တာဆိုလို့ ဦးဇေယျာ နောက်ထပ်ယောက်သာ ရှိသည်။

ကိုကြီး ကြည့်လိုက်လျှင် အမြဲလန်းဆန်းနေတာပဲ။ ကိုယ့်နွယ်ကိုယ် အမြဲသန့်နေအောင် နေတတ်သည်။ ကိုကြီးကို နွယ်က ကျူးဘဲ မနေနိုင်။

“နွယ်...နွယ်ကို ကိုကြီး ပြောစရာရှိတယ်”

“ကိုကြီး...နွယ်တို့ကားရိုက်ထွက်ရင် ကိုကြီး လိုက်ခဲ့ရမယ်နော်၊ ဘာအကြောင်းမှ မပြန့်တော့၊ ဒီတစ်ခေါက်တော့ ဘာမှ စုံစုံလင်လင် ခရီးထွက်ချင်တယ်”

ဦးဇေယျာသော်က တံခါးလက်ကိုင်လေးကိုဆွဲဖွင့် အခန်းထဲဝင်လာသည်။

အခန်းထဲမှာ နွယ်က စာအုပ်တစ်အုပ်ကို ဖိတ်ဝင်စာဖတ်ရှုနေသည်။

“နွယ်”

“ဟင်...ကိုကြီး မအိပ်သေးဘူးလား”

“ဘောလုံးပွဲက အခုပဲပြီးတာ၊ ဒီမှာ ကော်ဖီပူပေး သောက်လိုက်ဦး”

ဦးဇေယျာက ဒေါ်မြဖျော်ပေးလိုက်သောကော်ဖီကို ပေါ်ချပေးရင်း ပြောလိုက်သည်။

“ဟုတ်လား...ဘယ်တော့လောက် ဖြစ်မလဲ”

ဦးဇေယျာက နွယ်ဘေးမှာ ဝင်ထိုက်လိုက်ပြီး နွယ်လေးကို ဖက်ထားလိုက်သည်။

“နောက်လဆန်းလောက် ဖြစ်လိမ့်မယ်ထင်တယ်”

“ကိုကြီး လိုက်ဖြစ်အောင် ကြိုးစားကြည့်မယ်”

“နွယ်ကတော့ ကိုကြီးနဲ့အတူ သွားချင်တယ်”

“အင်းပါ...ကိုကြီးလိုက်ဖြစ်ဖို့ များပါတယ်”

ကိုကြီးက နွယ်ဆန္ဒကို အမြဲရှေ့တန်းထားသူပါ။

သေးသေးဖွဲဖွဲလေးတွေကအစ နွယ်ဆန္ဒကို လိုက်လျော့နေ ဒီတစ်ခါလည်း နွယ်ဆန္ဒကို ဦးစားပေးဖို့ အပြတ်မငြင်းနိုင် အတတ်နိုင်ဆုံး လိုက်လျော့မယ့်ပုံ ရလေသည်။

“ကိုကြီး ပြောစရာရှိတယ်ဆိုတာ ပြောဦးလေ”

နွယ်အသံက သူ့အပေါ် အရေးထားတာ ပေါ်လာသည်။ သူ့အပေါ် ဂရုစိုက်လွန်းသော ကိုကြီးကို မျက်စိအောက်အောက် အပျောက်မခံနိုင်အောင်ပင် နေရပြီ။ သူ့မဘဝအတွက် ကိုကြီး ပြည့်စုံလိမ့်မည်။

“ပြောရမှာ နည်းနည်းရှုပ်တယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား၊ ဘာကိစ္စလဲ”

ဦးဇေယျာက ခေါင်းမောရယ်လိုက်သည်။

“အဲလောက်လဲ မစိုးရိမ်ပါနဲ့ နွယ်ရယ်၊ ကိုကြီး ပြောမှာ

“အင်း...ပြောလေ”

နွယ်နွယ်ခိုင်က သူ့စကားကို စိတ်ဝင်စားလာပုံရတာမို့ အား စ၊ ပြောလိုက်၏။

“သမီးနဲ့ လေပြေအကြောင်းပါ”

“ဟင်...ဘယ်လို၊ လေပြေ ဘာဖြစ်လို့လဲ”

နွယ်က ချက်ချင်းသဘောပေါက်ပုံမရဘဲ လေပြေအတွက် စိတ်ပူနေပုံရသည်။ နွယ်ကလည်း နားလည်ပုံမရတော့ ဇေယျာမှာ ဆက်ပြောရန် ခက်နေသည်။

တမင် ကြံဖန်ပြောချင်တာမျိုး မဟုတ်သော်လည်း ပိုပိုအသာတော့ ပြောမှ။ ဖြစ်နေတာထက် ပိုပြောမှ ဖြစ်မည်။ လေပြေက သမီးကိုဆို ကြည့်မရ။ သမီးနှင့်တည့်ပုံလည်း မရပေ။ အဲဒီကသာ တစ်ဖတ်သတ် သံယောဇဉ်ပို့နေတာ။

ဒါကို နွယ်ကို ဘယ်လိုရှင်းပြရမလဲ။

ကိုကြီး စကားလှဖို့ တော့ လိုသည်။

“ကျောနဲ့ သား ရန်ဖြစ်လို့လား”

ကိုကြီး ဘာတွေပပြောပြော ကျောကျောဇင်ဘက် သားကို ဘယ်လောက်ပဲ သံယောဇဉ်ထားထား၊ ကိုယ့်အကြောင်း ကိုယ်သာ အသိဆုံးပါ။ ခေါင်းမာသည်၊ ပြောရမည်၊ သူဖြစ်ချင်တာကိုပဲ တဖွတ်ထိုးလုပ်တတ်သူ၊ သူမှန်တခြားသူစကားကို နားထောင်လေ့မရှိ။

သူ မကြိုက်လျှင်လည်း ပွင့်ပွင့်လင်းလင်း ပြောင်ပွင့်တတ်သူ၊ စိတ်ထဲ တေးမှတ်ထားလေ့ မရှိ၊ ပွင့်လင်းသော ဖြစ်သည်။

“မဟုတ်ပါဘူး”

အခုတလော သားလေပြေက ကျောကျောဇင်နှင့် အခြေအတင် မဖြစ်တော့ဘဲ သူဘာသာ သီးသန့်နေတတ်သူ၊ သူတို့ချင်း အဆင့်ပြေသွားမှာ မဟုတ်။

“သမီးလေးက မောင်လေပြေကို ဖြတ်နိုးနေတယ်၊ ဒါနဲ့ နွယ်လည်း သတိထားမိမှာပါ။ ကိုကြီးဆန္ဒကတော့ သမီး မောင်လေပြေကို အဆင်ပြေစေချင်တယ်..

..သားလေပြေကို လမ်းမှားရောက်မှာစိုးတယ်၊ အခုခေတ် ဆာလေးတွေက ပြောလိုရတာမဟုတ်ဘူး၊ မောင်လေပြေက နွယ်လည်း ငယ်ငယ်ချောချော ဒါရိုက်တာလေးဆိုတော့ မိန်းကလေးတွေက ကပ်ချင်ကြတယ်၊ ကိုကြီးကလည်း အချိန်ပြည့် တစ်မထားနိုင်ကြဘူးလေ၊ ကျောနဲ့ စီစဉ်ထားတော့ နွယ်လည်း အေးရတာပေါ့”

လေပြေက အခန်းထဲမှထွက်ကာ တံခါးလေးအသာစေ့ ခတ်ပြီး မေမေတို့အခန်းက ဖြတ်အလျှောက် ကြားလိုက်ရသော အသံသံတို့ကြောင့် လျှောက်လက်စခြေလှမ်းတို့ အလိုလို ရပ်တန့် ခဲ့မိသည်။

မေမေက သူ့အတွက်စိတ်ပူတယ်ဆိုတာ သဘောကျပါ သည်။ အခုတော့ မေမေက ဘာမှမပြောရဘဲ သူစိမ်းက လာပြီး ခွက်ဖက်တာတော့ သူ့ကို သက်သက်ကျောခြင်းပါ။ လေပြေကို အသံတုန်းကမှ ဂရုတစိုက်မရှိတဲ့သူကများ အပေါ်ယံဟန်ဆောင် ထားတွေနဲ့ မေမေကိုသွေးထိုးနေလိုက်တာ။ ဒီလူကြီးရဲ့ ခံကြိုက် ခြယ်လှယ်ချင်သောစိတ်ကို လေပြေသိပ်သိတာပေါ့။ တော့ လေပြေအတွက် ရည်ရွယ်သူက သူ့သမီးနှင့်၊ တရားကျ

လောက်ပါရဲ့ ဦးဇေယျာသော်ရဲ့၊ လေးစားလောက်ပါရဲ့။ လေပြေ
လမ်းမှားရအောင် ကလေးလေးမှ မဟုတ်တာ။ တစ်လောကလုံး
သူ့သမီးတစ်ယောက်တည်း ကောင်းတာရှိတာကိုး။

“သားလေးက အဖက်ဖက်က ပြည့်စုံပြီးသားဆို
မတော်တရော်မိန်းကလေးနဲ့တွေ့ရင် ကိုကြီးတို့ပဲ စိတ်ဆင်းရဲ
ရမှာ”

ပြောပြန်ပြီ။ ဒီလူကြီးကတော့ မေမေစိတ်ပူအောင် ကြံ
ပြောနေလိုက်တာ။ လေပြေ ကြည့်မရချင်တော့။ အဓိပ္ပာယ်မရှိ
တွေ ပြောလည်းပြောတတ်ပါပေတယ်။

လေပြေ ဆက်ပြီး သည်းခံနိုင်စွမ်း မရှိတော့တာကြောင့်
လူက အခန်းထဲ ပြန်ခနဲ ဝင်သွားမိသည်။

တံခါးဟထားတာကြောင့် တံခါးခေါက်မနေတော့ပဲ

“ဟင်...သား”

မေမေက လေပြေကို လှမ်းခေါ်သည်။

ဪ...ဒီလူကြီးက မေမေပခုံးကိုဖက်ပြီး အဓိပ္ပာယ်
မရှိတာတွေ နားချနေတာကိုး။

“လာလေ...လေပြေ”

နားဝင်ချိုလိုက်တာ...မေမေအရှေ့မှာ လူကြီးလူကောင်း
နဲ့ ပြောနေလိုက်တာ။ မေမေကတော့ ဒီလူကြီးကို ယုံကြည်
စွန်းနေသည်။ မေမေယုံအောင်လည်း ဒီလူကြီးက ဟန်ဆောင်
ကောင်းတာကိုး။

“ဦးဇေယျာသော်...မေမေစိတ်ပူအောင် တမင်ကြံစည်
ပြောပါနဲ့၊ ကျွန်တော့်ကွယ်ရာမှာ ကျွန်တော့်အကြောင်း မပြော
ပါနဲ့၊ ပြောချင်ရင် ရှေ့မှာ ပေါ်တင်ပဲ ပြောပါ”

ဦးဇေယျာသော်က မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“သား”

မေမေက လေပြေကို ဟန့်တား၏။ ဦးဇေယျာသော်ကို
မြန်ပြောတာကို ကြိုက်ပုံမရ။ လေပြေက ဦးဇေယျာသော်ဆိုသည့်
လူကြီးကို ခပ်စူးစူးကြီး ကြည့်ပစ်လိုက်သည်။ မေမေ မကြိုက်
သည်း မတတ်နိုင်ပါ။

“သား...လေပြေ...လူကြီးကို ပြန်မပြောရဘူး၊ ပြေပြေ
လည်လည်ပြောလည်း ဖြစ်ရဲ့သားနဲ့”

“မဟုတ်တာတွေ လျှောက်ပြောနေတော့ ကျွန်တော်
မကျေနပ်ဘူး...မေမေ”

ဦးဇေယျာသော်က လေပြေရောက်လာပြီး ပြောနေတာတွေ ကြားသွားတာကြောင့် အခြေအနေ မဟန်မှန်းသိတာ ဖြစ်နေပါသည်။

သူကပဲ စေတနာနှင့် ပြောသလိုလိုမို့ လေပြေကပဲ အပြစ်ဖြစ်ရဦးမည်။

“သား... ဒီလို မပြောရဘူးလေ၊ မေမေ မကြိုက်ဘူးနော်”

“ဒါဆို ဦးဇေယျာကိုလည်း ကျွန်တော်မကြိုက်တာတွေ မပြောခိုင်းပါနဲ့၊ ကျွန်တော်နဲ့ ထိပ်တိုက်တွေ့ရင် မလွယ်ဘူးမှတ်ပါ”

“ဦးက စေတနာနဲ့ပြောတာပါ၊ မောင်လေပြေ မကြိုက်ရင် မပြောတော့ပါဘူး”

လေသံပျော့ပျော့ အလျှော့ပေးသလိုလို၊ အောက်ကျိုသလိုလိုနှင့် တတ်လည်းတတ်နိုင်သည်။ လေပြေကပဲ စော်ကားသလိုလို၊ ပြောင်းပြန်။

“မလိုဘူး... အဲဒီစေတနာဆိုတာကြီးကို ကြောက်လွန်းလို့ပါ”

“လေပြေ”

မေမေကတားနေပေမယ့် လေပြေ ပြောချင်တာကို ဇွတ်ပြောမိသည်။ ငုံ့မခံနိုင်ပါ၊ တဖြည်းဖြည်းနှင့် သူတို့လိုချင်သည့် ခုခံအတိုင်း လိုရာပုံသွင်းဖို့ ကြိုးစားနေကြတာ၊ ရမလား။

လေပြေတို့ကို ဒီလိုလာလုပ်လို့ ရမလား။ သူ့သမီးကလည်း လေပြေဘဝထဲကို ဝင်ရောက် ခြယ်လှယ်ဖို့ ကြိုးစားနေကြပြီ။

ရှောင်နိုင်ပါမှ...

သူတို့စက်ကွင်းထဲက လွတ်အောင် ရှောင်မှ ဖြစ်မည်။

သူတို့ရဲ့ခြေလှမ်းတွေကို ကြိုပြင်ပြီး ပြင်ဆင်ထားနိုင်မှ ဖြစ်မည်။

သူတို့ရဲ့စေတနာဆိုတာကို ကြောက်လွန်းသည်။ သူတို့ဆီက ဘာစေတနာမှ မလိုချင်။ သူ့သမီးကျော့ကျော့ဝင်ကိုလည်း ဒီတစ်သက် မစဉ်းစားတာ သေချာပါသည်။

“ကျော့ သားဆီလာတာ သားမကြိုက်ဘူး မေမေ၊ ဘာလို့ သားကို လိုက်နှောင့်ယှက်နေကြတာလဲ”

လေပြေက မေမေ့ကို ဖွင့်ဟတိုင်တည်မိသည်။

မေမေ့ဘေးနား ကပ်ပြီးနေသော ဦးဇေယျာစကားတွေ လောက် မေမေ့နားဝင်ပါ့မလား၊ လေပြေစကားကို အလေးအနက်

ထားပါမလား။ ပြောသာပြောတော့ စိတ်ဆတ်ကတော့ ခပ်ကျကျ
မေမေက ဦးဇေယျာဘက်ဆိုတော့ သွားပြီ။

အခြေအနေကို ခပ်ရေးရေးတော့ သဘောပေါက်သွားပါ
ပြီ။ မေမေက ဒီလူကြီးဆန္ဒကို ဆန့်ကျင်ချင်မှာ မဟုတ်။ ဘာမဆို
လိုက်လျောဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေမှာ။

မေမေနှင့်လေပြေ ထိပ်တိုက်တွေ့ရတော့မှာလား။

မေမေသာ ဦးဇေယျာဘက်က ရပ်တည်မယ်ဆိုရင်
လေပြေ ရှုံးမှာပါ။ အရှုံးကို မလွဲမသွေ ရင်ဆိုင်ရမှာပင်။

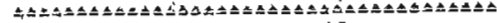
“ဦးဇေယျာကို အထင်မလွဲနဲ့ သားရယ်”

“ဆက်မပြောနဲ့တော့ဗျာ...တော်ပါပြီ”

လေပြေ အော်ပစ်လိုက်သည်။ မေမေက လေပြေကို
ဆူသည်၊ ကြည့်ပါလား...အခုတောင် မေမေက ဒီလူကြီးဘက်က
သူက မှန်နေပါရက်နှင့်...။

“သား...ပြောလေဆိုးလေပါလား၊ သား ဒီလောက် ရိုင်း
လိမ့်မယ်လို့ မေမေ မထင်ခဲ့ပါဘူး၊ မေမေစကားကို နားမထောင်
တော့ဘူးလား”

လေပြေ ဆက်ပြီး မကြားချင်တော့တာကြောင့် အခန်းထဲ

ထဲ လှည့်ထွက်ခဲ့သည်။ ဆက်ရပ်နေလျှင် မေမေနှင့် ပြဿနာ
ဖြစ်ရဦးမည်။ အခန်းထဲက အမြန်ထွက်သွားတာ အကောင်းဆုံးပါ။
အခု ထက်ပိုပြီး မပေါက်ကွဲခင်။

ရန်ဖြစ်ကြရင် မေမေပဲ စိတ်ထိခိုက်ရမှာ။

မေမေက လေပြေကိုပဲ အပြစ်ပြောမှာကို လေပြေမခံချင်။

မေမေရှေ့မှာ လူဆိုးကြီး မဖြစ်ချင်။ ဘာအမှားမှ မလုပ်မိဘဲ
သာဆူလျှင် လေပြေလည်း မခံနိုင်ဘဲ ပြန်ပြောမိမှာ။

ဦးဇေယျာသော်က တော်တော်ပြဿနာရှာပါလား...။

လှေကားမှ ကခုန်းဝုန်းပြေးဆင်းလာရင်း အောက်ဆုံးထစ်
ရောက်တော့ လှေကားပေါ်တက်ဖို့ ခြေလှမ်းပြင်နေသော
ကျော့ကျော့ဇင်နှင့် ဟည့်တည့်ဆုံသည်။

လာပြန်ပြီ တစ်ယောက်၊ မမြင်ချင်ပါဘူးဆိုမှ သူမနှင့်
တည့်တည့်လာဆုံရသည်။

“လေပြေ”

သူမက လေပြေကိုခေါ်သည်။

“ဖယ်ခမ်းကွာ...မင်းကတစ်မျိုး”

လေပြေအသံက နည်းနည်းကျယ်သွားရသည်။

“ဖယ်လေ...မကြားဘူးလား”

ခပ်ကျယ်ကျယ် အော်ပစ်လိုက်သည်။ လေပြေ စိတ်ဆိုးလာမှန်းသိကာ ကျော့ကျော့ဇင်က ဘေးကပ်ပေးလိုက်သည့် အခြေအနေအရပါ။ သူနှင့် လက်မထပ်ရသေးခင်အထိကတော့ ချို့ချို့သာသာ ဆက်ဆံရပါဦးမည်။ ကျော့ဘက်က မှားလို့မဖြစ် အနေအထိုင် ပီရိယိုလိုသည်။ သူ့ကို အဟတ်နိုင်ဆုံး နူးညံ့ပျော့ပျော့စွာ ပြောဆိုဆက်ဆံရမည်။ သည်းခံနိုင်ပါမှ အောင်မြင်မှုရမှာ။ လေပြေက သူမဘေးမှ ဖြတ်ဆင်းသွား၏။ သူ့ကိုကြည့်တာ စိတ်ဆိုးလာပုံရသည်။ ဘယ်သူနဲ့ ဘာဖြစ်မှန်းတော့ မသိပါ။ သူမက ခုမှပြန်ရောက်လာတာ။

လေပြေက ဧည့်ခန်းက ဆိုဖာပေါ် ထိုင်ချလိုက်ပြီး စိတ်ကို ငြိမ်သက်ဖို့ ကြိုးစားမိသည်။ သူတို့သားအဖတွေထဲမှ မှန်းသည်။ သူတို့ကြောင့် ဒေါသ ဖြစ်ရသည်။

လုံးဝမကျေနပ်ပေမယ့် ဘာမှလက်တုန့်ပြန်ခွင့်မရသည့်သူများအိမ်ပေါ်တက်လာပြီး ဗိုလ်ကျနေတာကို လေပြေ လက်ပိုက်ကြည့်မနေနိုင်ပါ။

ဦးဇေယျာက မေမေ့ကို အပိုင်တွက်ထားမှာ။

လေပြေက မေမေ့စကားနားထောင်စွာတိတာ သူ့က

သိနေသည် မဟုတ်လား။

ဒီတော့ သူတို့အစီအစဉ်ထဲ မဝင်မိစေဖို့ သတိထားရမည်။ လောလောဆယ်မှာတော့ သူတို့ကိုလက်တုန့်ပြန်ဖို့ဆိုတာ မဖြစ်နိုင်။ မေမေက သူတို့ဘက်က ဖြစ်ပါသည်မဟုတ်လား။

ဒီလူကြီး အခွင့်အရေးကို အသုံးချတတ်လွန်းသည်။ မေမေနှင့် လေပြေကို ဦးဇေယျာက ရန်တိုက်ပေးလိုက်တာ...

မေမေ...လေပြေ ဘာလုပ်ရမလဲ။

လေပြေရင်ထဲ ခံပြင်းနေတာတွေ မေမေသိမှာမဟုတ်။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် လေပြေဘက် သေချာပြင်ဆင်ထားဖို့ လိုသည်။ ရေတိမ်နစ်လို့ မဖြစ်။ လေပြေ ဘာကြောင့်မှ ကျော့ကျော့ဇင်ကို လက်မထပ်နိုင်ပါ။ လုံးဝ သေချာသည်။

လေပြေစိတ်ထဲ သေချာနေသည်။ သူမလို မိန်းကလေးမျိုးကို ဘဝလက်တွဲဖော်အဖြစ် လက်ခံနိုင်မည်မဟုတ်။

“ဟုတ်တယ်...ကျွန်တော် အခုတလော ရွန်းလဲ့ဆီ
ပြန်ဖြစ်တာ၊ စိတ်တွေ အရမ်းညစ်နေလို့”

“ဟုတ်လား...ကိုလေပြောမှာ ဘာတွေစိတ်ညစ်စရာ ရှိနေ
လဲ?”

ရွန်းလဲ့က ကရုဏာသံလေးနှင့် မေးလိုက်သည်။

“စိတ်ညစ်တာပေါ့ဗျာ...အိမ်မှာတောင် နေချင်စိတ် မရှိ

ဘူး...အရမ်းညစ်တာ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ...ရှင်ကို ဘယ်သူ့ဘာလုပ်လို့လဲဟင်...

...လေးက ဆူလို့လား...ဦးလေးနဲ့ စကားများတာလား”

ဟု စိတ်ပူသံကလေးနှင့် ဆက်တိုက်ဆက်တိုက် မနား

မေးလာ၏။

အား...ရင်ထဲက မွန်းကြပ်မောပန်း ပူလောင်နေတာတွေ

တစ်ကုန်ပြီကွာ...။

မင်းက ကိုယ့်အတွက် စမ်းရေအေးလေးပါ။

ရွန်းလဲ့က အရမ်းစိတ်ပူနေတာကြောင့် လေပြေ

လည်း နာသွားရသည်။ စိတ်ပူအောင်လည်း မလုပ်ရက်ပါ။

တကယ်တမ်း သူ့အခြေအနေက ရွန်းလဲ့သိထားသလို

“လာ...ရွန်းလဲ့...မြန်မြန်သွားကိုင်လိုက်လေ၊ ကော

လေးတစ်ယောက်ရဲ့အသံပဲ။ ရွန်းလဲ့တို့တော့ တယ်စွဲပါလားနော်

လဲ့ဝါက ရွန်းလဲ့ဆီ ဖုန်းလာတာကြောင့် ပြုံးစိစိနဲ့

လာပြောတာကြောင့် လုပ်လက်စအသုပ်တွေ ခဏထားကာ ဖုန်း

ရှိရာ သွက်သွက်ကလေး လျှောက်လာခဲ့သည်။

“ဟဲ့လို...ရွန်းလဲ့ပါ”

ဖုန်းထူးလိုက်ရင် ရင်ခုန်သံတွေက မြန်ဆန်နေရသည်။

သိနေပါပြီ၊ သိလို့လည်း ရင်ကခုန်တာ...။

“ရွန်းလဲ့...ကျွန်တော်ပါ”

“အင်း...ပြောလေ လေပြေ၊ အခုတလော ပျောက်ချာ

သားကောင်းနေလို့ပါလား”

မျိုးမှ မဟုတ်ဘဲ။ သူက ဆင်းရဲသားလေးလို ဟန်ဆောင်ထား
အခု သူစိတ်အရမ်းညစ်တာ မှန်သော်လည်း
ထင်သလို ဦးလေးနှင့် အဆင်မပြေဖြစ်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ။

အဲလိုမျိုး ရွန်းလဲ့ကို လိမ်ထားရတာ သူ စိတ်မဝ
အကြာကြီး ဟန်ဆောင် လိမ်ညာထားဖို့လည်း မရဘဲ
ပါ။ ဒါပေမယ့် သူအမှန်တိုင်းပြောလိုက်လျှင် ရွန်းလဲ့စိတ်
သူ့ကို မုန်းသွားမှာ ကြောက်ပါသည်။

“လေပြေရယ်...ဦးလေးနဲ့စကားများပြီး အိမ်
ဆင်းတာတွေ ဘာတွေလျှောက်မလုပ်နဲ့နော်၊ ဘယ်မှလဲ လျှောက်
သွားနဲ့၊ လေပြေကို ရွန်းလဲ့ စိတ်ပူလာပြီနော်”

“ဟုတ်ကဲ့ပါဗျာ...မလုပ်ပါဘူး၊ စိတ်မပူပါနဲ့”

“လေပြေ ဘာပဲလုပ်လုပ် ရွန်းလဲ့ကို အသိပေးတိုင်း
မယ်နော်၊ ကတိပေးပါ”

“ဟုတ်ပါပြီ...ကျွန်တော့်ဘဝမှာ ရွန်းလဲ့တစ်ယောက်
တည်း ရှိတာပဲဟာ၊ ရွန်းလဲ့က ကျွန်တော့်အတွက် နံပါတ်တစ်
ကတိပေးပါတယ်၊ စိတ်မပူနဲ့”

“အဟင်း...တော်သေးတာပေါ့၊ စိတ်အေးသွားပြီ ခု

သူမအသံကလေးက ကြည်လင်လန်းဆန်းလာ၏
စောစောတုန်းကလို ထိတ်ထိတ်ပျာပျာကလေး မဟုတ်
ဘဲပါ။ သူလည်း သူမလိုပါပဲ။

“ကျွန်တော်က တကယ်ပြောနေတာ၊ အပိုတွေ ပျောက်
နေတာ မဟုတ်ပါဘူး”

“အင်းပါ”

“ယုံတယ် မဟုတ်လား”

“အင်း”

ရွန်းလဲ့က ရင်ခုန်ကြည်နူးစွာ ခေါင်းတွေ ညိတ်နေဖြစ်
သည်။

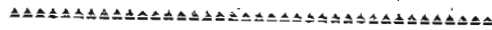
“ရွန်းလဲ့”

“ရှင်”

“ကျွန်တော့်အပေါ် ဘာအကြောင်းကြောင့်မှ သဘော
မပြောင်းသွားရဘူးနော်၊ တစ်သက်လုံး ခုလိုပဲ ရှိနေရမယ်”

“စိတ်ချပါ...ဘာတွေစိုးရိမ်နေတာလဲ”

“ဟုတ်တယ်...ရွန်းလဲ့ ကျွန်တော့်အပေါ် စိတ်ပြောင်း
မှာ၊ ပြောင်းလဲသွားမှာ စိုးရိမ်တယ်”

“ဟွန်း...ဘာမှန်းလဲမသိဘူး”

လေပြေသည် ဖုန်းပြောနေရင်း သူမမျက်နှာလေးကို
ယောင်လာသည်။ ရင်ထဲမှာလည်း နွေးနေသည်။

သူ့အပေါ် ကြင်နာရိပ်လွှမ်းသော မျက်လုံးဝိုင်းဝိုင်း
တွေကို သတိရသည်။ တွေ့ချင်လိုက်တာ...။

သူမရှိရာ အရောက်သွားပြီး မျက်နှာချင်းဆိုင် စကား
ပြောချင်သည်။ ဖုန်းထဲမှာ စကားပြောရတာ အားမရချင်ပါ

ပြီးတော့ သူမကို အားပေးချင်သည်။

လက်တွဲမေးချင်သည်။

အခုလို နွမ်းနွမ်းပါးပါး ငုပ်ငုပ်လျှိုးလျှိုးကလေး မကြ
ရက်ပါ...။ အားငယ်နေတာတွေ ပြေပျောက်စေသည်။

သူမရဲ့အားကိုးခံ ဖြစ်ချင်မိသည်။

လိုအပ်တာမှန်သမျှ ဖြည့်ဆည်းကူညီပေးချင်ပါသည်။

ခုလို မပြည့်မစုံနှင့် ဆင်းရဲနွမ်းပါးနေတာကို အတိုင်း
သနားကရုဏာသက်မိသည်။ ရင်ထဲမှာ မကောင်း။

ရင်ထဲမှာ အကြင်နာ၊ စေတနာတွေ အတိုင်းအဆနဲ့
တည်နေရသည်။ သူစိတ် သူပဲသိသည်။

အစက သူ့ကိုယ်သူ ခုလောက်ထိ ချစ်တတ်လိမ့်မယ်လို့
ဆင်ခဲ့ပါ။ ဘယ်လိုကြောင့်များ သူ ခုလောက်ဖြစ်ရတာလဲ...။

မိန်းကလေးတစ်ယောက်အပေါ် ခုလောက်ထိ ငွေလန်း
ညှပ်မယ်လို့ မတွေးမိခဲ့ပါ။

လူငယ်ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ဖြစ်သော သူ့အနားမှာ
ချာမောလှပတဲ့ မိန်းကလေးတွေများစွာရှိပေမယ့် သူ ရင်မခုန်။

ဘယ်သူ့ကိုမှ ချစ်လို့မရခဲ့ပါ။ မချစ်ဘူးခဲ့ပါ...။

ရွှန်းလဲ့နှင့် နှစ်ယောက်အတူတူ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ကျော်ဖြတ်
နိုင်သည်။ သူ...သူမကို ရွေးချယ်မိသည်။

ချစ်ရသူလေးကို သူများအိမ်မှာ သူများမျက်နှာကြည့်ပြီး
နေစေလိုပါ။

အမြန်ဆုံး ကယ်တင်ချင်ပါသည်။

ထိုကိစ္စကို သူဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ...။

သုံးခုရောင်ကြွေခွန်၊ အနီရောင်ကြိုးတစ်စနှင့်... ၁၀၃

လေပြေက မျက်စိပစ်ကာ မြူးမြူးသွက်သွက် မေး၏။

“အိမ်လေးက သန့်ပါတယ်၊ ပတ်ဝန်းကျင်က အေးဆေး
သိပ်တယ်...သားကြိုက်တယ် မေမေ”

“အင်း...ဈေးမများဘူးလား သားရဲ့”

“ဈေးက ပါးပါးလေးတော့ လျှော့မယ်ပြောတယ်”

သားလေပြေက သိပ်ကြိုက်ပုံပေါ်နေတော့ တားလည်း
ချင်ပါ။

“သား ဒီအိမ်မှာ တစ်ယောက်တည်းလာနေဖို့တော့ မစဉ်း
စမ်းနော်...မေမေတို့နဲ့ နေရတာ အဆင်ပြေတာပဲ မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ကဲ့ပါ...သားက ပြင်ဆင်ပြီး မြတ်ရင် ရောင်းမှာ

ဟု သူက ဆိုလိုက်သည်။

နေတာ မနေတာက နောက်...

လောလောဆယ် ဈေးဆစ်ပြီး ဝယ်ဖြစ်သွားဖို့က အရေး
သည်။

သူနှင့် မေမေက စီးပွားအားလုံး ရောထားတာ။

သူ့မှာက ပိုက်ဆံများများ သီးခြားရှိတာ မဟုတ်။

သားလိုက်ပြသောအိမ်ကို လှည့်ပတ်ကြည့်ရှု
ဒေါ်နွယ်နွယ်ခိုင် အံ့အားသင့်နေမိသည်။

သားလာခေါ်တုန်းက အိမ်လိုက်ပြဖို့လို့ မထင်ခဲ့မိ

သား အမှုအရာကိုကြည့်ပြီး တစ်ခုခုပူဆာတော့မယ်ဆိုတာ သိ
မယ့် အိမ်ဝယ်ခိုင်းမယ်လို့ မတွေးမိခဲ့ပါ။

သားပြသောအိမ်လေးက ဆိုးတော့မဆိုးလှပါ။

ပတ်ဝန်းကျင်သန့်သန့်လေးနှင့် ခြံနှင့် တိုက်လုံးချင်း
ဖြစ်သည်။ တိုက်ကလည်း အသစ်ကလေး...

“မေမေ ဘယ်လိုလဲ...”

“ဝယ်မယ်နော်...မေမေ”

“သားသဘောပါ”

“ပိုက်ဆံကရော”

“သားမှာ မရှိဘူးလား”

လေပြေ ခေါင်းရမ်းပြလိုက်သည်။

ကိုယ့်ပိုက်ဆံနှင့် ကိုယ်တော့ မဝယ်ချင်ပါ။

ရှိတာလေးတွေ ကုန်အောင်မသုံးပစ်ချင်။ သူ ကိုယ့်

ကိုယ်ထုတ်ပြီး ဝယ်ရလောက်အောင် မမိုက်မဲပါ။

“မရှိဘူး...မေမေ ဝယ်ပေးရမှာ”

“ဟင်...ပိုင်လှချည်လားနော်”

မေမေက သဘောကျစွာ တဟင်းဟင်း ရယ်နေသောပုံဖြစ်ဖြစ် မေမေဝယ်ပေးမယ်ဆိုတာကြောင့် သူကျေနပ်နေသည်။

သည်အိမ်နှင့်ခြံကို ဖြစ်အောင် ဝယ်ထားလိုက်သူအတွက် ပူစရာမလိုတော့ပါ။

ကားနှင့်လုပ်ငန်းက ရှိပြီးသား မဟုတ်လား။

သုံးစွဲစရာ ပိုက်ဆံလည်း ဘဏ်ထဲမှာ ရှိသည်။

လေပြေ ကိုယ့်အခြေအနေကို ကိုယ်နားလည်သည်။

ဦးဇေယျာနှင့် သူ့သမီးကျော့ကျော့တို့ကလည်း ကျကျနန အကွက်ဆင်ဖန်တီးနေတာ သူ လွတ်အောင်ရုန်းနိုင်မှဖြစ်မည်။ လက်ဦးမှုရယူထားမှ ဖြစ်မည်။

သူက အိမ်ပိုင်ရှင်နှင့် တစ်ခါတည်း ဈေးပြောသည်။

တစ်ထိုင်တည်း ဝယ်ဖြစ်သွားအောင်ပါ။ သူ့ဘက်က ပြတ်သားနိုင်မှ တွေဝေလို့မရ။

“စာချုပ်ချုပ်လိုက်တော့မယ်နော်...မေမေ”

“အေးလေ...သားအရမ်းကြိုက်နေမှတော့ ဝယ်ပါ”

ထိုစဉ် မေမေလက်ထဲမှ ဟန်းဖုန်းလေးက မြည်လာပါသည်။

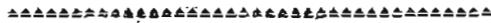
သူ စိတ်အနှောင့်အယှက် ဖြစ်ရသည်။

“ဟဲလို”

မေမေက ခပ်လှမ်းလှမ်းသို့ လျှောက်သွားပြီး ဖုန်းဖွင့်ထူးလိုက်သည်။ ဦးဇေယျာများလား...

“အင်း...ကိုကြီးလား”

သူထင်ထားခဲ့သလို ကွက်တိ။

“ဟုတ်တယ်...ခုလေးတင်ထွက်လာတာ၊ သားလာခေါ်လို့လေ”

ဟု မေမေက ရှင်းပြနေပါသည်။

ဦးဇေယျာက ဘာတွေမေးနေလည်း မသိပါ။

“ဘာမှတော့ မဟုတ်ပါဘူး...အိမ်လာကြည့်တာ”

“ဟော...မေမေက ပြောပြလိုက်ပြီ”

လေပြေ မေမေပြောတာတွေကို နားစွင့်ထားမိသည်။

ဦးဇေယျာလှမ်းဆက်တာပဲ ဖြစ်မည်။

“သားက အတင်းပူဆာနေလို့ပါ... ဝယ်ပေးမယ် ပြောလိုက်ပြီ...ခုပဲ စာချုပ်ချုပ်တော့မလို့”

ဟိုလူကြီး ဘာတွေတားမြစ်ပိတ်ပင် ဝင်စွက်နေပြီလဲ...

“အင်းပါ”

မေမေပြောပုံအရ ဦးဇေယျာက တားနေတာပဲဖြစ်မည်။

သူ ဂရုမစိုက်ပါ။ စိတ်အေးအေးထားမိ၏။

သည်တစ်ခါ သူလုပ်ရပ် ပီပြင်ပါသည်။

အဲဒါတွေသိလို့လည်း သူက ကြိုပြီး အသိမပေးထားတာ ချက်ချင်းလာကြည့်၊ ချက်ချင်းပြော၊ ချက်ချင်းစာချုပ်ချုပ်။

သည်တစ်ခါတော့ သူ လက်ဦးပါသည်။

ဦးဇေယျာသော်လည်း မမိတော့ပါ။

မေမေက သူ့ကို ဝယ်ပေးမယ် ပြောပြီးပြီ။

လေပြေကလည်း ဦးဇေယျာထင်ထားသလို နံနံအအ

ဆောင်လေးတစ်ယောက်တော့ မဟုတ်ချေ။ အောင်မြင်နေတဲ့

အိမ်ရှင်တာ၊ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခိုင်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသောသား၊ တွဲဖက်

အိမ်ရှင်တာ စစ်လေပြေပဲလေ။

ကိုယ့်ရှေ့ရေးကို ကိုယ်ကြိုမြင်ထားမှ ဖြစ်မည်။

ဦးဇေယျာ ကြိုးကိုင် အုပ်ချုပ်မှာမျိုးကို လုံးဝမလိုလား၊

ဆက်မခံနိုင်ပါ။

သူ့ကို အဖေနေရာမှာထားပြီး သူ့သမီးနှင့် လက်ထပ်ကာ

သူ့အလိုကျ မနေနိုင်။

မေမေနှင့် ထိုလူကြီး ဘယ်လောက်ချစ်ချစ်၊ ဒါကို သူဝင်

စွက်ဖက်။ ဒါပေမယ့် သူ့ကိုပါ ကြိုးကိုင်ခြယ်လှယ်ဖို့ ကြိုးစားလာ

တာ ဘယ်လိုမှ လက်မခံနိုင်။

ဦးဇေယျာသော်က ဖုန်းကိုဆောင့်ချလိုက်ရင်း မကျေမနပ်

ဖြစ်နေရသည်။

နွယ်ကလည်း သူ့ကို ကြိုမတိုင်ပင်။ လုပ်ချလိုက်ပြန်
သူဘယ်လိုမှ တားဆီးပိတ်ပင်ချိန် မရလိုက်ပါ။
သူ ငြိမ်သက်စွာ စဉ်းစားနေမိ၏။ လျှော့တွက်လို့ မ
ဟိုကောင်လေး ခြေလှမ်းတွေက ကြောက်စရာကောင်း
လောက်အောင် သွက်လက်မြန်ဆန်သေးသည်။

သူ့ကို အငိုက်မိအောင် လုပ်နေသည်။

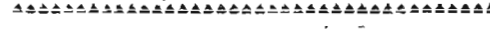
နွယ်ကို ဘာမှမဖြစ်သလို အေးအေးဆေးဆေး ပြန်ပြန်
လိုက်ရပေမယ့် သူရင်ထဲမှာ ဒေါသနှင့် ဆူဝေနေ၏။

အေးလေ...သူကလည်း ဒါရိုက်တာဒေါ်နွယ်နွယ်ခိုင့်
တောင် ရအောင် လက်ထပ်ယူနိုင်ခဲ့သေးတာပဲ။

လေပြေလို ဘာမဟုတ်သည့်ကောင်လေးတစ်ယောက်
တော့ စေလိုရာစေဖြစ်အောင် လုပ်ပြမှာပါ။

သမီးနှင့် လက်ထပ်ပြီးလျှင်တော့ လေပြေကို သူမ
ကြိုက် ပုံစံသွင်းထားရမည်။ သမီးကလည်း သမီးပါပဲ။ လေပြေ
မစည်းရုံး မသိမ်းသွင်းနိုင်။ ညှပ်လွန်းသည်။

ဦးယောက္ခက ဒီအိမ်ကြီးမှာ ဘယ်သူမှ သူ့ကို မော်မကြ
ရအောင် လွှမ်းမိုးခြယ်လှယ်ထားချင်သည်။

လေပြေနှင့်ပတ်သက်ပြီး နောက်ထပ်လူသစ်တစ်ယောက်
ဆက်မလာစေချင်။ စစ်လေပြေရဲ့ အိမ်ထောင်ဖက်ဟာ သူ့သမီး
အကျော့ကျော့သာ ဖြစ်စေရမည်။

အဲ့ဒါ သူဆုံးဖြတ်ချက်၊ လွဲချော်မခံနိုင်။

နွယ်ကိုတော့ စိတ်ရင်းစေတနာအပြည့်နှင့် ချစ်ခင်နှစ်သက်
သမယ့် လေပြေကိုတော့ သူကြည့်မရလှပေ။

လေပြေကလည်း သူ့ကိုများဆို ခါးခါးသီးသီး။

တစ်ချိန်ချိန်တော့ ထိုကောင်လေး သူ့အကြောင်း ကောင်း
ကောင်းသိစေရပါမည်။

တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေဗျာ...။

‘မယူဘူး’ ဟုငြင်းလည်း မေမေက ဆူဦးမည်။ ယူထား
လိုက်ပြန်လည်း မေမေက ဦးဇေယျာတို့နှင့် ပြေလည်နေသလားဟု
ထင်ဦးမည်။

လေပြေက ဦးဇေယျာကို ခပ်စူးစူးကြီး ကြည့်ပစ်လိုက်၏။

ဦးဇေယျာက လေပြေအကြည့်ကို မသိဟန်ဆောင်နေ
သည်။ လေပြေစိတ်ကို သူလည်း သိပါသည်။

“ယူပါ...မောင်လေပြေရဲ့ ဦးကိုအားမနာနဲ့”

လေပြေခေါင်းကိုပုတ်ကာ ပြောလိုက်တာကြောင့် လေပြေ
အသိမသာ ခေါင်းကိုရှောင်ပစ်လိုက်၏။ မေမေက လေပြေတို့နှင့်
နည်းနည်းဝေးတာမို့ အသေးစိတ် မြင်ရမှာမဟုတ်။

လေပြေက တိဗ္ဗီခလုတ်ကို ရိုမန်နိပ်ကာ ပိတ်ပစ်လိုက်ပြီး
ထထွက်လာခဲ့၏။

လက်ထဲယူလာသော ရေမွှေးပုလင်းတွေကိုကြည့်ကာ
ဒေါသက ပေါက်ကွဲသွားသည်။

သူပေးသည့်ရေမွှေးပုလင်းတွေကို ပစ်ခွဲပစ်လိုက်သည်။
ဘယ်လိုရေစက်မှန်း မသိ။

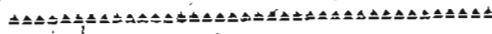

ဧည့်ခန်းမှာ လေပြေတစ်ယောက်တည်း အက်ရှင်ကာ
တစ်ကား စိတ်ဝင်တစား ကြည့်နေမိသည်။

ဦးဇေယျာက အနားရောက်လာပြီး ရေမွှေးပုလင်းလေး
ချပေးသည်။

“မောင်လေပြေ...ဘယ်ရေမွှေးကြိုက်လဲ၊ ကြိုက်တာ
ယူလိုက်လေ၊ ဦး ရှော့ပင်(န်)ထွက်ရင်း မင်းအတွက် တစ်
ဝယ်လာခဲ့တာ”

ဪ...မေမေပြန်ရောက်လာပြီမို့ လေပြေက ချက်ချင်း
သဘောပေါက်ပါသည်။ ဒီလူကြီး တမင်လုပ်ပြနေပြန်ပြီ။

ဒီလူကြီးကို မြင်လိုက်တာနှင့် မနှစ်သက်တာ။ စိတ်ထဲ
အလိုလို ဖြစ်လာတာ...

“လေပြေရေ...တံခါးဖွင့်ဦး”

ဟာ...လာပြန်ပြီ။

ဒါ ကျော့အသံမှန်း လေပြေ သိသည်။

“ဒီမှာ စတော်ဘယ်ရီသီးဖျော်ရည် လာပို့တာပါ”

“ငါအိပ်နေပြီ ဘာမှလာအော်မနေနဲ့”

လေပြေအခန်းထဲမှ ပြန်အော်လိုက်မိသည်။

“သားရေ...ကျော့က စေတနာနဲ့ပေးတာကို ထွက်ယူ

လိုက်လေကွယ်”

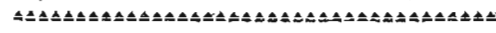
မေမေ့အသံပါ ကြားရတာမို့ လေပြေ မနေသာတော့ဘဲ
တံခါးထဖွင့်လိုက်ရသည်။

“ဘာလဲ...ဘာလို့ ဒီလောက်အော်နေရတာလဲ”

“ဖျော်ရည်လာပေးတာ”

“မသောက်ချင်ဘူး...ပြန်ယူသွား၊ စတော်ဘယ်ရီသီး
ငါမကြိုက်ဘူး”

စကားဆုံးတာနှင့် တံခါးကို ဂျိန်းခနဲပိတ်ပစ်လိုက်သည်။

တောက်...ဒီသားအဖကတော့ တစ်ယောက်တစ်မျိုး

အိပ်နှောင့်ယှက်နေပါလား...

မေမေ့အမြင်မှာတော့ သူတို့နှစ်ယောက်က အောက်ကျခံ

အာမော့ပြောနေတာကို လေပြေက လူဆိုးကြီးပေါ့။

ဒီလိုဖြစ်အောင် တမင်ကိုဖန်တီးနေကြတာပေါ့။

ကိုယ့်အခန်းထဲမှာတောင် အေးဆေးမနေရ။ လိုက်နှောင့်
နှုတ်နေကြသည်။

ဒီကိစ္စကို အပြတ်ပြောမှဖြစ်မည်။ ဦးဇေယျာကို ပြောမှ
တော့မည်။

လေပြေသဘောထားကို သူတို့သိအောင်တော့ ပြောပြ
တော့မည်။

အေးစားဘူး၊ ကိုယ့်သမီးကို ကြည့်ထိန်းထားပါ။ ကျွန်တော်က
အသည်းခံမှာ မဟုတ်ဘူး”

ဦးဇေယျာက လေပြေကို ဒေါသတကြီး စိုက်ကြည့်
ညှိုး မီးဝင်းဝင်းတောက် မျက်လုံးများနှင့်...

“နောက်အရေးအကြီးဆုံးတစ်ခု ပြောဦးမယ်”

လေပြေ အအေးလက်ကျန်ကို မော့သောက်လိုက်ပြီး...

“ကျွန်တော်တို့သားအမိကြားမှာ သွေးမထိုးပါနဲ့၊ မေမေနဲ့

ကျွန်တော့်ကို ဝေးသထက်ဝေးအောင် မလုပ်ပါနဲ့၊ ဦးရဲ့ ရက်စက်တဲ့
ပြောစကားကို ရပ်တန့်ကရပ်ပါ။ မေမေကိုလည်း ဖိအားမပေးပါနဲ့”

“မင်းစကားတွေက ရင့်လှချည်လား”

“ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပြောတတ်တာ ကျွန်တော့်အကျင့်ပဲ”

“မင်းက ငါ့ကိုစွပ်စွဲလှချည်လား၊ ငါက အဲလောက်
အနုလိုလား၊ မင်းအပေါ် စေတနာနဲ့ပြောတာ ငါမှားသလား၊

အလုံးအဆင်ပြေဖို့ ငါရွေးချယ်တဲ့လမ်းက မှားသလား”

“မှားတာပေါ့...သိပ်မှားတာပေါ့ဗျာ၊ ကျွန်တော့်ဆန္ဒကို
မသိဘဲလေ၊ ကျွန်တော့်ရဲ့အနာဂတ်၊ ကျွန်တော့်ဘာသာ ဆုံးဖြတ်
ပေးနေတာ မေမေလည်း ဆုံးဖြတ်ခွင့်မရှိဘူး၊ မေမေကလည်း ကျွန်တော်

“မင်း ဘာကိစ္စရှိလို့ ငါ့ကို ဒီဆိုင်မှာချိန်းတာလဲ”

“ထိုင်ပါ...ဦးဇေယျာ၊ အေးဆေးပေါ့”

“မင်းပြောမှာသာ ပြောစမ်းပါ”

“ကျွန်တော့်ရဲ့ကိုယ်ရေးကိုယ်တာကိစ္စတွေကို ဦး
ဝင်းမစွက်ဖက်ပါနဲ့၊ ဦးဇေယျာမှာ ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့်လည်း
ပြီးတော့ ကျွန်တော်က အရွယ်ရောက်ပြီးသားပါ၊ ကျွန်
ကိုယ်ပိုင်ဆုံးဖြတ်ပိုင်ခွင့် ရှိတယ်၊ ကျွန်တော့်မှာ စဉ်းစားခ
ညဏ် ရှိတယ်၊ ကိုယ့်အမှားကို ကိုယ်တိုင်ခံစားနိုင်
ဦးဇေယျာက ကျွန်တော့်အဖေအရင်း မဟုတ်ဘူး။ ခုမှ
လက်ထပ်လို့ သိကျွမ်းကြတာ၊ ဦးဇေယျာသမီးကိုလည်း လုံး

၁၁၆ ပန်းသီခိုင့်

သဘောမတူတာဆို ဇွတ်လုပ်မှာ မဟုတ်ဘူး၊ မိသားစု
တစ်ဦးကိုတစ်ဦး အရေးထားရတယ်၊ တစ်ကိုယ်ကောင်း
ဇွတ်လုပ်တာ ဦးဇေယျာ မှားတယ်၊ တရားမျှတမှု မရှိဘူး

“မှားရင်လည်း မှားပါစေ၊ စေတနာအမှားပဲ”

“ဦးဇေယျာ ဘာပြောပြော ကျွန်တော်မယ့်ဘူး”

ဦးဇေယျာက အမြင်ကတ်စရာကောင်းလောက်

ပြန်ပြောသည်။

လေပြေရင်ထဲ လှုပ်ရှားပူလောင်သွားရ၏။

ကြည့်လိုက်ပါဦး...လေပြေတို့ ဒီလောက်မလွှဲ

လေပြေသည် ရေချိုးခန်းထဲမှထွက်လာပြီး ဆံပင်ရေစိုတွေ
ဆုတ်နှာသုတ်ပုဝါ အဖြူရောင်နှင့်ပွတ်နေရင်း သူမအကြောင်း
မသိပါ။ တစ်မိမိမိမိ ကြည်နူးသည်။

စိတ်ရှုပ်စရာအကြောင်းအရာကို ခဏမေ့ထားချင်သေး
တဲ့သူမ ပူလောင်လွန်းလို့ပါ...အလကားနေရင်း ဒေါသဖြစ်နေရ
တဲ့အချိန်မှာ လေပြေစိတ်ကူးထဲ ရောက်နေသူက ရွှန်းလဲ့ပါ။
သူမအကြောင်း တွေးရတာပျော်သည်။

သူမကို အရမ်းလွမ်းမိသည်။

သူမပြောတဲ့ စကားသံလေးတွေကို ကြားယောင်မိသည်။

ကိုယ့်အပေါ် တွယ်တာတဲ့ မင်းရဲ့မျက်လုံးလေးတွေကို
မင်းရဲ့ရည်စူးချက်ကို ကိုယ်စိတ်ညစ်တယ်လို့ပြောတော့ မင်း အရမ်း
ပျော်သွားပုံ ရသည်။ အဲဒါ မင်းကိုယ့်ကို သံယောဇဉ် ရှိလို့ပေါ့။

မင်းလေးနှင့် မခွဲမခွာ အတူတူနေရင် သိပ်ပျော်ဖို့ကောင်း
မှာ...။ ကိုယ့် ဘယ်လောက်လန်းနေလို့က်မလဲ...။

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်...ဘာတွေပဲ ရင်ဆိုင်ရ ရင်ဆိုင်ရ။ အထူး
လက်တွဲကျော်ဖြတ်ချင်ပါသည်။ ချစ်ရသူလေးကို သူများအိမ်
သူများမျက်နှာကြည့်ပြီး မနေစေလို။ အရမ်း သနားသည်။

ကိုယ်နှင့် နှစ်ယောက်အတူ ဘဝကိုရင်ဆိုင်ဖြတ်သန်း
ရတာပဲ မဟုတ်လား...။ အတူနေရရင် နှစ်ယောက်ပျော်
သေချာနေတာပဲလေ။ အသိသာကြီးပဲ မဟုတ်လား...။

ရှေ့ဆက်လျှောက်ရမည့် အနာဂတ်ချစ်ခရီးတစ်ခု
တွေးရင်း ကိုယ်တော့ ရင်ခုန်နေရပြီ။ ပျော်ရွှင်ဖွယ်ရာ စိတ်ကူး
လေးတို့နှင့် လေပြေနှုတ်ခမ်းလေး ပြုံးနေရသည်။

ဘီရိုကိုဖွင့်လိုက်ပြီး အင်္ကျီထပ်တွေထဲက အင်္ကျီတစ်ထည်
ကို ဆွဲထုတ်လိုက်ပြီး ဝတ်နေစဉ် ဝရံတာမှာ လူရိပ်လိုလို
လိုက်ရတာကြောင့် လေပြေ မျက်လုံးပြူးသွားရသည်။

သေချာမြင်ရအောင် ဝရံတာထွက်ကြည့်လိုက်ရင်
ပန်းရောင်ဂါဝန်အတိုလေးနှင့် နွဲ့နွဲ့နှောင်းနှောင်း ရပ်ငေးနေ
ကျော့ကျော့ခင် ဖြစ်နေသည်။

ဟာ...

သူမက ကိုယ့်အခန်းထဲ ဘယ်အချိန်က ဝင်လာလဲ...

လာလုပ်တာလဲ...အရမ်း လွန်လွန်းပြီ။

ကိုယ်မကြိုက်မှန်းသိရဲ့နဲ့ ဒါတမင်လုပ်တာပဲ။

လေပြေ သူမအနားသို့ ဒေါသတကြီး တလွှားလွှား

အသွားရ၏။ အသက်ရှူသံပင် မြန်နေ၏။

“မင်း...မင်း ဒီမှာ ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ကျော့ကျော့ခင်က ကောင်းကင်ကြီးကို ငေးမောကာ
ထွတ်လပ်မှုအရသာကို ခံစားနေရင်းမှ လေပြေအသံကြောင့်
သွားရသည်။

“ရပ်နေတာလေ...ရှင်မမြင်ဘူးလား”

“ဘာ”

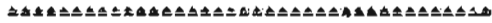
သူမအဖြေကြောင့် လေပြေ ပိုပြီးစိတ်တိုသွားရသည်။

“မင်း ငါ့အခန်းထဲ လာစရာဘာအကြောင်းမှ မရှိဘူး၊

...သွား၊ အခုထွက်သွား”

လေပြေ သူမကို ဒေါသတကြီး နှင်မိသည်။

“ဘာလဲ...ကျွန်မက ဒီတစ်အိမ်လုံးကို ဝင်ထွက်သွားလာ

ခွင့် မရှိတူးလား၊ ရှင်ဝန်တာမှာအေးလို ခဏလာရပ်တာပဲ၊ ဘာလဲ”

“ဟာ...ဘာဖြစ်ရမှာလဲကွာ၊ မင်း မိန်းကလေးဖြစ် ညဘက်ကြီး ငါ့အခန်းထဲ လာစရာလား၊ မင်းအခန်းမှာလည်း ဝန်တာရှိတာပဲ၊ အဲဒီမှာသွားရပ်ပါလား၊ မင်း ဘာထွင်နေတာလဲ”

“ရှင်ဝန်တာမှာ ခဏရပ်တာပဲ၊ ရှင်အတွက် ဘာထွင် ထိခိုက်သွားလို့လဲ”

“မင်း ပြောလေဆိုးလေပါလား၊ သွားစမ်းကွာ...ခုထွက် သွား၊ ငါ့အခန်းထဲက အခုထွက်သွား”

“ဒီမှာ...ရှင် ကျွန်မကို လာမောင်းထုတ်မနေနဲ့၊ အခုမှ မှာ ကျွန်မအော်လိုက်ရင် ရှင်ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ”

ဟု ကျော့ကျော့ငင်က လေပြေကို ခြိမ်းခြောက်လိုက် သည်။ သူမအသံက နိုင်ထက်စီးနင်း...

သူမစကားကြောင့် လေပြေ ရုတ်တရက် ခေါင်းကြီးသွေး ရသည်။ သူမက လေပြေအခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။

မောင်းထုတ်လို့လည်း မရ။

တစ်အိမ်လုံးကို တံခါးမရှိ၊ ဓားမရှိ လာလုပ်နေသည့်

သူမဟာ တကယ့်ပြဿနာ။

မဖြစ်ဘူး။ သူမနှင့် တစ်အိမ်တည်းနေလျှင် ရှေ့လျှောက်

ထွယ်ပါ့မလား။ ဒီထက် ပိုဆိုးလာနိုင်သည်။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန်မှာ သူမရဲ့ကျော့ကွင်းထဲကို ချောက်မသွားဘူးလို့ မပြောနိုင်။ ကြိုတင်ရှောင်ရှားနိုင်မှ ဖြစ်မည်။

သူမက ပြောလိုရတာ မဟုတ်။

အခုတောင် လေပြေအခန်းထဲ ရောက်နေပြီ။

မေမေနှင့် လေပြေကြားမှာ သွေးခွဲနိုင်ဖို့ တစ်ခုခုမကြံစည် သေးလို့ မပြောနိုင်။ သူတို့သားအဖတွေက တစ်ကြိတ်တည်း

တစ်ညဏ်တည်း။ မေမေက သူတို့ဘက်က ရပ်တည်ခဲ့လျှင် သုံးယောက် တစ်ယောက် လေပြေ ရှုံးမှာပါ။ မလွဲမသွေ ရှုံးရမှာ။

သူမ တော်တော်မွေ့ပါလား...

“ဘာကွ...မင်း အော်ရဲရင် အော်ကြည့်စမ်း၊ မင်း...

မင်း ဘာဖြစ်သွားမယ်ထင်လဲ”

လေပြေလည်း သူမကို ပြန်ခြိမ်းခြောက်လိုက်သည်။

သူက နီးနီးကပ်ကပ် ပိတ်ရပ်ပစ်လိုက်တော့ သူမက ကိုယ်လေး ချုပ်ပြီး နောက်ဆုတ်သွားသည်။

“လုပ်မနေနဲ့...ဒါမျိုး ရှိနေပြီ”

လေပြေက ဒေါသထွတ်ထွတ်ပဲ ရောက်သွားပြီး ကျော့ကျော့ဇင်လက်ကို ကြမ်းတမ်းစွာ ဆောင့်ဆွဲပစ်လိုက်၏။ ကဲ...သူ့စိတ်ကို သည်လောက်လာဆွနေတာ။ ဒီနေ့ သူ့အကြောင်း သိစေမည်။

“ရှင်နော်...ရှင်...မယုတ်မာနဲ့”

“ငါ့အခန်းထဲ မင်းဝင်လာတာ ဘာဖြစ်ချင်လို့လဲ...ပြော ပွင့်ပွင့်လင်းလင်းပေါ့၊ ငါက ယောက်ျားလေးပဲ အားလုံးရတယ်”

“ဖေဖေရေ...ဖေဖေ...အန်တီရေ”

ကျော့ကျော့ဇင်က အသံစူးစူးနှင့် ကျုံးအော်တော့ လူကြီးတွေ ချက်ချင်း ရောက်လာသည်။ ဒီမီးကို သူမွေးတာ မဟုတ်... ကျော့ကျော့ဇင်က ရှိလိုက်လို့ သူ အမှုကပ်သွားတာ၊ တအုံနွေးနွေးပြဿနာကို ချလိုမရှင်းလင်းရင် ဘာဆက်လုပ်ရမလဲ။ တဖြည်းဖြည်း အတင့်ရဲသထက်ရဲလာတာ၊ သူ ထပ်ပြီး ငုံ့မခံနိုင်တော့ပါ။ ဖြစ်ချင်ရာဖြစ် ရင်ဆိုင်တော့မည်။

“ဟဲ့...သားလေး...ဘာတွေဖြစ်နေတာလဲ၊ သမီးကျော့ကို လွှတ်လိုက်လေ”

“ဖေဖေ...သူ...သူ...သမီးကို”

ဦးဖေယျာက လေပြေကို လက်သီးနှင့်ထိုးသည်။ လေပြေ သူ့လက်ကို ပြန်တွန်းပစ်လိုက်၏။

“ရှင်...လက်မပါပါနဲ့...သားကို”

မေမေက အလန့်တကြား အော်သည်။

ဦးဖေယျာက ချက်ချင်းပဲ မေမေကိုကြည့်ကာ ငြိမ်သွား၏။ သူက ဆုပ်ကိုင်ထားသော ကျော့ကျော့ဇင်လက်ကို ဖြေလွှတ်ကာ တွန်းပစ်လိုက်၏။

ကျော့ကျော့ဇင်က ဟန်ချက်ပျက်ပြီး လဲကျသွားသည်။

“သား...ဒီလို မရိုင်းရဘူး”

မေမေက သူ့ကိုအော်သည်။

“မင်း အရမ်းလူပါးဝပါလားကွ၊ ငါ့သမီးကို မင်းကများ တူမတန်”

“ခင်ဗျားသမီးကို ဘယ်သူက ဆွဲခေါ်လာတာလဲ၊ ယောက်ျားလေးတစ်ယောက်အခန်းထဲကို အရှက်မရှိ ဝင်လာရတာ ခင်ဗျားသမီး ခင်ဗျားမေးကြည့်...ဘာလိုချင်နေလဲ”

“သား...တော်တော့...မေမေပြောနေတယ်”

လေပြေက လုံးဝဂရုမစိုက်ပဲ ပြောပစ်သည်။ မေမေ
ကြောင့် သူ ကြိုက်မိတ်ခံစားခဲ့ရတာတွေ များပါပြီ။

“မေမေ...သားကိုမတားနဲ့၊ သူတို့သားအဖကို မေးကြည့်
ဒီလောက် ဘာလို့လောဘတက်နေတာလဲ၊ ကျွန်တော့်ကို ဘာလို့
အမိဖမ်းနေတာလဲ”

“သား...မေမေပြောနေတယ်၊ တော်တော်ယယ”

“မတော်နိုင်ဘူးဗျာ...မေမေဘာလို့ဒီလောက်ထိ ဖြစ်နေ
ရတာလဲ”

လေပြေက မေမေကို ပြန်အော်သည်။

မေမေက သူ့ကို ဖျန်းကနဲ ရိုက်သည်။

ရိုင်းပျတာ၊ ရင့်သီးတာ၊ ကြမ်းတမ်းတာတွေကို မေမေ
မကြိုက် သူ သိပါသည်။ သို့သော် မတတ်နိုင်ပါ။

သူ့စိတ်တွေ ကြမ်းတမ်းရိုင်းစိုင်းစွာ ပူလောင်ရင့်သီးလာ
အောင် လုပ်ခဲ့တာ ဘယ်သူလဲ။

ဦးဇေယျာနှင့် ကျော့ကျော့ဇင်ပါ။

သူ့အပြစ်လို့ မေမေ ပုံချချင်တာလား...။

ရပါတယ်...မေမေ...ထားလိုက်ပါ။

သူ...မေမေကို နာကျင်စွာ ကြည့်မိ၏။

တစ်နေ့နေ့ တစ်ချိန်ချိန် ဆင်းရဲမှာလည်း ကြိုသိပြီးသား
ပါ။ ဦးဇေယျာက မေမေ သူ့ကိုရိုက်လိုက်တော့ ကျေနပ်သွားပြီး
သူ့သမီးကို ပုခုံးဖက်ကာ ခေါ်သွား၏။

မေမေက သူ့ကို ရပ်ကြည့်နေသည်။

မေမေမျက်နှာမှာ စိတ်ထိခိုက်ခြင်းဟေ့ မြင်ရသည်။

မေမေ 'မခံစားပါနဲ့၊ စိတ်မကောင်း မဖြစ်ပါနဲ့၊ မေမေက

သူတို့ဘက်ပါသွားပြီပဲ...။ သားက မေမေအတွက် အရေးမကြီး
တော့ပါ။ အစကလို မေမေ မဟုတ်တော့ပါ။

သူ ဒီအိမ်မှာနေတာ မေမေကြောင့်ပါ။ မေမေရဲ့အေးမြတဲ့
မေတ္တာတွေကြောင့်...

“သား”

“မေမေ...ဘာမှမပြောနဲ့တော့...ကျွန်တော်တစ်ယောက်
တည်း ခဏနေပါရစေ”

ချက်ချင်းထွက်သွားလျှင် မေမေ ငိုမှာ၊ တားမှာသိသည်။
မေမေမသိအောင် ထွက်သွားမှဖြစ်မည်။

မေမေက မျက်ရည်ကျသည်။

၁၂၆ ခန်းသီခိုင့်

ပြီးတော့ လှည့်ထွက်သွားသည်။

လေပြေက တံခါးပိတ်ပြီး အဝတ်အစားတွေ သား
သေတ္တာထဲ ထည့်သည်။

ဒေါသတွေနှင့် ပူလောင်နေရသော ဒီအိမ်မှာ မနေရ
တော့ပါ။

သူ့ခြေထောက်ပေါ် သူရပ်ပြီး သီးခြားနေတော့မည်။
အဲ့ဒါမှ စိတ်ချမ်းသာမှာ...

ဦးဖေယျာတို့ ကျော့ကျော့စင်တို့လည်း သူ့ကိုနှောင့်ယှက်
မရ။ သူထင်တိုင်း ခြယ်လှယ်ပုံသွင်းလို့မရ။

သူက အားလုံးကို ပြတ်သားစွာ ထားရစ်ခဲ့မည်။
ကဲ...ဦးဖေယျာတို့သားအဖ ဘာများတတ်နိုင်မှာလဲ။

လေပြေတစ်ယောက်တည်း Mr Guitar ဆိုင်လေးထဲ
ဝင်ထိုင်ကာ ကော်ဖီတစ်ခွက်မှာထားတုန်း စားပွဲပေါ်မှ သူ
ဟန်းဒီဖုန်းက ထပြည်လာပါသည်။

“ဟဲလို”

“ဟေ့ကောင်...ဘယ်ရောက်နေလဲ”

“Mr Guitar မှာ ကော်ဖီသောက်မလို့ မင်းလာခဲ့မလား...
ရိုးဇော်”

“မလာတော့ပါဘူး...ငါကိစ္စရှိသေးလို့...မင်းက အေး
ဆေးပေါ့ ဟုတ်လား၊ မင်းမားသားက ငါ့ဆီ ဖုန်းတဝှမ်းဝှမ်းဆက်
ပြီး စိတ်ပူနေတယ်၊ ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ၊ မင်း အိမ်ပေါ်က
ဆင်းသွားလို့ဆို”

မျိုးဇော်က သိချင်တာတွေ အဆက်မပြတ် မေးနေသည့်

“ဟာ...ဖြေးဖြေးပြောပါ မျိုးဇော်ရာ”

“ဟ...ဖြေးဖြေးလုပ်မနေနဲ့ မင်းအမေ တော်တော်စိတ်
နေတယ်”

“မေမေသာ ငါ့အတွက်စဉ်းစားရင် ငါ ခုလို အိမ်ပေါ်
ဆင်းလာစရာအကြောင်းတောင် မရှိပါဘူးကွာ”

“ကဲပါ...ဘာလိုဖြစ်ပြီး ဘယ်မှာနေလဲ၊ ငါ ဘာကူ
မလဲ ပြော”

“ဟိုလူကြီးကြောင့် ဖြစ်ရတာ၊ အသေးစိတ်တော့ လူနာ
တွေမှပဲ ပြောတော့မယ်၊ ညနေ ငါ့ဆီလာခဲ့လေ”

“အေး...ဘယ်ကို လာရမလဲ”

“ဟိုတလောက ငါဝယ်လိုက်တဲ့အိမ်လေ၊ မင်းသိတာ
မှတ်လား၊ အေး...အဲဒီမှာ ငါနေနေတယ်”

အဲဒီတုန်းက သူ့ကြိုတင်အကွက်မြင်ပြီး ဝယ်ထားတဲ့
လေးက အခုချိန်မှာ တော်တော်အကျိုးရှိ အသုံးဝင်သည်။ အိမ်
လည်း ကျကျနန ပြင်ဆင်ထားတာကြောင့် အခုလိုအရေးကြီး
အတော်ပင်ဖြစ်သည်။

“အဲဒီမှာ မင်းတစ်ယောက်တည်း နေနေတာလား”

“မင်းမင်းတော့ ပါလာတယ်”

“ပြော...မင်းခေါ်လာတာလား”

“မဟုတ်ပါဘူး...အဲဒီအချိန်က ဒေါသဖြစ်နေလို့ ခေါ်ဖို့

မိတောင် မရဘူး၊ မေမေ ထည့်ပေးလိုက်တာ”

“အေးလေ...ဒီလောက်ချစ်တဲ့ သားအမိတွေ ဘယ်လို

တာလဲကွာ၊ မျက်စိတောင် လည်ကုန်ပြီ”

“ကဲပါကွာ...နောက်မှ မျက်စိလည်၊ ဒီညနေ လာခဲ့မှာ

ပြော...ငါစောင့်နေမှာလား”

“လာမှာပေါ့...မင်းကလည်း”

“ဒါဖြင့် မင်းလာရင် အိမ်အတွက်လိုတဲ့ပစ္စည်း နည်းနည်း

အေး သွားဝယ်ကြမယ်”

“အေးအေး...မင်းက တကယ်နေတော့မှာလား”

ဟု ထပ်မေးပြန်သည်။ မနေလို့ သူက ဘယ်သွားရမှာလဲ။

တည်းခိုခန်း သွားနေရမှာလား...။

ပြီးတော့ ရက်ရှည်လ များနေရမှာ၊ ခဏတစ်ဖြုတ်လည်း

မဟုတ်။

=====

“တကယ်နေမှာပေါ့၊ ဟိုသားအဖမျက်နှာကို မမြင်ချင်တော့ဘူး”

“အေးပါ...အေးပါ၊ ဒါပဲကွာ...ညနေမှ လာခဲ့စေ”

“အင်း အင်း”

ဖုန်းကို ပြန်ပိတ်ကာ စားပွဲပေါ်ရောက်လာသော ကော်ဖီ မော့သောက်လိုက်သည်။ ညက သေချာအိပ်မပျော်တာကြောင့် ခေါင်းတွေ ကိုက်နေသည်။ အိပ်ရာပြောင်းတာကြောင့်ပဲလား။

ရွန်းလဲ့ သူငယ်ချင်းတွေနဲ့အတူ Mr Guitar ဆိုင်လေး သို့ဝင်လာရင်း ထောင့်စားပွဲမှာ တစ်ယောက်တည်းထိုင်နေသူ သေချာပြန်ကြည့်မိသည်။

ခြေပေါ်ခြေချိတ်ထိုင်ကာ စတိုင်လ်အပြည့်နှင့်...

ကော်ဖီထိုင်သောက်နေသူကို ကြည့်ရင်း မယုံနိုင်နေ ဖြစ်နေရသည်။ မျက်လုံးကလေးဝိုင်းကာ ငြိမ်သက်နေမိ၏။

“ဟဲ့...ရွန်းလဲ့၊ အဲဒီတစ်ယောက်လေ...ဒါရိုက်ကစစ်လေပြေပေါ့၊ ချောတယ်မဟုတ်လား”

လဲ့ဝါက ရွန်းလဲ့ရဲ့အကြည့်တွေကို ရိပ်မိပြီး ပြောပြသေးသည်။ ရွန်းလဲ့ကဖြင့် ကိုယ့်အကြောင်းနှင့်ကိုယ်...

=====

“ဘာ...ဘယ်သူ၊ ဒါရိုက်တာ ဟုတ်လား”

“အင်းလေ နာမည်ကြီးပဲဟာ...ရွန်းလဲ့မသိဘူးလား၊

အိုဆို ကောင်မလေးတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေကြတာလေ”

သူငယ်ချင်းက ဆက်ပြီးပြောပြနေသည်။

ရွန်းလဲ့ကဖြင့် မသိပါ။ သည်လိုဆိုင်မျိုးလည်း တစ်ခါမှ ရောက်လာတတ်တာမျိုး...

“သူ့အမေ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခိုင်ဆိုတာ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး အရမ်းလည်း ချမ်းသာတယ်၊ စစ်လေပြေက တစ်ဦးတည်းထား၊ သူကိုယ်တိုင်လည်း ဒါရိုက်တာပဲ”

လဲ့ဝါပြောနေသောစကားတွေကို ပိုပြီးအံ့သြသွားရသည်။

ရွန်းလဲ့သိထားသောလေပြေက အဲဒီလိုအခြေအနေမျိုးမှ ဖတ်ဘဲ။ အရမ်းကို ကွာခြားနေပါသည်။

သူ ရွန်းလဲ့ကို ပီပီရီရီ ညာထားခဲ့တာလား...

ရွန်းလဲ့ကလည်း ရွန်းလဲ့ပါပဲ။

သူဘယ်သူလဲဆိုတာ သေချာမသိဘဲ သူပြောသမျှ ခြည်နေခဲ့သည်။ သံသယပင် မဝင်ခဲ့ပါ။ ဘယ်လောက်လဲ...

၁၃၂ ပန်းသီခိုင်

ရုပ်ရှင်တွေ ဒီဒီယိုတွေ သိပ်ဝါသနာမပါလှသော ရွှန်းက သူ့ကို သိမနေတာ သိပ်တော့မဆန်း။

သူ ဘာကြောင့်များ ရွှန်းလဲ့ကို ညာထားရတာပါလိမ့်။ ရွှန်းလဲ့ အခုလို တိုက်တိုက်ဆိုင်ဆိုင်မသိခဲ့လျှင် သူ အထိ ဆက်ညာနေဦးမလဲ မသိပါ။

အခုတောင် လဲ့ဝါက သူ့မွေးနေ့ မှန်ကျွေးချင်တယ်ဆို ဒီဆိုင်ကို ရောက်လာတာ။ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ်ဆိုလျှင် ဒီလိုဆိုလဲ လာထိုင်ဖို့မှ မဖြစ်နိုင်တာ။

သူ့ကိုလည်း ကိုယ့်လိုပဲ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသော ဦးလေးအိမ် ခိုကပ်နေရသော ကောင်လေးတစ်ယောက်လိုပဲ ဆက်ပြီးထင်ဦး

လက်ထဲဆုပ်ခြေထားသဖြင့် မွေ့မွေ့ကြေနေသာ တစ်ရှူး

ပေါ်အလုံးဖြင့် သူ့ကို ပစ်ပေါက်မိပါသည်။

“ရှင် ကျွန်မကို ညာတယ်”

ရွှန်းလဲ့ သူ့ကိုတွေ့တော့ မကျေမနပ် ပေါက်ကွဲမိသည်။

အလို လှည့်စားအရူးလုပ်ထားတာ သည်းမခံနိုင်။ မှန်တွေ့လိုက်ရမှ ဆူညံနိုင်မည်။ ဘယ်လိုမှ အောင့်အီးမနေနိုင်။

“မဟုတ်ပါဘူးကွာ...ကိုယ်ပြောတာ ခဏနားထောင်ပါ

ဟု သူက လက်ကာပြသည်။

လေပြေက ရွှန်းလဲ့ကို ချောချောမော့မော့ပြောလိုက်သည်။

“ဘာမဟုတ်တာလဲ၊ ဘာတွေ ထပ်လိမ်ဦးမှာလဲ၊ မာယာတွေကို တကယ်ကြောက်တယ်၊ ရှင်ပြောတာ ဘာအယုံအကြည် မရှိတော့ဘူး၊ ဘာပြောပြော မယုံဘူး၊ လာပြောမနေနဲ့တော့ အပိုပဲ”

“ဟာ အဲလောက်ကြီး မစွပ်စွဲပါနဲ့ကွာ”

“ဟုတ်တယ်...ရှင်ကမရိုးသားဘူး၊ ကျွန်မအပေါ် အညာတွေနဲ့ ဟန်ဆောင်တယ်၊ ကျွန်မရင်ထဲက ရိုးရိုးသားတွေယ်တာမူတွေကို အသုံးချတယ်၊ ပရိယာယ်တွေ သုံးတာညာစရာ လိုလို့လဲ”

ရွန်းလဲ့ပြောရင်း ဝမ်းနည်းလာမိသည်။

“အသုံးချတယ် ဘာညာမပြောပါနဲ့ကွာ၊ ရင်သီးလွှဲတယ်...အဲဒီလို မဟုတ်ရပါဘူး”

“ဟုတ်တာပဲ”

“ရွန်းလဲ့ပြောတော့ ကိုယ့်ကိုနားလည်တယ်ဆို”

သူက စေ့စေ့စိုက်ကြည့်သည်။

“အရင်တုန်းကတော့ ရာနှုန်းပြည့် မျှော်လင့်ခဲ့ယုံကြည်ခဲ့တာပါ၊ ဘာကြောင့်မှ ပြောင်းလဲမသွားဘူးဆို”

“နားလည်တယ်ဆိုတာ ရှင်အကြောင်းမသိခင်က ရှင်ကို သားတဲ့လူတစ်ယောက်လို့ ထင်ခဲ့လို့ ညာနေမှန်း မသိခင်ကတော့”

“တမင်ညာချင်လို့မှ မဟုတ်ဘဲ၊ ကိုယ်လုပ်ခဲ့တာ ရွန်းလဲ့နဲ့ မသိရင်းနှီးချင်လို့ပဲ၊ နီးစပ်ချင်လို့ပဲကွာ၊ အဲဒါ ကိုယ်မှားခဲ့တယ်ဆိုလည်း တောင်းပန်ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါ...နားလည်ပေးပါ”

ရွန်းလဲ့က သူ့ကို ခပ်တင်းတင်း စိုက်ကြည့်နေသည်။
“အောက်စူးလက်သောမျက်ဝန်းများ၊ မကျေမနပ် ပေါက်ကွဲဒေါသ ချွတ်နေသော ကောင်မလေးကို သူ ဘယ်လိုရှင်းပြ တောင်းပန်လဲမသိ။ ဘယ်လိုချောရမှန်းမသိအောင် ဖြစ်နေသည်။

သူက ခါရိုက်တာ ဒေါ်နွယ်နွယ်ခိုင်ရဲ့ သားဖြစ်တာနဲ့၊ ခါရိုက်တာ စစ်လေပြေဖြစ်တာနဲ့ ဘိုးစဉ်ဘောင်ဆက် နှင်းသာ ကြွယ်ဝခဲ့ကြသူတွေဖြစ်တာနဲ့ သူ့အပြစ်တွေဟာ အရမ်း ခြီးမားသွားပြီလား။

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရှင် ကျွန်မအပေါ် မရိုးသားဘူး၊ အလွယ်တကူ လိမ်ညာတယ်၊ ဒါကို လွယ်လွယ်နဲ့ ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူး... ပြောစမ်းပါ၊ ကျွန်မ သိပ်ခံစားရတယ်”

ဝမ်းနည်းကြေကွဲစွာပြောလာတော့ သူဘာလုပ်ရမယ်
ပါ။ ဘယ်လို တောင်းပန်ရမလဲ...။

ရွန်းလဲ့က နှုတ်ခမ်းလေး ကိုက်သည်။

ပြောရင်း ဝမ်းနည်းကာ မျက်ရည်လည်လာမိ
မျက်လုံးထဲမှာ မျက်ရည်တွေ ပြည့်လာသည်။

“ရွန်းလဲ့ရယ်...စိတ်မဆိုးပါနဲ့၊ အဲဒီ အပေါ်ယံအ
အယောင်တွေကြောင့် ကိုယ့်ကို အပြစ်မြင်နေတော့မှာလား

...နည်းနည်းမှ နားလည်မပေးတော့ဘူးလား၊ ကိုယ့်
မှာ ရွန်းလဲ့ကို ဘယ်လောက်ထိ အလေးနက်ထားသလဲ
မခံစားမိဘူးလား၊ နည်းနည်းမှ နားမလည်တော့ဘူးလား”

ဟု လေပြေက မေးသည်။

“တော်ပါပြီ...ရှင့်စကားတွေ နားလည်ရခက်တယ်
ကြည်ရခက်တယ်”

“တကယ်လား...ကိုယ်က ယုံကြည်စရာ မကား
လား၊ လူလည်ကြီးလား...ရွန်းလဲ့ကို နစ်နာအောင် ဘာတွေ
လှည့်ဖျားသွားလို့လဲ...အပျော်ကြဲသွားလို့လဲ”

“မဆိုင်တာတွေ လျှောက်မပြောနဲ့၊ ကျွန်မသာ

အဲဒီနေ့က မတွေ့ခဲ့ရင် ဘယ်အထိဆက်ညာထားဦးမှာလဲ...ဘယ်
အချိန်ထိ အရူးလုပ်ထားမှာလဲ”

“ကိုယ်ပြောမလို့ပါဘဲ...မင်းကို အမှန်တိုင်းပြောလိုက်
တော့မယ်လို့ ခဏခဏစဉ်းစားကြည့်ဖူးတယ်၊ မင်းစိတ်ဆိုးမှာစိုးလို့၊
အခုလည်း မင်းသိလာလို့ မင်းမသိခဲ့ရင် ကိုယ်အမှန်အတိုင်းပြောပြ
တောင်းပန်မလို့ပါ”

“ဟွန်း”

အပိုတွေ...ခုမှ...။ မသိသေးရင် သူဝန်ခံမှာမဟုတ်...

ရွန်းလဲ့က ခေါင်းယမ်းလိုက်သည်။ သူ့ကို သိပ်ချစ်ပေမယ့်
ခုလိုမာယာတွေနဲ့ လှည့်စားထားတာကြောင့် ကြောက်သွားပြီ။

သူမကို လိုသလို ကြိုးကိုင် လွှမ်းမိုးအနိုင်ယူမှာ မခံနိုင်။

အချစ်နှင့်အတူ ဘာမှန်းမသိတဲ့ ခံစားမှုပြင်းပြင်းကို ခံစား
နေရသည်။ သည်းမခံနိုင်ခြင်းလား၊ ဒေါသအမျက်လား...။

စိတ်ဆိုးတာလား...မကျေနပ်တာလား...ရှက်တာလား
အောင်သက်သက်နှင့် ဘယ်လိုခံစားချက်မျိုးမှန်း မသိ။

မာနတွေ ရိုက်ချိုးခံရတာမျိုးလား...ရွန်းလဲ့လည်း သေချာ
မသိတော့ပါ။

“ရွန်းလဲ့”

လေပြေက တိုးတိုးဖွဖွခေါ်သည်။

ရွန်းလဲ့ရဲ့ စိမ်းကားသော မျက်လုံးတွေကို သူ မခံစားနိုင်
သူ့အပြစ်က အလောက်ထိကြီးမားမှန်း သူ တကယ်မသိခဲ့
ပေါ့ပေါ့လေးပဲ တွေးထားခဲ့တာ။

သူ့ကြောင့် ညှိုးငယ်နေသော ဒေါသမျက်နှာလေးကို
မကြည့်ရက်။

သူမက အရမ်းခံစားပြီး ကြေကွဲနာကျင်မျက်ရှုနေသည့်
သူ့ကိုမော့ကြည့်လာသော ရွန်းလဲ့မျက်ဝန်းထဲမှ မျက်ရည်များထဲ
တွေ့လိုက်ရတော့ သူ တကယ်မခံစားနိုင်။

“တောင်းပန်ပါတယ်...ရွန်းလဲ့ရယ်”

ချောမောသလိုပြောကာ သူမပါးပြင်ပေါ်က မျက်ရည်တွေ
ကို ညင်ညင်သာသာ သုတ်ပေးလိုက်သည်။

“ရှင်ဘာလို့ ရွန်းလဲ့ကို စိတ်ဆင်းရဲအောင်လုပ်လဲ”

“ဟုတ်တယ်...ကိုယ်မှားခဲ့ပါတယ်၊ ခွင့်လွှတ်ပါကွာ...
မျက်ရည်တွေမကျပါနဲ့...တိတ်ပါ...မငိုပါနဲ့”

ရွန်းလဲ့က မျက်ရည်တွေကို သေချာသုတ်နေသည်။

“ကိုယ့်ကို ခွင့်လွှတ်ပြီလား”

ရွန်းလဲ့က ခေါင်းညိတ်ရင်း လေပြေပုခုံးမှာ မှီလိုက်သည်။

စိတ်ခမ်းတွေက ရှက်စနိုးပြုံးနှင့်...

“ရပါတယ်”

သူက ခပ်တိုးတိုး ရယ်ကာ စသည်။

“ရွန်းလဲ့အတွက်ဆို ဒီပုခုံးတစ်ဖက် အမြဲငှားမယ်...”

ဤလား...ဝမ်းနည်းရင်လည်း အဲဒီပုခုံးမှာမှီပြီး ငိုချလိုက်...
ဆာပန်းလွန်းရင်လည်း အဲဒီပုခုံးပေါ်မှီပြီး အမောဖြေ...ဒေါသ
တွေ အရမ်းပေါက်ကွဲနေရင်လည်း ဒီပုခုံးပေါ်မှီပြီး စိတ်တွေ
လျှော့ချလိုက်...ပျော်စရာတွေရင်လည်း ကိုယ့်ကို မျှဝေပြောပြပြီး
ဒီပုခုံးပေါ်ခေါင်းမှီ ရယ်မောနိုင်ပါတယ်၊ ကိုယ့်ပုခုံးတစ်ဖက်က
ရွန်းလဲ့အတွက်ဆို Ever Ready အမြဲအဆင်သင့်ပါပဲ၊ လုံးဝ
ထုံထားလိုက်”

“တကယ်လား”

“တကယ်ပေါ့...တစ်သက်လုံးအတွက်”

“ယုံပါဘူး”

“ဘာလို့”

“ရှင်မှာ ချစ်သူရှိလာတဲ့ တစ်နေ့ကျရင်ရော”

“မဆိုင်ပါဘူး... ကိုယ့်နဲ့ ရွန်းလဲ့ကြားမှာ ဘယ်သူမှ မလည်နိုင်တဲ့ သံယောဇဉ်တစ်မျိုး ရှိနေပြီပဲ”

“သူ့ရည်စား အူတိုမှ အခက်တွေ့နေမယ်”

ရွန်းလဲ့က မျက်စောင်းရွယ်ပြီး ဆို၏။

ရွန်းလဲ့ရာ...

ကိုယ့်ဘက်က သိပ်သေချာနေပါတယ်။ ကြား

တစ်ယောက် ဘယ်တော့မှရှိလာမှာ မဟုတ်ဘူး။

မင်းဘက်ကသာ...

မင်းဘက်က မသေချာသေးဘူး မဟုတ်လား။

ကိုယ့်ပုခုံးက မင်းအတွက် ယာယီလည်း ဖြစ်နိုင်တာ မဟုတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

လေ။

ကိုယ် သိနေပါတယ်...

ကိုယ့်ပုခုံးကို ယာယီခဏ မှီတာမျိုးဆိုရင်လည်း ကိုယ်

ကျေနပ်နေမယ့်လူပါ။ အပြစ်လည်း မတင်ရက်ပါဘူး။

သူက ရွန်းလဲ့အပေါ် ဖြစ်ထွန်းစေချင်စိတ် တစ်ခုတည်း ဆုံးဖြတ်လိုက်မိတာပါ။

“ဘာ... ဘယ်လို ရွန်းလဲ့က မင်းသမီးလုပ်ရမယ်... တတ်လား၊ မဖြစ်နိုင်တာ”

ရွန်းလဲ့က လေပြေစကားကို အံ့သြရယ်ချင်မိသည်။

“ဟာ... ဘာရယ်တာလဲ”

“မဖြစ်နိုင်ပါဘူး... လေပြေရယ်”

“တကယ်အတည်ပြောနေတာ အခုနောက်ရှိက်မယ့်ကား

အဲဒါ ရွန်းလဲ့ကို မင်းသမီး လုပ်ခိုင်းမယ်”

လေပြေက ခပ်တည်တည်နှင့်သာ။

သူကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာလုပ်သောကားမှာ ရွန်းလဲ့
မင်းသမီး တင်ရိုက်မည်။ လုံးဝ ဖြစ်ကိုဖြစ်ရမည်။ သူယုံသည်

“မဖြစ်နိုင်တာ လေပြေရာ”

“ဘာလို့မဖြစ်နိုင်ရမှာလဲ၊ ကိုယ်တို့ကြိုးစားရင် ဖြစ်
ဖြစ်လာမှာပါ...အဓိက စိတ်ဓာတ်ခိုင်မာဖို့”

လေပြေမှာ ခုလိုစိတ်ကူးမျိုးရှိနေတာ ရွန်းလဲ့ မသိခဲ့
အိမ်မှာလည်း ဗီဒီယိုကင်မရာတစ်လုံးနှင့် သူမ အမှုအ
တွေ့ကို လိုက်ရိုက်နေတော့သည်။ သူမက အစိမ်းသက်သက်
ထမင်းစားတာ၊ လမ်းလျှောက်တာ၊ ထိုင်တာ၊ စကားပြော
တာ စသဖြင့် လိုက်ရိုက်နေတော့ ရုက်လည်းရုက်၊ ရယ်လည်း
ရယ်ချင်ရသည်။ မနေတတ်လည်း ဖြစ်မိသည်။

ရုပ်ရှင်တွေ၊ ဗီဒီယိုတွေ ဝါသနာမပါဘူးလို့ ပြောလည်း
မရ။ ရွန်းလဲ့မှာ အဲ့ဒီလိုစိတ်ကူး မရှိခဲ့ပါ။

ပိုက်ဆံရှိချင်တာတော့ အမှန်ပါ။

ငွေရဖို့ဆို အလုပ်လုပ်ရမည်ဆိုတာ သိသည်။

သို့သော် အနုပညာနှင့် ပိုက်ဆံရှာဖို့တော့ မရည်ရွယ်ခဲ့ပါ။

ရွန်းလဲ့ကို အရမ်းမင်းသမီးဖြစ်စေချင်နေတာကြောင့်လည်း

သိရသည်။ သူက အရမ်းယုံကြည် အားပါနေသည်။

ရွန်းလဲ့လည်း အဲလိုမင်းသမီးလုပ်ဖို့ တစ်ခါမှ စိတ်ကူး
မသင့်ဘူးခဲ့ပါ။ ကိုယ့်ဘဝက ခက်ခဲကြမ်းတမ်းလွန်းသည်။

အခုမှ လေပြေက မင်းသမီးတင်ရိုက်မယ်ဆိုတာကြောင့်..

သူစိတ်ကူးကို ထူးဆန်းနေမိသည်။

သူစေတနာတွေကို နားလည်ပေမယ့် မအောင်မြင်မှာ
ရိုက်မိသည်။ တော်ကြာ လူရယ်စရာဖြစ်ခဲ့ရင်...

ဒါရိုက်တာလေးက သူမကို မင်းသမီးသိပ်ဖြစ်စေချင်နေ
တာ ရွန်းလဲ့ ကြိုးစားရတော့မည်။ တစ်ဖက်ကလည်း သူ့စကားကို
ငြင်းချင်ပါ။

“ဘာမှ မစိုးရိမ်နဲ့...ကိုယ်ပြောသလိုလုပ်”

ရွန်းလဲ့က မျက်နှာရှုံ့ပြသည်။

“ရွန်းလဲ့ မှန်ထဲကြည့်ပြီး ခုနလိုမျိုး ရှုံ့မဲကြည့်”

“ဟာ...ဘာတွေလုပ်ခိုင်းနေတာလဲ...လေပြေရာ”

“လုပ်ကြည့်ပါဆို”

ရွန်းလဲ့ကရယ်ကာ သူပြောသလို အမှုအရာတွေလုပ်ကြည့်
မျက်နှာတစ်ပြင်လုံး ထူအမ်းနီရဲနေ၏။

=====

“ပြုံး”

“နည်းနည်းပိုရယ်”

“ဦ”

“ဟာ...ငိုမှ မငိုချင်တာ၊ မလုပ်တတ်တော့ဘူး”

မျက်ရည်ကျဖို့က မလွယ်။ လေပြေက ရယ်သည်။

“ဘယ်သူက မွေးကတည်းက တတ်မှာတဲ့လဲ”

“ဟင့်အင်း...လုံးဝမငိုတတ်ဘူး”

“မျက်နှာ ဟိုဘက်နည်းနည်းလှည့်”

“တော်ပြီ...စိတ်ရှုပ်လာပြီနော်”

“ဟာ...ဟုတ်ပြီ၊ အဲဒီစိတ်ရှုပ်တဲ့ပုံစံ၊ တစ်ခါတည်းမှ ထားလိုက်...စိတ်ခံစားမှု မျက်နှာပေါ် တက်လာရမယ်”

လေပြေသည် ရွန်းလဲ့ဆံပင်တွေကို ဖွပ်လိုက်သည်။ ရွန်းလဲ့ မင်းသမီးဖြစ်ကိုဖြစ်စေရမည်ဟု တွေးထားလိုက်သည်။

နဂိုမပြင်မဆင်ဘဲနှင့်တောင် သိပ်လှသောရွန်းလဲ့ သေချာ စနစ်တကျ ပြင်ဆင်ခြယ်သလိုက်လျှင် သိပ်ကိုလှပကြည့်ကောင်းသွားတော့မှာ။

လူတကာ ငေးမောသွားမှာ။

=====

“ရွန်းလဲ့...တကယ်အလေးအနက် ကြိုးစားရမှာ၊

ကြာ ရွန်းလဲ့အခန်းမှာ မှန်တွေလာတပ်လိမ့်မယ်”

“ဘာလုပ်ဖို့လဲ”

“ကြည့်ဖို့လေ...အဲဒီမှန်တွေကြည့်ပြီး လွတ်လွတ်ဆယ် အိုက်တင်ကျင့်၊ ဒိုင်ယာလော့တွေ ပြောကြည့်၊ အသံ ဦးစမ်းပေးမယ်”

“လုပ်စရာတွေ အများကြီးပဲ၊ ရွန်းလဲ့ကြည့်ဖို့ အခွေတွေ ဦးရှာထားပေးမယ်၊ သူတို့ဆီက အိုက်တင်တွေလည်း အတုရမယ်၊ ကိုရီးယားဇာတ်လမ်းတွေတွေလေ”

“အခု ကိုယ်က မင်းရဲ့ဆရာ၊ ကိုယ့်မှာရှိတဲ့ အတွေ့အကြုံနဲ့ ရွန်းလဲ့ကို ဖြစ်အောင်လုပ်ပေးမယ်”

သူက ယတိပြတ် ဆုံးဖြတ်ထား၏။ ထိုအချိန်တုန်းကတော့ သူ့အောင်မြင်ဖို့ တစ်ခုပဲ တွေးမိ၏။

နောင်တဆိုတာ အရှင်းမရှိ။

“သီချင်းဆိုတတ်လား”

“ဟင့်အင်း...နည်းနည်းပါးပါးပဲရတယ်”

“အင်္ဂလိပ်စပီကင် ခေါ်သင်ကွာ၊ ပြီးတော့ ကားမောင်းပါ”

တက်အောင် တစ်ခါတည်း သင်ပေးထားမယ်၊ မောင်း
မဟုတ်လား။”

“ဟင့်အင်း... မမောင်းရဲပါဘူး။”

ရွန်းလဲ့ ပုခုံးတွန့်မိသည်။ တစ်ခါမှ မလုပ်ဘူးတ
ချည်း။ မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ဆိုတာလည်း မလွယ်ပါလားနော်၊
လေပြေက သေချာစနစ်တကျနှင့် တအားမောင်း
မယ့်ပုံ...။

“ဖြစ်ပါ့မလား... လေပြေရယ်၊ ရွန်းလဲ့တော့ ငြိ
မထင်ဘူး။”

ရွန်းလဲ့ မယ့်မရဲပြောတော့ သူက ချစ်စနိုးနှင့် စ
လာဆွဲသည်။ သူက လုံးဝမတွေဝေ။

“ဟုတ်တယ်... ရွန်းလဲ့က ယားလည်းယားတတ်
တော်ကြာ မင်းသားက လာဖက်ရင် ယောင်ပြီးအော်မိမှာ
...ဟင်း။”

ရွန်းလဲ့ကရယ်ရင်း သူ့မျက်နှာကို မထိဝ၊ထိလေး
ကာ မပွင့်တပွင့်နှင့်...

“လေပြေပဲ မင်းသားလုပ်လိုက်တော့”

ဟု ပြောင်စပ်စပ်လေး ပြောလိုက်သည်။

“ဘာလဲ... တကယ်မင်းသားလုပ်ရမှာလား။”

“အဲမယ်... မလုပ်ရပါဘူး၊ မင်းသားလုပ်နေရင် ရွန်းလဲ့
အချပါဘူး၊ အခုတောင် ဒါရိုက်တာလုပ်နေလို့”

“ရွန်းလဲ့ပဲ ပြောပြီးတော့”

“ရှင်ကို စိတ်စမ်းကြည့်တာပါ၊ မင်းသားဖြစ်ချင်နေလား
ဖြစ်ချင်မှာပေါ့... ကောင်မလေးတွေနဲ့ တွဲရမှာ”

“လေပြေက မင်းသား မဖြစ်ချင်ပါ။ မင်းသမီးလေးရဲ့
ညီနတ်ပဲ ဖြစ်ချင်ပါသည်။

ထိုအချိန်တုန်းကတော့ သူ့မှာ ဝန်တိုမှု...

နုမျောတွန့်တိုမှု...

မနာလိုစိုးရိမ်မှု...

ပူလောင်ပျာယာခတ်မှုတွေ ဘာမှမရှိသေးပါ။

ရွန်းလဲ့ကိုလည်း ရာနှုန်းပြည့်ယုံသည်၊ စိတ်ချသည်။
သူ့စိတ်တွေက စိတ်ကူးထဲကအလုပ်တွေ အောင်မြင်ဖို့ပဲ
သည်။

ကျန်တာတွေ မတွေးမိပါ...။

ရွန်းလဲ့ကလည်း သူ့ဆန္ဒကြောင့်သာ မင်းသမီးကြိုးစား နေရှာတာပါ။

အချိန်တွေ ကြာလာလျှင်...

တစ်ဦးပေါ်တစ်ဦး လေးစားယုံကြည်စွာနှင့် နှစ်သက်မောခဲ့သော ထိုကာလကလေးကို သူ ပြန်တောင့်တလာရလို့ဆိုတာ မသိသေးပါ။

သူတို့နှစ်ဦးကြားက သံယောဇဉ်နှင့် ယုံကြည်မှုအောင်မြင်ကျော်ကြားမှုက နင်းချေဖျက်သွားလိမ့်မည်ဆိုတာ တကယ်မသိခဲ့ပါ။

ကြိုသိခဲ့လျှင် ရွန်းလဲ့ကို မင်းသမီးဖြစ်စေချင်မှာပါ။

“ဟွန့်...ဘာတွေတွေ့နေတာလဲ”

“ရွန်းလဲ့ နာမည်ကြီးမင်းသမီး ဖြစ်မလား၊ မဖြစ်ဘဲ သုံးသပ်နေတာ”

“ဟုတ်လား...လေပြေပဲ ယုံတယ်ဆို”

“ဒါပေါ့”

ရွန်းလဲ့က သူ့ကို စိုက်ကြည့်ပြီး...

“လေပြေလည်း ချောတာပဲဟာ၊ ဘာလို့ မင်းသားမိတ် ဒါရိုက်တာ လုပ်ရတာလဲ”

ဟု နားမလည်စွာ မေးလာ၏။

“ကိုယ့်ဝါသနာနဲ့ ကိုယ်ပဲပေါ့”

လေပြေက ပြန်ရှင်းပြသည်။

ရွန်းလဲ့ကတော့ မရေမရာလေးပြုံးရင်း ရင်တထိတ်ထိတ်

တကယ်ပဲ မင်းသမီးဖြစ်လာမှာလား။

အိပ်မက်ထဲ လမ်းလျှောက်နေရသလို စမ်းတဝါးဝါးပါ...

လုံးဝ မမျှော်လင့်ရဲတာ...

မင်းသမီးတစ်ယောက်ဖြစ်ဖို့ လုံးဝမမျှော်မှန်းရဲခဲ့တာ...

လေပြေကြောင့်သာ...

လေပြေက တိုက်တွန်းလိုသာ...

ရွန်းလဲ့ဘဝမှာ လေပြေနဲ့ သိက္ခာမခင်မင်ခွင့်ရတာ ကံကောင်းဆုံးပါပဲ။

ခန်းလှေရပ်စက္ကန့်၊ အနီရောင်ကြိုးတစ်စနှင့်... ၁၅၁

လှေကားဆင်းလာရင်း...

ရွန်းလဲ့ခြေလှမ်းပျက်ကာ လဲကျတော့မလိုဖြစ်သွားတာကို
မြဲက ဖမ်းထိန်းပေးသည်။ ဖေးဖေးမမ ယုယုယံယ။

ရွန်းလဲ့စီးထားသောဖိနပ်က တော်တော်မြင့်သည်။

ကျ မရှိတော့ သိပ်အဆင်မပြေ၊ မစီးတတ်သေးပါ...

“ဘယ်လိုဖြစ်တာလဲ...လိမ့်ကျနေဦးမယ်”

လေပြေခပ်ဆတ်ဆတ်ပြောလိုက်တော့ ရွန်းလဲ့ရယ်နေမိ

သူက ဘာကိုစိတ်တိုတာလဲ မသိ။

သူရင်ထဲက စိုးရိမ်ပူပန်မှုကို ခံစားနားလည်မိသည်။

အကြားထဲ ချော်လဲမှာ အရှက်ရမှာ ဟုတ်တယ်မဟုတ်လား...

ရွန်းလဲ့ကို ထက်မြက်စေချင်တာ၊ ထူးချွန်စေတာ သူ

တော့...။ ရွန်းလဲ့ သိပ်သိတာပေါ့။ သူ့မေတ္တာကို နှလုံးသားက

နားလည်ပါသည်။

“လှေကား ဆင်းရတက်ရနဲ့၊ အမြင့်ကြီးတွေ မစီးပါနဲ့၊

ကျရင် အလကားသက်သက် အိပ်ရာထဲမှာ လှဲနေရဦးမယ်၊

သိတာ မဟုတ်ဘူး”

သူက တတွတ်တွတ်နှင့် ပြောလာသည်။

“ရွန်းလဲ့ရေ...ကြာလိုက်တာ၊ မပြီးသေးဘူးလား”

လေပြေက ရွန်းလဲ့အခန်းတံခါးကို အသာခေါက်
အော်ခေါ်နေသည်။ စောင့်နေရတာ စိတ်မရှည်ချင်တော့ပါ။

“ပြီးပါပြီ...ခဏလေး”

ဖိနပ်အချွန်လေးကို ကောက်စီးပြီး ကပျာကယာတွင်
ခဲ့သည်။ အခန်းဝမှာ ရပ်စောင့်နေသော လေပြေကို မြင်လိုက်
နှင့် ရင်ထဲ လန်းဆန်း အားရှိသွားမိသည်။

“ကဲ...ပြီးပါပြီ၊ အော်နေလိုက်တာ”

လေပြေနှင့်အတူ လှေကားမှ ဆင်းလာခဲ့သည်။

“အင်းပါ... အကျင့်ဖြစ်အောင် စီးကြည့်နေတာပဲ
“ဘယ်ဆိုင်မှာ စားချင်လဲ”

ကားပေါ်တက်မောင်းထွက်လာတော့ သူက ရွန်းလဲ့အ
မေးသည်။ ရွန်းလဲ့ဆန္ဒကို ဦးစားပေးတတ်သည်။

“ရတယ်...လေပြေသဘောပဲ၊ ရွန်းလဲ့က ဒီနေ့
မဆာဘူး”

လေပြေခေါင်းညိတ်ပြီး သူ စားနေကျဆိုင်လေး
မောင်းလာခဲ့သည်။

ဆိုင်ထဲစားသောက်ရင်း နှစ်ယောက်သား စကား
ဖြစ်ပါ။

ထမင်းကိုသာ တိတ်တဆိတ် စားနေဖြစ်သည်။

ဆိုင်ထဲဝင်လာသော ကျော့ကျော့က လေပြေကိုလှမ်း
သွားတာကြောင့် ဝမ်းသာအားရဖြစ်သွားရပြီးမှ လေပြေနှင့်အ
ထိုင်နေသော မိန်းကလေးကြောင့် အံ့သြကာ မျက်နှာပျက်ခဲ့
သည်။

ချောလိုက်တာ...အဲလောက်လှတဲ့ မိန်းကလေး
ယောက် လေပြေဘေးနားရောက်နေတာ မနာလိုဖြစ်မိသွား

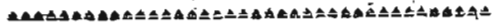
သည်အနေအထား ဘယ်လိုရောက်သွားတာလဲ...သူ
နှုတ်ခြေပြတ်သွားသော ခဏလေးပါ။ ကြာမှ မကြာသေးတာ...
သွက်လှချည်လား...မြန်ဆန်လွန်းလှသည်လား...
ကျောပင် မယုံနိုင်အောင် အံ့သြသွားရတာ လေပြေက ထင်ထား
သလောက် မ‘အ’ပါလား...။

သိပ်မကျေနပ်ချင်...သည်မြင်ကွင်းက ရင်စူးစေသည်။
လေပြေက ဘာဘာညာညာမရှိတာ ကျော့သိပြီးသားမို့
ခုလို မြင်လိုက်ရသောအခါ အရှိုက်ထိသွားသည်။

ခပ်မတ်မတ်နှင့် ထိုင်နေပုံက စမတ်ကျကြည့်ကောင်းလှ
သည်။ နှစ်ယောက်သား လိုက်ဖက်လွန်းလှသည်။

ရှင်းမှီတတ်စကတ်အတိုကို နက်ရောက်စိုစိုအင်္ကျီလေးနှင့်
တွဲဖက်ဝတ်ထားပြီး ဖြူဖွေးနေသော ထိုကောင်မလေးကို စူးစိုက်
ကြည့်ရင်း ကျော့မျက်နှာထား တင်းသွားရသည်။

ဟန်ဆောင် ပန်ဆောင်ပင် မပြုံးနိုင်မရယ်နိုင်...
သည်လိုကောင်မလေးတစ်ယောက် အဆင်သင့်အနားမှာ
ရှိနေတာကြောင့် သူက ခပ်မာမာ အိမ်ပေါ်က ဆင်းသွားတာပဲ
ထင်ပါရဲ့...ဒါဟာ သူ့ရဲ့ ဝှက်ဖဲလှလှကလေး တစ်ချင်း

ဒါကြောင့် ကျော့ကို ခါးခါးသီးသီး ဖြစ်နေတာလား...
 ဟိုကောင်မလေးက တကယ့်ကိုချစ်စရာလေး ဖြစ်သည်။
 ဆံပင်လေးတွေကလည်း နက်မှောင်ပျော့စင်းကာ မင်းသမီးရှပ်မျိုး
 ဖေဖေနှင့် ပြဿနာတတ်ကာ အိမ်ပေါ်ကဆင်းသွားတာ သိပေမယ့်
 တစ်ယောက်တည်းပဲ ရှိနေမယ်ထင်ထားတာ။

မထင်မှတ်ဘဲ ပြိုင်ဘက်က အရမ်းသာလွန်းနေတာ တွေ့
 လိုက်ရတော့ ကျော့ ကိုယ့်အခြေအနေကို သတိပြုမိလာ၏။
 တုန်လှုပ် သွေးပျက်လာမိသည်။

အစတုန်းက ဖေဖေစီမံကိန်းကို နာခံခဲ့ရုံပေါ့၊ နောက်တော့
 နှလုံးသားက သူ့ဘက် ယိမ်းခွဲသွားသည်။

သူရရှိမည့်အမွေတွေကြောင့်လည်း မဟုတ်ဘဲ သူ့ကိုပါ
 လိုချင်မက်မောလာမိသည်။

ကျော့ကို ခါးခါးသီးသီးငြင်းလွှတ်တာကြောင့်လည်း ဖြစ်
 လိမ့်မည်။

ကျော့ နောက်ဆုတ်ရတော့မှာလား...တကယ်ပဲ ဆုံးရှုံး
 သွားပြီလား...

“ဟေ့...ကျော့ ဟိုမှာ”

ဘေးကသူငယ်ချင်းက လှမ်းပြသည်။ ကျော့မျက်နှာ
 အထဲလိုထားရမလဲ။

“အင်း...တွေ့တယ် ယူမီ၊ ခဏ ငါသွားနှုတ်ဆက်လိုက်
 ခယ်”

ဟု ဟန်မပျက်ပြန်ပြောရပေမယ့် အသံတွေက အက်ရှနေ
 သည်။ သူငယ်ချင်းကိုထားခဲ့ကာ ကျော့ သူတို့စားပွဲဆီ လျှောက်
 သွားလိုက်သည်။ စိတ်ထဲမှာတော့ မျက်ရှုနာကျင်နေသည်။

“လေပြေ”
 အသံစူးစူးကြောင့် လေပြေရော ရွန်းလဲ့ပါ ပြိုင်တူ
 ကြည့်မိသည်။

ဟာ...ကျော့ပါလား...

“ဪ”

“လေပြေ...အဲဒါဘယ်သူလဲ၊ မိတ်ဆက်ပေးဦးလေ”

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းဆန်လွန်းသော ကျော့ကြောင့် လေပြေ စိတ်
 ပျက်မိသည်။

“ကျွတ်...မင်းသိစရာ မလိုပါဘူး၊ ငါ့မိတ်ဆွေပါ”

လေပြေစကားကြောင့် ကျော့မျက်နှာ ပျက်သွားသည်။

“ဘယ်သူလဲ...အန်တီရော သိရဲ့လားဟင်”

“ငါ့မိတ်ဆွေလို့ ပြောပြီးပြီပဲကွာ”

စိတ်မရှည်သလို တစ်ခွန်း ထပ်အော်လိုက်မိသည်။

“အန်တီ စိတ်ပူနေတယ်၊ ခုလိုတစ်ယောက်တည်း အိမ်မှာ သွားနေတာ အန်တီစိတ်ဆင်းရဲနေတယ်၊ အခုတစ်ခါတည်း ကျောနဲ့လိုက်ခဲ့ပြီး အန်တီကိုတွေ့လိုက်ပါ”

ဘာလို့များ အမိန့်တွေ လာပေးနေတာလဲ...

ကိုယ့်ဘဝနှင့်ကိုယ် တခြားစီ။ လေပြေ ဇွန်းနှင့်ခက်ရင် ကို လွှတ်ချထားလိုက်ပြီး ကျော့ကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

ဆရာမကြီးပုံစံနှင့် အမိန့်ပေးနေတာ သူ ဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့ပါ။

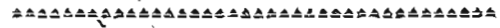
“ကဲ...ကျော့ကျော့ မင်း မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့ကွာ”

“အန်တီကို စိတ်ဆင်းရဲစေချင်လို့လား၊ ဘာတွေလုပ်တာလဲ”

“ကဲ...နောက်မှ မေမေဆီ လာခဲ့မယ်၊ မင်းသွားတော့”

လေပြေ ပြေပြေလည်လည် ပြောလိုက်သည်။

“ကျော့ကို စိတ်ဆိုးပြေပြီလား”

“မင်း သူများစားပွဲအနားလာပြီး မဆိုင်တာတွေ ပြောမနေနဲ့၊ ကျေးဇူးပြုပြီး မနှောင့်ယှက်ပါနဲ့”

သူဆက်ပြီး သည်းမခံနိုင်တော့။ သက်သက်မယ့်လာပြီး ရှုပ်နေတာ၊ ယုန်ထင်ကြောင်ထင် လုပ်နေတာ...

“လေပြေ”

ရွန်းလဲက တိုးတိုးခေါ်ရင်း သူ့ကို စိတ်မတိုဖို့ သတိပေးသည်။ သူ့မျက်နှာက အေးစက်လွန်းလိုက်တာ...

ကျော့က မကျေနပ်သလို စူးစူးစိုက်စိုက်ကြည့်ပြီး ချာကနဲ လှည့်ထွက်သွားသည်။

“အဲဒါ ဘယ်သူလဲ...လေပြေ”

လေပြေက တောက်တစ်ချက် ခတ်သည်။ မျက်နှာက ခုထက်ထိ မကြည်လင်သေးပါ။ ခေါင်းတစ်ချက်ယမ်းသည်။

လုံးဝမပတ်သက်ချင်သလို စိတ်ပျက်လက်ပျက်ပုံစံ ကြီးနှင့်။

“ကျော့ကျော့စင်ဆိုတာ သူ့ပေါ့၊ မေမေ့နောက်အိမ်ထောင်ရဲ့သမီးလေ၊ သူနဲ့ပတ်သက်လို့ ကိုယ်နဲ့မေမေ စကားများရတာ၊ သူတို့သားအဖကြောင့် စိတ်ရှုပ်ရတာပေါ့”

“ဪ...အရမ်းလည်း စိတ်တိုမနေပါနဲ့...လေရယ်၊ အခု ဘာမှမဆိုင်တော့တာ”

ရွန်းလဲ့က သူ့ဖို့ ရေတစ်ခွက်ထည့်ပေးရင်း ပြောသည့်
ရွန်းလဲ့တို့လည်း စားသောက်ပြီးတာနှင့် ဆိုင်ထဲမှာ အကြီးမနေတော့ဘဲ ထွက်လာသည်။

ဆိုင်ထဲက ထွက်လာတော့ လေပြေက...

“ရွန်းလဲ့”

“ဟင်”

“ရွန်းလဲ့ကို ဗျူဟာဆလွန်းခေါ်သွားမယ်၊ ဆံပင်ပုံစံပြောင်းချင်လို့”

ဟုဆိုပါသည်။ ရွန်းလဲ့က မငြင်းပါ။

“အင်း...သဘောပဲလေ”

ရွန်းလဲ့ပြောပုံလေးကို ချစ်စနိုးဖြစ်သွားရင်း နာခေါင်းလေးကို ညှစ်လိုက်သည်။

ရွန်းလဲ့က လေပြေခေါ်လာသော ဗျူဟာဆလွန်းလေးထဲသို့ လိုက်လာရင်း ရင်ထဲမှာ ကြည်နူးနေရသည်။

ရွန်းလဲ့ဆံပင်ညှပ်တာကို ဘေးမှရပ်ကြည့်ပြီး သူ့လိုချင်တဲ့

ပုံစံပြောပြနေတာကြောင့် ဆံပင်ညှပ်ပေးသော ကောင်မလေးက ပြုံးစိပြုံးစိ ဖြစ်နေသည်။

ရွန်းလဲ့ကတော့ အကျေနပ်ကြီးကျေနပ်စွာ သူ့စီမံသမျှ နာခံရတာ ကြည်နူးသည်။ ကိုယ့်ဘဝမှာ ဘယ်သူ့မ၊ ဂရုစိုက်ကြင်နာမယ့်သူ ရှိခဲ့တာ မဟုတ်။

ရွန်းလဲ့ကို ဂရုစိုက်ကြင်နာတာ ပေါ်လွင်လွန်းသော သူ့ပုံစံကြောင့် ဝမ်းသာလုံးဆိုနေရသည်။

လေပြေညှပ်ခိုင်းသော ဗစ်တိုးရီးယားဘတ်ခ်ခမ်းကလေးက ရွန်းလဲ့နှင့် အရမ်းလိုက်ဖက် ကြည့်ကောင်းလွန်းသည်။

မှန်ထဲမှ ကိုယ့်ပုံကိုယ်ပြန်ကြည့်ကာ ရွန်းလဲ့ သဘောကျနေမိသည်။ ဆံပင်ညှပ်ပြီး ပြန်ထွက်လာတော့ သူက...

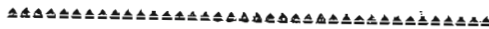
“ဘယ်သွားချင်သေးလဲ”

ဟု မေးလာသည်။

“သွားချင်တဲ့နေရာက...အင်း...အသုပ်စုံစားချင်တယ်”

ရွန်းလဲ့ စဉ်းစဉ်းစားစားနှင့် ပြောလိုက်သည်။

လမ်းကဆိုင်လေးတွေ ထိုင်မစားရတာကြာပြီလေ... အစကဆို သူငယ်ချင်းတွေနှင့် ခဏခဏထိုင်စားဖြစ်သည်။

ရွန်းလဲ့က လမ်းဘေးဆိုင်မှာ ခုံပုလေးတွေနှင့်ထိုင်ပြီး အားရပါးရ စားရသည့် အရသာကို ပြန်လိုချင်မိသည်။

လေပြေနှင့် ရွန်းလဲ့ လမ်းက အသုတ်ဆိုင်လေးမှာ အတူတူ ထိုင်စားဖြစ်ကြသည်။

သူက ရွန်းလဲ့စားသလို အသုတ်စုံကို ငရုတ်သီးများနှင့်ပဲ နှစ်ဖက်စားသည်။ ချဉ်စပ်ပေါ့...

တရုတ်တရားရှားရှားနှင့် စပ်နေပုံရသော လေပြေကို ကြည့်ကာ ရွန်းလဲ့ ရယ်ချင်မိသည်။

သူက ပွင့်လင်းပြီး ရိုးသားပုံရသော ယောက်ျားတစ်ယောက်ပါပဲ။ ကာမဆို ရွန်းလဲ့ကို အလိုလိုက်သည်။

“အရိပ်တကြည့်ကြည့်နှင့် ဂရုစိုက်သည်။”

ရွန်းလဲ့ဘဝ သိပ်ကိုနွေးထွေး လုံခြုံနေပါပြီ...

သူနှင့်ဆုံတွေ့ခွင့်ရတာ ရွန်းလဲ့ သိပ်ကို ကံကောင်းသည်။

“စားလို့ ကောင်းရဲ့လား”

“ကောင်းပါတယ်”

ရွန်းလဲ့က နောက်တစ်ဖွဲ့ ထပ်မှာစားသည်။

“ရွန်းလဲ့... ဒီဆိုင်က အသုတ်စုံစားချင်နေတာ ကြာပြီ။

ဒီက သူငယ်ချင်းတွေနဲ့ လာစားနေကျလေ၊ အခုမှ အဖော်မရှိလို့ လာမစားဖြစ်တာ၊ ရှင်က လိုက်ချင်ပါ့မလားလို့လေ”

“ဟာ... ဘာလို့မလိုက်ချင်ရမှာလဲ၊ ရွန်းလဲ့နဲ့အတူတူဆိုရင် ခြစ်ဖြစ်လိုက်ချင်တာ... မသိဘူးလား”

သူက ရွတ်နောက်နောက် ပြန်ပြောသည်။

“တကယ်လား”

“အင်း”

“ရှင်က အရမ်းချမ်းသာတဲ့ ဒါရိုက်တာဆိုတော့ ဒီလိုဆိုင်မှာ ထိုင်စားချင်ပါ့မလားလို့”

“ဘာဖြစ်လဲ... ပျော်ဖို့တောင် ကောင်းသေးတယ်”

ရွန်းလဲ့က သူ့စိတ်ဓာတ်ကိုသဘောကျပြီး ရယ်နေမိ၏။

ခွင့်တစ်နေ့လုံး အတူစားအတူသွားနှင့် တဖြည်းဖြည်းပိုရင်းနှီးလာသည်။ သူက စိတ်ရှည်သည်၊ ဉာဏ်ကောင်းသည်၊ သဘောထား

ကောင်းသည်။ မာန်မာနမရှိ ရိုးသားသည်။

သူ့ကို မလေးစားပဲ မနေနိုင်ပါ။

၁၆၁

၁၆၁

၁၆၁

လေပြေသည် ဂျာနယ်ကိုဖတ်ကာ ဒေါသတွေ တစု
ထွက်လာသည်။ ရွန်းလဲ့အခန်းတံခါးကို တဒုန်းဒုန်းထုကာ

“ရွန်းလဲ့ရေ...ရွန်းလဲ့”

“ဟင်...ဘာလဲ”

ရွန်းလဲ့က အခန်းထဲမှ ပြန်ထူးသည်။

“အမြန်ထွက်လာခဲ့စမ်းပါကွာ”

ရွန်းလဲ့က လေပြေရဲ့ဒေါသတကြီး အော်သံကြောင့်
ဖွင့်ပြီး ထွက်လာခဲ့သည်။

“ရော...ဒီမှာ ဖတ်ကြည့်စမ်းပါ”

လေပြေသည် ရွန်းလဲ့လက်ထဲ ဂျာနယ်ကို လှမ်းပေး
သည်။

ခမ်းနဲ့ရောင်ခန္တုစွန်၊ တစ်ရောင်ကြိုးတစ်ခန့်... ၁၆၃

ရွန်းလဲ့သည် လေပြေပြရာ စာမျက်နှာကိုဖတ်ကြည့်လိုက်
ဘာမှထူးထူးခြားခြား မတွေ့။

မင်းသမီးအသစ်ဖြစ်တဲ့ ရွန်းလဲ့ရွှေရည်နှင့် မင်းသားတစ်
ဆတ်အကြောင်းကို စိတ်ဝင်စားအောင် ရေးထားခြင်းပါ။

ရွန်းလဲ့ လေပြေကို မော့ကြည့်လိုက်သည်။ ဒါလေးကို
ဘာလို့ ဒီလောက်ဒေါသထွက်နေရတာလဲ။

ရွန်းလဲ့ ဖွဖ်ပြီးမိသည်။ သူ ရွန်းလဲ့ကို သဝဏ်တိုနေတာများ
ဂျာနယ်ထဲမှာ ပရိသတ်ကို ဆွဲဆောင်နိုင်စေဖို့ စိတ်ဝင်တစား
ခွဲတာကို ကျေးဇူးတောင်တင်ရဦးမှာ။ ဒါကို သူက ဘာလို့
ဆိုးမာန်ဆိုး ဖြစ်နေရတာလဲ။

“အဲဒါ စိတ်ဆိုးစရာလား”

ရွန်းလဲ့အဖေမေးကို လေပြေ အံ့အားသင့်ကာ နှုတ်ခမ်းတွေ
သဘွား၏။

“ဘာလဲ...စိတ်မဆိုးလို့ ကျေးဇူးတင်ရမှာလား”

“အင်းပေါ့...တမင်စိတ်ဝင်စားအောင် ရေးပေးထားတာ
ကျေးဇူးတင်ရမှာပေါ့”

“ဟာ...မင်းတော်တော်ခက်ပါလား”

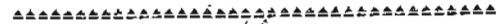

လေပြေ သူမကို စိတ်ပျက်လက်ပျက် ဖြစ်သွား
သူမက ဂျာနယ်ရေးထားတာကို နှုတ်ခမ်းလေး
ပြုံးနေလေသည်။ ဘယ်လိုမှမနေ။ စိတ်ဆိုးဖို့ဆို ဝေးရော
လေပြေက စူးစိုက်စိုက် မလွဲတမ်း ကြည့်နေမိသ
ရွန်းလဲက ဟုတ်မှမဟုတ်တာ ဘာလို့ နာ ရမှာလဲ။
“မင်းကို အဲလိုရေးစေချင်နေတာမှလား၊ အဲလိုရေး
သဘောကျနေတာမလား”

“ဘာ”

ရွန်းလဲ သူ့ကို စိတ်ဆိုးသွားရသည်။ ဘာမှမဟုတ်
ရွန်းလဲကို စွပ်စွဲသည်။ ဘာမှမဟုတ်တာ သူ အသိဆုံးပါ။
သူစိတ်ဆိုးလို့ တမင်ပြောနေမှန်းသိပေမယ့် ရွန်း
သည်းမခံနိုင်။ သူ အဲလိုထင်တာကိုလည်း အရမ်းဝမ်းနည်းမိ
တကယ်ဆို ရွန်းလဲမှာ ဘာအပြစ်ရှိလို့လဲ။
ရွန်းလဲ သူ့အရှေ့မှာ ငိုပြီး ပြေးထွက်လာမိသည်။
“ရွန်းလဲ...ဟာ...ရွန်းလဲ”

လေပြေ သူမနောက်မှ ပြေးလိုက်လာကာ သူမ
ကျောပြင်ကလေးကို သိုင်းဖက်ထားလိုက်သည်။

ရွန်းလဲမျက်နှာကို သူ့ရှေ့သို့လှည့်စေပြီး မျက်ရည်ကို
သိပေးမိသည်။

“ကိုယ့်ကို နားလည်ရဲ့လား”

“နားမလည်ဘူး၊ အစထဲက မင်းဆန်းမလုပ်ဘူးလို့ ပြော
ဆဲ၊ သူ နာမည်ကြီးဖို့ပဲ သိတယ်၊ အခုမှလာပြီး စိတ်ဆိုးပြနေ
ဆဲ၊ ဘာလို့ မင်းသမီးလုပ်ခိုင်းသေးလဲ”

ရွန်းလဲက လေပြေကို ဒေါသတကြီး ပြန်ပြောနေမိသည်။

“သိပါတယ်...ကိုယ်မှားသွားတယ်၊ ကိုယ် အဲလိုမဖြစ်
နိုင်ဘူး”

လေပြေက ရွန်းလဲပုခုံးကိုဆုပ်ကာ အတည်အတုံဆိုလာ
သည်။

ရွန်းလဲက သူ့ကို မျက်လွှာလှန်ကာ မော့ကြည့်သည်။

“ရပါတယ်...ရွန်းလည်း ပြန်ပြောမိတာပဲ”

“ရွန်းလဲရယ်”

လေပြေ...မချင့်မရဲ ခေါ်မိသည်။

“ရွန်းလဲက ကိုယ့်ဘဝရဲ့ ပထမခြေလှမ်းပါ၊ ကိုယ်
အောင်မြင်ချင်တယ်၊ ကိုယ့်ရဲ့အောင်မြင်မှုက ရွန်းလဲအပေါ် မူတည်

နေတယ်။ မေမေ့စိတ်ဆိုးပြီး အိမ်ပေါ်ကဆင်းလာခဲ့တဲ့ အတွက် ဒီကိစ္စ အောင်မြင်မှဖြစ်မယ်။ အလုပ်မှာ ဦးကျိုးသလည်း ကိုယ် ကြောက်မိတယ်။ ရွန်းကဲ့အောင်မြင်ဖို့ ကိုယ့်အသက်လောက် အရေးကြီးပါတယ်။ ကိုယ်ဆက်ရပ်တည်း ရွန်း ကြိုးစားရမယ်”

လေပြေက ပြောရင်း မောလာသလို ခဏရပ်နေရင်ထဲမှာ ရှုပ်ထွေးနေပါသည်။

“ရွန်းလဲ့ အောင်မြင်ကျော်ကြားတဲ့ မင်းသမီး ဖြစ်ကုန်မယ်။ ကိုယ့်ရင်ထဲမှာလေ ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ရဲ့ဆန္ဒနဲ့ လောဘတွေ ပြည့်နှက်နေတယ်။ ဒါပေမယ့် ရွန်းလဲ့ကို အခြားတစ်ယောက်နဲ့ ရုတ်တရက် တွဲမြင်လိုက်ရတော့ အရမ်းတုန်လှုပ်သွားမိတယ်။ ပရိသတ်စိတ်ဝင်စားအောင် ရှေးမှန်း ကိုယ်သိပေမယ့် မင်းဆီက ဖြေရှင်းချက်ကို လိုချင်မိတဲ့ အဲဒါ ကိုယ်မှားသွားတယ်။ ရွန်းက ကိုယ့်ရဲ့ဘဝပဲ။ ရွန်းဘယ်နည်းနဲ့မဆို ဖြစ်အောင် တင်မှာပဲ။ ရွန်း ဖြစ်မလာမှ ကိုယ် သိပ်ကြောက်တယ်”

ရွန်းလဲ့က လေပြေကို ကရုဏာမျက်လုံးတွေနဲ့ စိုက်ကြည့်တည်တဲ့တုံ့ ဆိုလာသည်။

သည်။ သူ့မှာ မထင်မှတ်လောက်အောင် ဇွဲနှင့် သတ္တိတွေ သည်။ ယုံပင် မယုံချင်။ ရွန်းကိုလည်း သည်လောက်တောင် ချင်သတဲ့လား။ ဖြစ်မှဖြစ်ရလေ...

“ကိုယ် မေမေသားပါ။ မေမေကြိုးစားတင်ပေးခဲ့လို့ သမီး ဖြစ်သွားတဲ့သူ နှစ်ယောက်တောင် ရှိတယ်။ ကိုယ်က ဆုံးဖြတ်ရမှာလဲ။ ကိုယ့်မှာ မေမေဗီဇပါတယ်။ လူတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်တာနဲ့ သူ့ရဲ့အရည်အချင်းကို မှန်းဆလိုရတယ်။ သူ့မှာ အဲဒီအရည်အသွေးတွေ ကိုယ် မြင်နေရတယ်”

ကြီးမားလွန်းသော လေပြေဆန္ဒကို တားမြစ်စကားပင်မဆို နိုင်အောင် ဖြစ်ရသည်။ အံ့ဖွဲ့ကျင်းလိုက် ဖြစ်နေတာဟာ အရမ်းအောင်မြင်ဖို့တုလား။

“လေပြေ...သိပ်ဖြစ်စေချင်သလား၊ ဟုတ်လား”

“ကိုယ်ပြောပြီးပြီပဲ။ ကိုယ့်ရဲ့ဘဝ ကိုယ့်ရဲ့အသက် ဆက်ကို အရေးကြီးပါတယ်လို့၊ ဒါမှ ကိုယ့်ရဲ့ကြိုးစားမှုကို အသိအမှတ်ပြု ဂုဏ်ယူမှာ”

လေပြေက ရွန်းလဲ့ဆံပင်လေးတွေကို သပ်တင်ပေးရင်း

သည်တည်တဲ့တုံ့ ဆိုလာသည်။

ခမ်းပန်းသီခိုင့်

“ကောင်းပါပြီ...လေပြေရယ်၊ ရွန်းဖြစ်အောင် ပြပါမယ်”

လေပြေလက်ဖဝါးလေးကို ဆုပ်ကိုင်ကာ ရွန်း ကလိက်သည်။

ရွန်းကတိကြောင့် လေပြေ ဆတ်ကနဲ ဖြစ်သွားပြီး ရင်ခွင်ထဲ ဆွဲသွင်းထားလိုက်သည်။

“ရွန်းလဲ့ရယ်...ကိုယ် ဝမ်းသာလိုက်တာ”

“ဟွန်း...ပိုကိုပိုတယ်”

“လိုတောင်လိုနေသေးတယ်...ရွန်းရဲ့ ဘာဖြစ်လို့တော့ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်က တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် အသက်ရှင်ရပ်တည်နေတာ မဟုတ်လား”

လေပြေစကားတွေကြောင့် ရွန်းနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ဖြူရသည်။

ရွန်းစိတ်ချမ်းသာအောင် ပြောတတ်လွန်းပါသည်။

“ရွန်းလဲ့ တကယ်မင်းသမီးဖြစ်ပြီ”

ရွန်းလဲ့သရုပ်ဆောင်ထားသော ဗီဒီယိုကားကို ရွန်းလဲ့နှင့် အတူတူထိုင်ကြည့်ရင်း လေပြေ ကျေနပ်နေရသည်။

ရွန်းလဲ့သရုပ်ဆောင်နေတာက အသက်ပါသည်။

ခုလောက်ထိ ကြည့်ကောင်း အဆင်ပြေမယ်လိုတောင် သူ မထင်ခဲ့ပါ။ စိတ်မပါတာပါနှင့် သူတွန်းလွန်းလို့သာလုပ်တာ။

ရွန်းလဲ့မှာ ထူးခြားသော စန်း ရှိသည်။

သူပိုက်ဆံတွေရှိသမျှ ပုံအောသုံးခဲ့ရကျိုးနပ်ပြီလေ...

ရွန်းလဲ့ကလည်း သူ့ရဲ့ဝမ်းပန်းဓာတ်သာမျက်နှာကိုမြင်ရတာ ကြည်နူးမိသည်။ မင်းသားကလည်း နာမည်ကြီးမို့ ကျန်းသေ ပေါက်မှာ။ အပင်ပန်းခဲ ကြိုးစားရကျိုးနပ်ပါသည်။

လေပြေက သူမအတွက် အရမ်းမျှော်လင့်ခဲ့သလို အများကြီးလည်း ရက်ရောအကုန်ခံပါသည်။

သူ စုဆောင်းထားသော ဇာတ်လမ်းကောင်းလေးတွေ ထုတ်သုံးသည်။ ဇာတ်ညွှန်းလည်း သေချာခွဲစေသည်။

နာမည်ကြီးမင်းသားတွေ သုံးပေးသည်။

မီဒီယိုလေးကား တစ်ပြိုင်နက် ကန်တော့ပွဲပေးခဲ့တာနဲ့ 'စ'ဝင်ပြီဆိုကတည်းက ရွန်းလဲ့ကို လူတွေ သိသွားခဲ့သည်။

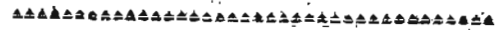
မီဒီယိုကားတွေထဲမှာလည်း လူသိများသော သီချင်းကောင်းလေးတွေ သုံးစွဲခဲ့တာကြောင့် ရွန်းလဲ့ကားက ကြည့်ဖို့ ရှုပျော် ကားလေးတွေ ဖြစ်သွားသည်။

ထင်ထားတာထက်ပင် ပိုလက်ခံသည်။

မင်းသမီးသစ် ရွန်းလဲ့ရွှေရည်ဆိုပြီး လူသိများလာခဲ့ပါပြီ။

စစ်လေပြေကိုယ်တိုင် ဒါရိုက်တာလုပ်ခဲ့တာကြောင့်လည်း ပိုနာမည်ကြီးခဲ့ပါသည်။

အထူးသဖြင့် ဒါရိုက်တာငယ်ငယ်လေးက မင်းသမီးငယ်ငယ်ချောချောလေးကို တင်ပေးတာဆိုတော့ သူတို့ဇာတ်လမ်းကိုလည်း လူတွေ တော်တော်စိတ်ဝင်စားကြသည်။

အင်တာဗျူးတွေမေးလာလျှင် ရွန်းလဲ့ မဖြေတတ်ပါ။

ဖြေရခက်ကာ ကျဉ်းကျပ်မိသည်။

လေပြေနဲ့ ရွန်းလဲ့က ဘာလဲပေါ့...

နောက်တော့ လေပြေက ဘယ်လိုဖြေရမလဲဆိုတာ သင်ပေးသည်။ ရှောင်တိမ်း ဖြေတတ်လာပါသည်။

ရွန်းလဲ့ကြုံရသမျှ အခက်အခဲတိုင်းကိုလည်း လေပြေပဲ ရှေ့က ဖြေရှင်းသွားခဲ့သည်။

လေပြေကို မချီးကျူးလို့မရ။

ရွန်းလဲ့စိတ်ထဲ တိတ်တိတ်ချီးမွမ်းမိပါသည်။ လေပြေတော်တာမှန်သော်လည်း တစ်ခါတလေကျလျှင် ဆရာလုပ် အမိန့်ပေးလွန်းသည်။

ထိုသို့ ဆရာလုပ်တာကိုတော့ ရွန်းလဲ့ မကြိုက်၊ သိပ်မခံချင်။

ရိုက်ကွင်းမှာတော့ လေပြေက ဒါရိုက်တာဖြစ်တာနဲ့ ဆရာလုပ်တာ ထားပါတော့...

အိမ်မှာနေလည်း ရွန်းလဲ့ကိစ္စမှန်သမျှ သူက ဝင်စွက်ဖက်ချင်သည်။

၁၇၂ ပန်းသီခိုင်

ဘာမဆို ရှေ့ကနေ စီမံပေးနေတော့လည်း ကျဉ်းကပ်
သလို ခံစားရသည်။

ဒီနေ့ဘာဝတ်၊ ဘယ်သွား၊ ဘယ်သူနဲ့တွေ့၊ ဘာစား
ဘယ်အချိန်ပြန်နှင့် အမိန့်ပေးနေတော့လည်း ကိုယ့်ဆန္ဒတွေတော်
ပျောက်ချင်သလို ဖြစ်နေရသည်။

တစ်ခါတလေတော့ ရွန်းလဲ့ ကိုယ့်ဘာသာကိုယ် ပြန်အံ့
မိသည်။

သူမဘဝက နေ့ချင်းညချင်း ပြောင်းလဲသွားခဲ့တာ
မြန်ဆန်လွန်းသည်။

ဒါတွေအားလုံးကလည်း လေပြေရဲ့ကျေးဇူးကြောင့်ပါပဲ။
လမ်းဘေးအသုတ်စုံဆိုင်တို့၊ အအေးဆိုင်တို့ဆိုလည်း
သွားမထိုင်ဖြစ်တာ တော်တော်ကြာပြီ။

အခုလိုတော့ နေ့ချင်သလို နေလို့မရတော့ပါ။

ရွန်းလဲ့ကမ္ဘာက မလွတ်မလပ်နှင့် ကျဉ်းမြောင်းသွားတာ
တော့ အမှန်ပဲဖြစ်သည်။

အရင်ကသိခဲ့တဲ့လူတွေကဆို ရွန်းလဲ့ မယုံနိုင်အောင်
တောင်ပင် တအံ့တဩ ဖြစ်ခဲ့ကြသည်။

ပန်းဆရာဝန်ကြီး၊ အနီဆရာကြီးတစ်စုနှင့်... ၁၇၃

အရင်ကဘဝနှင့် များစွာကွာခြားသွားခဲ့တာကိုး...

အရင်ရွန်းလဲ့နှင့် အခုရွန်းလဲ့ နှစ်ကိုယ်ခွဲလိုက်သလို
ဖြစ်သွားတာကိုး...ဘဝခြင်းက မိုးနှင့်မြေ။

အရင်ကဆို မကြည်ဖြူတဲ့ အဒေါ်အိမ်မှာ ခိုင်းတာလုပ်ပြီး
နေရတာ။ နေ့တိုင်း သိမ်ငယ်နေခဲ့ရတာ...

အဒေါ်နှင့် သူကလေးတွေစားလို့ကျန်တဲ့ ထမင်းကိုမှစားရ
တာပါ။

အခုဆိုရင် ရန်ကုန်က နာမည်ကြီး ဟိုတယ်မှာ စားနိုင်ပြီ။
လုံးဝ ပူရောမလို...

ဟိုဟိုဒီဒီ စကားပြောဆက်သွယ်ချင်ရင် အဆင်ပြေအောင်
လေပြေပေးထားတဲ့ ဟန်းဒီဖုန်းလေးကို ကိုင်နိုင်ပြီ...

ဘယ်သွားသွား လေပြေက သူ့အား အကောင်းစားကား
လေးနှင့် လိုက်ပို့တာကြောင့် ပူစရာမလို...

ဘာမှ လိုလေသေးမရှိအောင် ပြည့်စုံလှပနေသောဘဝ...
ရှေ့ဆက်ပြီးတော့လည်း 'အလားအလာကောင်းသတဲ့'

ခေဖန်သုံးသပ်ချက်တွေ အရပေါ့...

ရွန်းလဲ့ကို တခြားကုမ္ပဏီတွေကလည်း လာငှားကြသည်။

၁၇၄ ပန်းသီခိုင်

ကြော်ငြာတွေလည်း ရိုက်လာရသည်။

လေပြေအမေခဒါနွယ်နွယ်ခိုင်ကိုယ်တိုင်က သူ့သား
တင်ပေးသည့် မင်းသမီး ဒီလောက်ထိအောင်မြင်တာကို မယုံနိုင်
အောင် ဖြစ်နေသတဲ့။

ရွှန်းလဲကတော့ ဘဝရဲ့အပြောင်းလဲတွေကို ခံနိုင်ရည်ရှိ
ပါသည်။ ဘယ်တော့မှ ဘဝမမေ့ပါ။ လေပြေကျေးဇူးတွေလည်း
မမေ့ပါ။

အိမ်ကိုရောက်ရောက်ချင်း ဆိုင်က ဝင်ဝယ်လာသော
စားစရာ၊ သောက်စရာတွေကို စားပွဲပေါ် ခဏချထားလိုက်ပြီး
အပေါ်ဝတ်အင်္ကျီကို အရင်ချွတ်လိုက်သည်။

စွပ်ကျယ်အနက်လေးကို ကမန်းကတမ်း လဲဝတ်လိုက်
သည်။ ပြီးတော့ ထမင်းစားပွဲဆီ ထွက်လာကာ အဆင်သင့်ပြင်နေမိ
သည်။ မင်းမင်းကလည်း ဘာမှလုပ်တတ်တာမဟုတ်။ တခြား
အလုပ်တွေမှာသာ အားကိုးရတာ။

“မင်းမင်းရေ...ထမင်းပန်းကန်တွေ စားပွဲပေါ် အရင်
ချထားလိုက်”

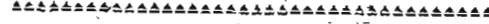
ဝယ်လာသော ကြပ်ကြပ်အိတ်၊ ဖော့ဘူးများနှင့် ဟင်းရည်ကို မီးဖိုချောင်မှာ ထည့်နေခိုက်မှာ မင်းမင်းကို ထမင်းပန်းကန်ဆွဲသယ်ခိုင်းထား၏။ ခုအချိန်ဆို ရွန်း ဗိုက်ဆာနေလောက်ပြီ။

သူမဆာနေမှာစိုးတာနဲ့ လေပြေမှာ ခဏပင် မနားတော့ဘဲ အိမ်ပေါ်ရောက်တာနဲ့ ထမင်းစားဖို့ အရင်ပြင်ဆင်မိသည်။

မနက်ကတည်းက နှစ်ယောက်စလုံး အလုပ်များပြီး ဘာသေချာမစားဖြစ်ခဲ့ပါ။ ရွန်းလဲ့ကြိုက်တတ်သော ယိုးဒယားဟင်းနှင့် ကြက်ကုန်းဘောင်ကြော်ကို မမေ့မလျော့ ထည့်ဝယ်လာခဲ့သည်။ သူမအတွက်ဆို လေပြေ အရမ်းဂရုစိုက်လွန်းသည်။ မနက်ခင်း၊ မပန်းနိုင် လုပ်ပေးချင်မိသည်။ ဘယ်သူမှ သတိမထားမိခင်မှာပင် လုပ်ပေးပြီးသား ဖြစ်နေပေသည်။ စိတ်ထဲ ဝေဖန်ချိန်ပင်မရဘဲ

ပန်းကန်ပြားထဲ ကြက်ကုန်းဘောင်ကြော်ကို ထည့်နေရင်း လေပြေနှုတ်ခမ်းလေးတွေ ပြုံးရိပ်ထင်၏။ ခုထိ ရေပင် မသောက်နိုင်။ သူမအတွက်ဆို ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အနစ်နာခံနိုင်သည်။

“ဪ...မင်းကလဲ ဒီမှာလာကူဦးလေကွာ၊ ဟင်းချိုတွေကို ပန်းကန်ထဲထည့်၊ ဂေါ်ဖီချဉ်ကို ဖြည့်ထည့်လိုက်၊ ရေနဲ့ပုလင်းတွေရော ချထားပြီးပြီလား၊ မင်းလည်း ဆာနေရော့”

“ထုပ်ပြီးရင် ဒီမှာ မင်းအတွက် ချန်ထားတယ်၊ မင်းဆာရင် ဆာ၊ အားမနာနဲ့...သိလား”

မင်းမင်းကို မှာပြီးတာနှင့်...

“ဪ...ရွန်းလဲ့ သွားခေါ်လိုက်ဦး၊ ထမင်းစားလို့ရပြီ သွားပြောလိုက်ဦး”

“ဟုတ်ကဲ့...အစ်ကို”

မင်းမင်းက ချက်ချင်းပဲ ရွန်းလဲ့အခန်းဘက်ကို ကူးသွားရာမှာ လေပြေ လန်းဆန်းသွားအောင် မျက်နှာသစ်လိုက်သည်။ ဆင်ပန်းပေမယ့်လည်း ရွန်းလဲ့အနားမှာ ရှိနေရင်တော့ လေပြေပါသည်။ အိမ်ကိုတောင် မေ့နေသည်။ မျက်နှာသုတ်ပုဝါနှင့် နှာသုတ်နေစဉ်မှာပဲ မင်းမင်းက ပြန်ရောက်လာသည်။

“ရွန်းလဲ့ရော...မလာသေးဘူးလား”

“ဧည့်သည် ရောက်နေတယ်”

“ဘာ”

ခုမှ ရှူတင်က ပြန်ရောက်တာကို ဧည့်သည်က ဘယ်လို ခံလာတာလဲ၊ လေပြေလည်း မသိရပါလား၊ လေပြေကို လို့ လာမခေါ်တာလဲ...

သူမသူငယ်ချင်း တစ်ယောက်ယောက်များလား။

“ဘယ်သူလဲ မင်းမင်း၊ ဧည့်သည်က မိန်းကလေးလား”

“ဟို...အစ်ကိုကြီးတစ်ယောက်ပဲ၊ တိဗ္ဗိမှာ ကျွန်မ
မြင်ဖူးတယ်”

“ဟင်...ဟုတ်လား”

လေပြေရင်ထဲ ထိတ်ခနဲ ပူသွားရသည်။

ရွှန်းလဲ့ဆီ ဘယ်သူလာတာလဲ၊ ပြီးတော့ ဘာကိစ္စလဲ

လေပြေဆီ အရင်မဝင်ဘဲ ဘာလို့ရွှန်းလဲ့ဆီ အရင်သွား

တာလဲ။ ရွှန်းလဲ့ကရော ဘာလို့ အသိမပေးရတာလဲ...

ဘယ်ကိစ္စလေးပဲဖြစ်ဖြစ် လေပြေနှင့် တိုင်ပင်နေကျ

အခုမှ ဘာလို့ မပြောရတာလဲ။

ခုချိန်ထိ ကိုယ်တို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ဘာမဆို ပွင့်

လင်းလင်း ရှိခဲ့ကြတာ။ လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ထားခြင်းတစ်ခုမှ မရှိ

“ငါသွားခေါ်လိုက်ဦးမယ်”

ဟု မင်းမင်းကိုပြောကာ အခန်းထဲက ထွက်၊ အခန်းထဲ

ကို စေပြီး တစ်ဖက်အခန်းကိုရောက်တော့ တံခါးက ဟနေသလို

သြော်...ဒီမင်းသားကိုး...

ရွှန်းလဲ့နှင့် ရပ်ရှင်တစ်ကား အတူရိုက်ဖူးတာကြောင့်

အပြေ သူ့ကို မှတ်မိပါသည်။

ဘာမှန်းမသိ...လေပြေရင်ထဲ မကျေမနပ် ဖြစ်မိသည်။

ထိုအခေါ်အယှက် ဖြစ်သွားရသည်။

လူက ပင်ပန်းနွမ်းနယ်နေသည့်ကြားက မြင်လိုက်ရသော

ပြင်ကွင်းအနေအထားက အမောဆိုးစေသည်။ သူ့ကို ချောက်ချား

စေသည်။

ရွှန်းလဲ့ကပြင်ဆင်ပြီး ပြန်ထွက်လာသည်။ ခုမှ ရှူတင်က

လာတာကို၊ သူမတို့ ဘယ်သွားမလို့ပါလိမ့်။ သူ့မှာတော့

ဘာဆာနေသည့်ကြားက သူမကိုစောင့်နေခဲ့တာ။ အခုတော့ သူမ

ပြင်သွားဖို့ အဆင်သင့်ဖြစ်နေသည်။

မဖြစ်ရဘူး...မင်းဒီလိုလိုက်သွားလို့ မဖြစ်ဘူး။

ကိုယ့်ကို ထားခဲ့ပြီး မင်း...သူနဲ့အတူသွားရင် ကိုယ်

ဘယ်လိုကျန်ရစ်မလဲဆိုတာ မင်း နည်းနည်းလေးမှ မတွေးမိဘူး

ဘူး...ရွှန်းလဲ့ရယ်။

သူမအခန်းထဲသို့ မဝင်မီတော့ဘဲ ပြန်လှည့်ဖို့ အားလျှော့စွာ

တွေးမိသည်။

မနောင့်ယုက်ချင်တော့ပါ။ မင်းပျော်တယ်ဆိုရင် ကိုယ့်
ကျေနပ်ပါတယ်... ရွန်းရယ်။ လေပြေ ကိုယ့်အခန်းဝဘယ်
ပြန်လှည့်ပြီး စိတ်ကို ပြန်ထိန်းလိုက်သည်။

မေ့မေ့အိမ်ကဆင်းကတည်းက ဘယ်လိုမှ အရူးမပေး
လေပြေ ဆုံးဖြတ်ခဲ့သည်။

နောက်ပြန်လှည့်ကာ ရွန်းလဲ့တံခါးကို ပုန်းကနဲ ဆွဲဖွင့်
လိုက်သည်။

“ရွန်းလဲ့”

“ဟင်”

“ဪ... ဒါရိုက်တာ စစ်လေပြေ”

မင်းသားက မော့ကြည့်ပြီး ပြုံးပြပါသည်။

“ရွန်းလဲ့... ထမင်းစားမယ်လေ”

ရွန်းလဲ့က လေပြေကို မော့ကြည့်သည်။

ခုနလဲ တစ်ယောက်လာခေါ်ပြီးပြီ။ ဧည့်သည်ရှိနေတာ

နားမလည်ဘူးလား...။

“ဟင့်အင်း... မစားတော့ဘူး၊ သူနဲ့ အပြင်မှာထွက်

မလို့”

လေပြေကို ပြေပြေလည်လည်ပဲ ရှင်းပြလိုက်သည်။
ဒေါသကို ထိန်းလိုက်၏။

လေပြေ ခုလို ထပ်တစ်ခေါက်လာခေါ်တာကို မကြိုက်
ဆမယ့် သည်းခံလိုက်ပါသည်။

“ဪ... ဟုတ်လား”

လေပြေ သူမကို ဒီတစ်ခွန်းပဲ ပြောနိုင်ပါသည်။

ကိုယ်မှာတော့ သူမနှင့် အတူစားရဖို့အရေး သူမ
ဦးတတ်တာတွေ ပြင်ဆင်ထားရသည်။

သူမကတော့ ကိုယ့်အတွက် နည်းနည်းလေးမှ စဉ်းစားပုံ
မရ။ ဟိုတစ်ယောက်နှင့် ပြုံးရယ်လို့...

ကိုယ်မှာတော့ သူမအတွက် အနစ်နာခံလိုက်ရတာ။

ရင်ဝကို ဖနောင့်နဲ့ အကန်ခံရသလို အောင့်ခနဲဖြစ်သွားရ
သည်။

ဒေါသတွေ ဆူဝေလာရသည်။ မင်းကြောင့် ကိုယ်ခံစားရ
တာ အမှန်ပါပဲ။

“သွားမယ်... အစ်ကို”

မင်းသားလေးက လေပြေကို နှုတ်ဆက်သည်။

ရွှန်းလဲ့ကတော့ လေပြေကိုပင် နှုတ်မဆက်ဘဲ ထွက်
၏။

သူ့ဆီ တစ်ချက်မှ မကြည့်။

ဟွန်း...သူကပဲ စိတ်ဆိုးရတယ်လို့၊ တစ်ခါတ
သူငယ်ချင်းနဲ့ အပြင်ထွက်စားတာပဲလေ၊ အဲဒါ အပြစ်လား

ရွှန်းလဲ့ကို ဒီလိုချုပ်ချယ်လို့ရမလား၊ ကိုယ့်အခွင့်အ
ကိုယ်ပဲဟာ။ သူကိစ္စမှာရော ရွှန်းလဲ့က ဝင်စွက်မက်လို့လား

သူနဲ့အတူမစားတာနဲ့ဘဲ မျက်နှာကြီးက ပျက်သွား
တာ။ ရွှန်းလဲ့ကို နေရာတကာ ဆရာကြီးလုပ်ချင်သော လေ

ကို ခုတစ်လောကြည့်မရချင်တော့၊ ရွှန်းဇည့်သည်ကိုလည်း နှုတ်
အကဲခတ်နေတာကို အမြင်ကတ်မိသည်။ ဘယ်လိုက ဘယ်

သူ့ကို ဆန့်ကျင်စိတ်တွေ ဝင်လာမှန်းမသိပါ။

ဇည့်သည်က ဖုန်းဆက်ပြီးမှလာတာ၊ ရွှန်းလဲ့က
တမင် မပြောဘဲထားခဲ့တာ...

လေပြေ ကိုယ့်အခန်းဘက် ကိုယ်ကူးလာခဲ့သည်။

ထမင်းလည်း စားချင်စိတ် မရှိတော့ပါ။

သူမ ကိုယ့်အပေါ် ရက်စက်လွန်းသည်။

ိုယ်ကတော့ အမောပြေ ရေတစ်ခွက်ပင် မသောက်နိုင်
ဘဲ သူမ ဆာနေမှာစိုးလို့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ...

လေပြေရင်ထဲ ဝမ်းနည်းနာကျင်သွားရသည်။

သူလာခေါ်တာကိုတောင် မလိုက်နိုင်အောင် သာယာနေ
လိုက်တာ၊ သူ့အဖြစ်က ဆိုးရွားလွန်းပါသည်။

ကိုယ်နှင့်အတူ အမြဲစားနေကျကို၊ ဟိုမင်းသားလာခေါ်တာ
ကို ငြင်းလိုက်ရင် ရတာမဲ့။ သူမကသာ သူနှင့်အတူသွားချင်နေတာ
ဖြစ်မည်။ မင်းကို မသွားပါနဲ့လို့လည်း ကိုယ်မတားရက်ခဲ့။ မင်း
ဒီတိထိခိုက်သွားမှာကို မလိုလားလို့ပါ။

အခုတော့ ကိုယ် နားလည်သွားပါပြီ။ လူဆိုတာ ကိုယ့်
ဆုံးဖြတ်ချက်နဲ့ ကိုယ်ပဲ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ တားဆီး ချုပ်ချယ်လို့ရမှာ
မဟုတ်။ ကိုယ်က မင်းကို မြတ်နိုးလွန်းလို့ တားနေမိတာ...

မင်းကြိုက်သလို ဆုံးဖြတ်နိုင်တာပဲ။ မင်းအဆုံးအဖြတ်ကို
ကိုယ်က ကျေကျေနပ်နပ်ကြီး လက်ခံမှာပါ။

မင်း ကိုယ့်ကိုထားခဲ့မယ်ဆိုရင်လည်း ကိုယ် ကျန်ရစ်ခဲ့ရမှာ
ပါ။ ကိုယ့်မှာ တားခွင့်မရှိဘူး။

လေပြေရင်ထဲ ဟာကနဲနှင့် ကြေကွဲမဆုံး။

မင်းမှာ ကိုယ့်ထက်အရေးပါတဲ့ လူရှိနေပြီပဲ။
 ကိုယ်က မင်းရင်ထဲမှာ မရှိတော့ဘူးလား။
 တစ်နေ့နေ့မှာ လေပြေ ကျန်ရစ် ဖြစ်တော့မှာလား။ နှစ်
 နှင့် တဖြည်းဖြည်း ဝေးရတော့မှာလား။
 ကိုယ့်မှာတော့ မင်းကို ချစ်လိုက်ရတာ။ ငဲ့ထားမထား
 လေပြေ ဘာမှမစားဖြစ်တော့ဘဲ အိပ်ရာပေါ် လှဲချ
 ရှမ်းလဲ့အကြောင်း တွေးနေမိသည်။ လက်ရှိဖြစ်နေတဲ့ အခြေအ
 ကို လေပြေ လက်မခံနိုင်အောင် ဖြစ်မိသည်။
 ကိုယ့်ဘဝမှာ မင်းမရှိလို့ မဖြစ်ဘူး။ ဒါကြောင့် မင်းရင်
 မှာ ကိုယ် ရှိနေပေးပါ။
 သူ ဇွတ်တရွတ် တောင်းဆိုချင်မိပါသည်။
 အရင်တုန်းကလိုပဲ...
 မနေ့တစ်နေ့ကလိုပဲ ကိုယ့်အပေါ်လေးစား မြတ်နိုးပေး
 မင်းဘာလို့ ကိုယ့်ကို ပစ်စလက်ခတ် လုပ်ရက်တာလဲ
 ကိုယ့်နှလုံးသားကို နင်းချေတာလဲ။ သိပ်ရက်စက်ပါလားကွာ
 ဘယ်တုန်းက မင်းကိုယ့်အပေါ် ဘဝင်မကျဘဲ ဆန့်ကျင်
 လိုစိတ်တွေ ပေါ်ပေါက်ခဲ့တာလဲ...

ကိုယ်တို့ချင်း တဖြည်းဖြည်းဝေးသွားတော့မှာလား...
 ဇင်းသမီးလေးရယ်...
 ဒါရိုက်တာတစ်ယောက်ပေမယ့် စိမ်းကားခြင်း အိုက်တင်
 တွေကို ခံနိုင်ရည် မရှိဘူး။

ပန်းနုရောင်စက္ကူစွန်း၊ အနီရောင်ကြိုးတစ်ခွင့်... ၁၈၇

ထိုအကြောင်းရာကို ထိုင်လည်းတွေးမနေအားပါ...

သူ့မှာက အလုပ်ကိစ္စတွေ တောင်လိုပုံနေတာ။

ရွန်းလဲ့လည်း သူ့လိုပါပဲ၊ မအားရရှာပါ...

နှစ်ယောက်စလုံး စိတ်တူကိုယ်တူ ကြိုးစားနေကြတာမို့

ကျေနပ်ပါသည်။ ပင်ပန်းပေမယ့် အားတင်းထားသည်။

ရွန်းလဲ့ကို ညဘက်ဆို ဝရန်တာထွက် ဖုန်းအကြာကြီးပြော
ပြောနေတတ်တာ ခဏခဏတွေ့လာရတော့ အမှတ်ထမဲ့ကနေ
မှတ်မှတ်မိမိ သတိထားမိလာသည်။

ဟိုတစ်ရက်ကလည်း ရွန်းလဲ့အခန်းဘက် သူသွားတော့
ရွန်းလဲ့က ဖုန်းပြောနေရင်း စကားဖြတ်ကာ ဖုန်းချလိုက်သည်။
“ဒါပဲနော်...ဒါပဲ...နောက်မှ” ဟု ဖုန်းပိတ်ပစ်လိုက်တာ သူ့ရှေ့မှာ
မပြောပါ။ ဘာလို့များလဲ...

သူခံစားရသည်။ စိတ်မကောင်းပါ။

သူဟာ အင်မတန် ချုပ်ခြယ်လွှမ်းမိုး အနိုင်ပိုင်းတတ်သူ
ကြီးလား...ရွန်းလဲ့က အဲဒီလို သတ်မှတ်လိုက်ပြီလား...

သူ့ရှေ့မှာ ပေါ်တင်မပြောတာ ဘာကြောင့်မှန်း စဉ်းစား

မရ။

လေပြေက ရွန်းလဲ့ရဲ့ဟန်းဒီဖုန်းလေး ဒီဘက်ခန်း
ကျန်နေခဲ့တာ တွေ့ပေမယ့် သွားမပေးဖြစ်ပါ။

တစ်ခုခုကို သိချင်နေမိသည်။ ထို့ကြောင့် ရွန်းလဲ့ဖုန်း
သူ တမင်သိမ်းထားလိုက်သည်။

သူ ရွန်းလဲ့ကို မသိမသာအကဲခတ်နေတာ လေး
ဆယ်ရက်လောက်ရှိပြီ...

ညဘက်တွေဆို ရွန်းလဲ့က ဝရန်တာလေးမှာ ထွက်ထိုင်
အကြာကြီး ဖုန်းပြောနေတတ်သည်။ အစကတော့ သူ မြင်ပေး
အမှတ်တမဲ့ပါပဲ...

တစ်ယောက်ယောက်နှင့် ဖုန်းပြောနေတာတော့ သေချာ
သည်။ ဘာလို့များ သူ့ကိုတွေ့လျှင် ဖုန်းချလိုက်ရတာလဲဆိုတာ
တွေးမရ။ သူက ဘာများ ပြောဖူးလို့လဲ...

သူက ဖုန်းပြောခွင့်ကို မပိတ်ပင်ထားပါ။

လူတစ်ယောက်ကို သူ အနိုင်ကျင့် မချယ်လှယ်ပါ။

ကိုယ့်ဆန္ဒနှင့် ကိုယ်ပဲ ဖြစ်သည်။

ဖုန်းကိုလည်း ရွန်းလဲ့နှင့် အလုပ်ကိစ္စဆက်သွယ်
အဆင်ပြေအောင် သူ ပေးထားခဲ့တာပဲ။

သူ့ကိုတွေ့လျှင် စကားဖြတ်ပြီး ဖုန်းမြန်မြန်ချလိုက်တာ
တာကြောင့် ထိုအကြောင်းအရာက သူ့ခေါင်းထဲ ရောက်လာသည်

ရွန်းလဲ့ကိုတော့ ဘာမှမမေးဖြစ်ပါ။

သူမလည်း နာမည်ရသင့်သလောက် ရလာခဲ့ပြီပဲ...

ကိုယ့်ဆုံးဖြတ်ချက်နှင့်ကိုယ် ရပ်တည်စေချင်သည်။

လွတ်လပ်စွာ ရပ်တည်စေချင်ပါသည်။

ရွန်းလဲ့ကတော့ သူ့ကို ဘယ်လိုယူဆထားသလဲမသိ
တစ်ခါတစ်ခါ ရွန်းလဲ့စိတ်ကို သူနားမလည်။

ရွန်းလဲ့က နားလည်ရခက်သည်။

သူကတော့ သူတင်ပေးလိုက်သည့် မင်းသမီးတစ်ယောက်
အဆင်ပြေအောင်မြင်သွားတာကိုပဲ ကျေနပ်မိပါသည်။

ကြည်နူး ဝမ်းသာမဆုံး...

ဒါဟာ သူ့ဘဝအတွက် မှတ်တိုင်တစ်ခု...

ထိုအောင်မြင်မှုအတွက် စတေးလိုက်ရမှာက သူ့နှလုံးသား
အတွက် ဖြစ်နေမလား...

သည်နေညတော့ ရွန်းလဲ့စိတ်ကိုသိချင်တာမို့ ရွန်းလဲ့ကျန်
ရစ်ခဲ့သည့် ဟန်းဒီဖုန်းလေးကို သူ့အခန်းထဲထိ ယူလာထားလိုက်
သည်။

ရွန်းလဲ့က ထမင်းစားပွဲမှာ ကျန်ရစ်တာ။

ရွန်းလဲ့တစ်ယောက်တော့ သူ့ဖုန်းကို ရှာနေမလားမသိ။

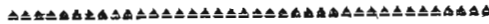
နောက်မှ ပြန်ပေးလိုက်တော့မည်။

လေပြေက ရွန်းလဲ့ဖုန်းကို သူ့ခုတင်ဘေးက စာကြည့်

အပွဲလေးပေါ်တင်ထားပြီး ဖုန်းစောင့်နေမိသည်။

ညဆယ့်တစ်နာရီခွဲလောက်ထိ ဖုန်းက မြည်မလာသော
အခါ သူ အိပ်ပျော်သွားသည်။

“တီ...တီ...တီ...တီ...တီ...”

လေပြေ မှေးကနဲ အိပ်ပျော်သွားရာမှ မုန်းမြည်သံ ဖူးနေကြောင့် ထိတ်ကနဲဖြစ်သွားရင်း ဖုန်းနားထောင်လိုက်သည်။

“ရွန်းလဲ့...အိပ်နေပြီလား...ကိုယ် ဒီနေ့အပြင်ရောက်နေတာနဲ့ အခုမှ ဖုန်းခေါ်လိုက်တာ၊ ခုပဲ အိမ်ပြန်ရောက်တာလေ...ဘာလဲ...စိတ်ဆိုးနေပြီလား”

ထိုအသံကို သူ သေချာသိပါသည်။

မင်းသားရဲ့အသံ...

သေချာသည်။ ပြောပုံကလည်း တရင်းတနှီး ရှိနေသည်။

ရွန်းလဲ့က ညတိုင်း ထိုမင်းသားနဲ့ ဖုန်းပြောနေတာလား...

“ဟိတ်...ဒီအချိန်မှ ဖုန်းဆက်တာ စိတ်မဆိုးပါနဲ့ကွာ”

အပြင်ရောက်နေလို့ပါ...စကားပြန်ပြောပါဦး”

ချောမော့ ရှင်းပြတောင်းပန်နေလိုက်တာ...

ဘယ်လိုတွေလဲ...

ရွန်းလဲ့နှင့် ဘယ်လောက်ထိပတ်သက်...

သူ ဆက်မတွေးရဲ...

တစ်ဖက်က ရွန်းလဲ့လို့ပဲ အပိုင်တွက်ကာ လေသံတိုးတိုး ပြောနေသည်။

“ရွန်းလဲ့ မဟုတ်ဘူး၊ ရွန်းလဲ့ဖုန်း ကျန်ခဲ့တယ်”

“ဟာ...ဆောရီး”

ချက်ချင်း ဖုန်းချသွားပေမယ့် လေပြေ ငိုငဲ့တွေမိသည်။

အင်းဒီဖုန်းလေးကို စားပွဲပေါ် ပြန်တင်ထားလိုက်သည်။ ရင်ထဲမှာ ခုလောင်နေ၏။

ရွန်းလဲ့ရယ်... စိတ်ထဲမှာ အရမ်းထိခိုက်ကြေကွဲရသည်။

အိပ်ရာပေါ် ပြန်လွဲချလိုက်ရင်း ပြန်အိပ်မပျော်နိုင်တော့ပါ။

သူ့မျက်လုံးတွေ မျက်နှာကျက်မှာ စိုက်ကြည့်ပြီး တန့်နေသည်။

သူ ဘာတွေမှားလို့လဲ။ ရွန်းလဲ့အပေါ် ဘာများအမှားလုပ်မိလဲ...

ရွန်းလဲ့ ဘာလို့ သူ့ကို အဲ့ဒီလို...

ရွန်းလဲ့မှာ သူ့အပြင် နောက်တစ်ယောက် ရှိနေပြီလား...

သူ့ထက်အရေးကြီးတဲ့လူ ဘယ်အချိန်ကတည်းက ရှိသွားခဲ့တာလဲ...

သူ လုံးဝမသိလိုက်ပါလား။ သူ့ကို အလေးအနက်မထားခဲ့တာ

ဘယ်အချိန်ကတည်းကလဲ...

သူ ဘယ်လိုမှ ဖြေလို့မရ။

အိပ်ပျော်အောင် ကြိုးစားအိပ်ပေမယ့် ပြန်အိပ်လို့မရတော့ပါ။ ရင်ထဲမှာ အရမ်းခံစားနေရသည်။

၁၉၂ * ပန်းသီခိုင်

ဟူး... ရင်မောလိုက်တာ...

ကန္တာရခရီးရှည်ကြီး နှင်လာရသလို ပင်ပန်းနေသည်။
တခြားတစ်ယောက်နှင့် ဖုန်းခိုးပြောရလောက်အောင်

သူက မုန်းစရာကောင်းနေပြီလား...

သူ့ကို ဘယ်လိုနေရာမျိုးမှာ ထားထားတာလဲ...

လေပြေကို အလုပ်မှာသာ ရင်းနှီးကျွမ်းဝင် ပတ်သက်နေရ

သူ့လိုပဲ သဘောထားလိုက်ပြီလား...

စားပွဲပေါ်က ဟန်းဒ်ဖုန်းလေးကို လှမ်းကြည့်မိသည်။

တစ်နေ့နေ့မှာ သူ့ကျန်ရစ်ခဲ့မှာလား...

လက်ရှိအခြေအနေကို ရင်နာနာနှင့် လက်သင့်မခံနိုင်ပါ။

ရွှန်းလဲ့က သူ့ဘဝထဲက ထွက်မသွားပါစေနဲ့လို့ တိတ်တ

ဆိတ် တောင်းပန်နေကြသည်။

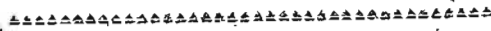
မင်းမင်းဝယ်ထားသော နံနက်စာစားနေတုန်း ရွှန်းလဲ့
အော်လာပါသည်။

သူပုံစံက အေးစက်စက်ဖြစ်နေမှာ အမှန်။

မင်းမင်းက ရွှန်းလဲ့အတွက်ပါ ဘရိတ်ဖက်စ် ပြင်ပေး
သည်။

“လေပြေ...မနေ့က ရွှန်းလဲ့ဖုန်း ဘယ်မှာကျန်ခဲ့လဲ မသိ
...ရှာတာ မတွေ့တော့ဘူး၊ မနေ့က သွားတဲ့နေရာတွေက
ဆန်းစစ်ပြီး မတွေ့ရဘူး...ဖုန်းတွေ မိလားဟင်”

တဲ့...

ရွှန်းလဲ့က မုန့်ထိုင်စားရင်း သူ့ကို ပြောသည်။
 သူ ရွှန်းလဲ့ကို ဘာမှပြန်မပြောဖြစ်...
 စားပွဲမှထကာ အခန်းထဲကဖုန်းလေးကို သွားယူပြီး
 ပေါ် တင်ပေးလိုက်သည်။
 “ဪ...လေပြေဆီမှာ ကျန်ခဲ့တာလား”
 စားပွဲပေါ်က ဖုန်းလေးကို ကောက်ယူပြီး ရွှန်းလဲ့အား
 သည်။ လေပြေက ရွှန်းလဲ့ဖုန်းကို ဘာလို့ညှက်တည်းက ပြန်
 မပေးတာပါလိမ့်။
 စဉ်းစားလို့မရ...
 အိမ်ချင်းကပ်နေတယ်... အခန်းချင်းက ဟိုဘက်သို့
 ဘက် နီးနီးလေး...
 ရွှန်းလဲ့ဖုန်းကို တွေ့ကတည်းက လာပေးရမှာ...
 တမင်ယူထားတာလား...
 လေပြေက ရွှန်းလဲ့ကိုလည်း ဘာစကားမှမဆို...
 ညက ‘ ‘ ဖုန်းဆက်လား မသိ။
 ‘ ‘ က နေ့တိုင်းဆက်နေကျဆိုတော့ ဆက်မှာပဲ
 လေပြေနှင့် တွေ့သွားသည့်ထင်သည်။

ဒါကြောင့်သာ လေပြေက ရွှန်းလဲ့ကို ဘာမှစကားမပြော
 ပေါ့။
 ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လဲ သူက မမေးတော့ ရွှန်းလဲ့
 ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ။
 ညက ‘ ‘ ဖုန်းမဆက်လျှင် သူမကို လေပြေက
 ဘာကြည့် ပြုံးပြ နှုတ်ဆက်စကားဆိုမှာပေါ့။
 အခုတော့ သူက ရွှန်းလဲ့ကို ဘာစကားမှလည်း မပြော။
 သူလည်း မမေး။ တိတ်ဆိတ်နေသည်။
 “ဒီနေ့ ဗီစီဒီရိုက်ရမှာ၊ အားလုံးအဆင်သင့်ပဲ၊ မင်းမင်း...
 သွေ့ ကားထဲထည့်ထားလိုက်... ငါသွားစရာရှိလို့ မလိုက်တော့
 ...ရွှန်းလဲ့ပဲ သွားလိုက်တော့”
 သူက ကားသော့ကို စားပွဲပေါ်ချပေးသည်။
 သူက မင်းမင်းကို မှာစရာရှိတာမှာပြီး စားပွဲက ထသည်။
 “ဪ...မင်းမင်း၊ ငါ့အတွက် ညစာ စီစဉ်မထားနဲ့
 ...ဒီနေ့ နောက်ကျမယ်...ကိစ္စရှိလို့”
 သူက မင်းမင်းကိုပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။
 ရွှန်းလဲ့က လေပြေကို လိုက်ကြည့်နေမိရင်း...

“လေပြေ...ဘယ်သွားမလို့လဲ”

ဟု လှမ်းမေးမိသည်။

“သွားစရာတွေကတော့ အများကြီးပဲ၊ ဘဏ်လည်းသွားမယ်၊ နောက်ပြီး ကားဝယ်ဖို့လည်း ချိန်းထားတယ်”

လေပြေ ရွန်းလဲ့ကို လှည့်မကြည့်ဘဲ ဟန်မပျက်ပြောလိုသည်။ ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်ထားတာ ဒါအစွမ်းကုန်ပဲ။

ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်နိုင်တာ အစွမ်းကုန်ပဲ၊ သည်ထက် မတတ်နိုင်တော့ပါ။

“ရွန်းလဲ့က ကားယူသွားရင် လေပြေ ဘာနဲ့သွားမှာလေပြေပဲ ကားယူသွားလိုက်ပါ၊ ရွန်းလဲ့ တက္ကသိုလ်ပဲ သွားရတယ်”

လေပြေ ခေါင်းယမ်းသည်။

“မင်းက မင်းသမီးဖြစ်နေပြီပဲ...ပိုလိုအပ်တာပေါ့၊ ကိစ္စမရှိဘူး”

သူက ရွန်းလဲ့ကိုဆက်မပြောတော့ဘဲ လှည့်ထွက်လာခဲ့သည်။

ဒီနေ့ ရွန်းလဲ့ ရသင့်ရထိုက်တဲ့ ပိုက်ဆံတွေရှင်းပေးမလို့ ထိုပိုက်ဆံတွေထဲက ကားတစ်စီးဝယ်ပေးဖို့လည်း ပြောပြီး

တိုင်ပင်ထားပြီးသားကိစ္စပါ...

ရွန်းလဲ့က သူ့ဆီက ဘာမှမတောင်းဆိုသေးပေမယ့် သူက ရှင်းရှင်းလင်းလင်းဖြစ်အောင် လုပ်ပေးရမှာပေါ့...

“လေပြေ”

ရွန်းလဲ့က ဝုန်းကန်ထရပ်ကာ လေပြေရှေ့ လျှောက်သွားမိသည်။

“ဘာလဲ”

“ခဏလေး”

“ဘာလဲ...ကိုယ် အချိန်မရတော့ဘူး”

“ပြောစရာရှိတယ်”

“ပြောစရာရှိလည်း နောက်မှပြောပါ...အခု ဘာမှနားမထောင်ချင်ဘူး...အလုပ်ကိစ္စတွေ ရှိသေးတယ်”

လေပြေက ချွတ်ထားသောဖိနပ် ကောက်စီးကာ ထွက်လာခဲ့သည်။

အခုချိန်မှာ ရွန်းလဲ့ပြောလာမယ့် စကားတွေလည်း နားမထောင်ချင်သေးပါ။ နားထောင်နိုင်စွမ်း မရှိ။

သူ ဘာမှလည်း မသိချင်။

၁၉၈ ဝန်းသီခိုင်

ရွှန်းလဲ့ အေးစက်စက်ကြည့်ကာ ထွက်သွားသော လေး
ကြောင့် နှလုံးသားတွေ အောင့်သက်နာကျင်ရသည်။
လေပြေရယ်...ဘာဖြစ်နေတာလဲ။

ရွှန်းလဲ့က ကားအသစ်လေးကို အောက်မှာသေချာရပ်ပြီး
ပေါ်တက်လာခဲ့သည်။

နှုတ်ခမ်းတွေက တောက်ပစွာပြုံးလို့...

ရွှန်းလဲ့ဘဝက အများကြီး ပြောင်းလဲသွားခဲ့ပြီ။

ကားတစ်စီးကိုလည်း အလွယ်တကူ ဝယ်နိုင်ပြီ။

အရင်လို ဘတ်စ်ကားကျပ်ကျပ်ကို တိုးစီးစရာလည်း မလို

ဘူး။ အခုဆို ကားနှင့်ဖုန်းနှင့်။

အခြေအနေတွေက အများကြီးပြောင်းလဲလာခဲ့ပြီ...

ဒဲ့ဒါတွေအားလုံးက လေပြေကြောင့်လည်း အများကြီးပါ

သည်။

လေပြေရယ်...

ရွန်းလဲ့ မှားသွားပြီလား...

လေပြေက ရွန်းလဲ့ဆီ ဖုန်းလည်းမဆက်(နေခင်းနေတ
ရောက်လည်းမလာ။ ခါတိုင်းဆို အမြဲတမ်းအနားမှာရှိပြီး ဂရုစိုက်
ကျဆိုတော့ အခုမနေတတ်အောင် ဖြစ်နေရသည်။

ပျင်းခြောက်ခြောက်နှင့် အဓိပ္ပာယ်မရှိသလို ခံစား
သည်။ အခု ရိုက်လက်စကားတွေက လေပြေနှင့်မဟုတ်

သူမ လုပ်ရပ်က လေပြေကို အရေးမထားသည့်သို့
ဖြစ်နေပြီလား...

သူ ဒါရိုက်တာမဟုတ်ပေမယ့်လည်း ရွန်းလဲ့ရိုက်ကွင်း
ခဏခဏပြေးလာတတ်သူက ခုတော့ပျောက်နေသည်။ တစ်
ပေါ်မလာ။ ရွန်းလဲ့စိတ်ထဲ နောင်တရသလို ဖြစ်မိသည်။

ရွန်းလဲ့ အခန်းထဲဝင်ကာ အဝတ်အစားလဲပြီး
လေပြေအခန်းဘက်ကူးသွားကာ သွားစောင့်နေမိသည်။

ရွန်းလဲ့ သူ့ကို ဝရန်တာမှာ ထွက်စောင့်နေတုန်း
ပြန်ရောက်လာသည်။

အခန်းတံခါးကို အဆင်သင့် ဖွင့်ထားပေးလိုက်

သူက ဖိနပ်ချွတ်ပြီး ခုံမှာဝင်ထိုင်ကာ မင်းမင်းကို လှမ်း
ခေါ်သည်။ ရွန်းလဲ့ကို လှမ်းမကြည့်ပါ။

“မင်းမင်းရေ”

“လာပြီ”

“ညစာဝယ်လာတယ်... ပန်းကန်ထဲ သေချာထည့်”

မင်းမင်းက လေပြေပေးတာတွေယူပြီး အထဲပြန်ဝင်သွား
သည်။ သူက ခုံမှာ မှီထိုင်လိုက်၏။

ရွန်းလဲ့က သူ့ရှေ့မှာ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

လေပြေက စာအုပ်တစ်ခုကိုထုတ်ကာ ရွန်းလဲ့ဆီလှမ်းပေး
သည်။

“တစ်ခါတည်း ကြည့်လိုက်ဦး”

ရွန်းလဲ့က သူပေးသောစာအုပ်ကို တစ်ချက်ကြည့်ပြီး ပြန်ချ
ထားလိုက်သည်။

“ရော... ဒါက ပိုက်ဆံအားလုံး... မီးခံသေတ္တာထဲ စစ်ပြီး
ထည့်လိုက်၊ လိုအပ်တာသုံး...”

သူက ပိုက်ဆံထည့်ထားသောအိတ်ကို ရှေ့တိုးပေးကာ
ဆိုပါသည်။

လေပြေက စားပွဲမေါ်တင်ထားသော သူ့အိတ်နှင့်ဖုန်းကို
ကောက်ယူပြီး...

“ရေချိုးမယ်ကွာ”

တဲ့။ ရွန်းလဲ့ကို ပြောသလိုလို၊ ကိုယ့်ဘာသာ တစ်ယောက်
တည်း ပြောသလိုလိုနှင့် ထထွက်သွားသည်။

ရွန်းလဲ့က အိမ်ရှေ့မှာ တစ်ယောက်တည်းကျန်ခဲ့ရင်း
သက်ပြင်းရှိုက်မိသည်။

ရင်ထဲမှာ နှင့်နေသည်။

ခုလိုအခြေအနေထိ ရောက်မယ်လို့ သူမ မထင်ခဲ့ပါ။

ရွန်းလဲ့ လုပ်ခဲ့တာလည်း မဟုတ်ပါ။

သူ ရွန်းလဲ့ကို ရန်လုပ်မှာပဲ။ ပြဿနာရှာမှာပဲလို့သာ
ထင်မိသည်။ သူနှင့် စကားများရလိမ့်မည်လို့သာ တွေးမိသည်။

ခုလောက်ထိ ကြီးမားနက်ရှိုင်းသွားမည် မထင်ပါ။

လေပြေရယ်...ရန်ဖြစ်ပါလား...

ပြဿနာရှာပါလား...စိတ်ဆိုးပါလား...

မခေါ်ဘဲနေပါလား...တားမြစ်ပါလား...

ပေါက်ကွဲပါလား...ပူစပ်ပူလောင်အုတ်ပြပါလား...

ပိုင်စိုးပိုင်နင်းပြောပြီး ရန်ဖြစ်ပါလား...

လေပြေမှာ တခြားနည်းလမ်းတွေ အများကြီးရှိတာပဲ...

လုပ်ပိုင်ခွင့်တွေ အများကြီးရှိတာပဲ...

ဒါပေမယ့်...

ဘာလို့ ရွန်းလဲ့အသည်းကွဲပြီး မချီမဆန်ခံစားရမယ့်

နည်းကို သုံးရတာလဲ။

တမင် ရွန်းလဲ့နာကျင်ခံစားစေမယ့် နည်းကို ရွေးသုံးတာ

ထား။ ဘယ်လိုမှ ဖြေမရအောင် လုပ်ရက်တာလား...

ရွန်းလဲ့ နောင်တတွေနှင့် မွန်းကြပ်နေရသည်။

ရင်ထဲမှာ ခြောင်းဆန်နေသည်။

လေပြေရဲ့ အေးစက်စက်အမူရာက သူမကို သွေးပျက်တုန်

လှုပ်စေသည်။ စိုးရိမ်စိတ်တွေလည်း ဝင်လာရသည်။

“ထမင်း စားတော့မလား”

မင်းမင်းလာမေးတာကို ရွန်းလဲ့မကြားပါ။ ငေးငိုင်းနေမိ၏။

“ထမင်း စားတော့မှာလား”

နှစ်ခါမေးပေမယ့် ပြန်မဖြေသောအခါ၊ မင်းမင်းက

လှည့်ဝင်သွားသည်။ ဖြေမှမဖြေတာ...ဘာတွေမှန်းလည်း မသိ။

၂၀၄ နန်းသီခိုင်း

ရွန်းလဲ့ သတိမထားမိပါ...မင်းမင်း ဘာတွေမေးမှ
မသိ။ လူက ကျောက်ရုပ်လို ငေးငိုင်မှိုင်းတွေးနေမိ၏။

သူမရှိဘဲ ရွန်းလဲ့ဘဝ ရပ်တည်နိုင်ပါ့မလား...

စိတ်တွေက ဘာလိုဒီလောက်ထိ ပျော့ညံ့နေပါလိမ့်-

သူ့ကိုပဲ အားကိုးနေမိသည်။

သူက လွမ်းမိုးချုပ်ခြယ်လွန်းတာကိုလည်း မကြိုက်

ရွန်းလဲ့က လေပြေပုန်းကို အကြိမ်ကြိမ်တော်တော်လည်း
မရ၊ လူလည်း ရောက်မလာတာကြောင့် ဒေါသနှင့် သူမမျက်နှာ
လေး တင်းနေရသည်။

ကြုံပြောထားရဲ့သားနဲ့...လေပြေ ဒီလိုလုပ်တာကို
စိတ်ဆိုးမိသည်။

မင်္ဂလာဆောင်ချိန်က နီးနေပြီ။

မသွားလို့လည်း မဖြစ်။ ဒီပွဲမှာ ရွန်းလဲ့ သီချင်းဆိုဖို့
စီစဉ်ထားသည်။

သေချာစီစဉ်ပြီးသား ပျက်သွားလို့ လုံးဝမဖြစ်။

မင်္ဂလာဆောင်က ရွန်းလဲ့တို့ အနုပညာဆောင်နှမတွေထဲက နာမည်ကြီး မင်းသမီးတစ်ယောက်။

နောက်ဆုံးတော့ အကြံရကာ လေပြေသူငယ်ချင်းထံ နှိမ့်ဆက်မေးလိုက်သည်။

ဖုန်းလာကိုင်တာ သူသူငယ်ချင်း မျိုးဇော်။

“ကိုမျိုးဇော်လား... ရွန်းလဲ့ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့”

“လေပြေဖုန်းက လုံးဝခေါ်မရဘူး၊ အဲဒီမှာ လေပြေရှိလား၊ ဒီမှာ ရွန်းလဲ့နဲ့ ချိန်းထားတာ နောက်ကျနေပြီ”

“ဒီမှာတော့ မရှိဘူး... မရွန်းလဲ့၊ လာရင် ဘာပြောပေးရမလဲ”

“ရပါတယ်... ဘာမှမပြောနဲ့၊ ဒါပဲနော် ကိုမျိုးဇော်”

ရွန်းလဲ့ သေချာမှာထားရက်နဲ့။

သူနှင့်အတူ သွားမယ်ဆိုပြီး ကားကိုလည်း အိမ်မှာထားရစ်ခဲ့တာ။

တက္ကစီလည်း ဒီနားတစ်ဝိုက်မှာ ရှိမနေတာကြောင့် လေပြေကို ပိုစိတ်ဆိုးမိသည်။

“ဟာ... ရွန်းလဲ့ပါလား၊” မင်္ဂလာဆောင်သွားသေးဘူးလား... ဘယ်သူ့ကို စောင့်နေတာလဲ”

လေပြေမျှော်နေရင်း စိတ်ဓာတ်ကျနေသည့် အချိန်မင်းသားတစ်ယောက် လာဆုံမိတာမို့ ရွန်းလဲ့ မျှော်လင့်ချက်ကလေးနိုးထလာရသည်။

“ဒါရိုက်တာ လေပြေလေ... သူနဲ့အတူသွားဖို့ ချိန်းထားတာ အခုထိရောက်မလာသေးဘူး၊ သူဖုန်းကလည်း ခေါ်လို့မရဘူး ဖြစ်နေတယ်”

“မင်္ဂလာအချိန်က နီးနေပြီ၊ ရွန်းလဲ့သိချင်းဆိုမှာ မဟုတ်လား”

“အင်း... ဟုတ်တယ်”

“ဒါဆိုလည်း ကိုယ့်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့လိုက်ပါ၊ သူ့ကို စောင့်မနေနဲ့တော့လေ”

“ဟုတ်တယ်... မစောင့်တော့ဘူး၊ လိုက်ခဲ့မယ်လေ... နောက်ကျနေပြီ”

“လာလေ... တက်”

ရွန်းလဲ့ဖို့ ကားတံခါးဖွင့်ပေးတာမို့ ရွန်းလဲ့ ဝင်တိုင်လိုက်

၂၀၈ ဝန်းသီခိုင်

သည်။ သူက ရွန်းလဲ့ထိုင်ပြီးတာနှင့် ကားတံခါး ပြန်ပိတ်
လိုက်သည်။

ပြီးမှ မောင်းသူဘက် ပြန်ဝင်ထိုင်ကာ မောင်းသည်။
တော်သေးတာက လမ်းကြုံရုံလို ရိုက်ကွင်းထဲမှာ သူနှင့်

တွေ့လို။

သူနှင့်သာ မဆုံရင် ရွန်းလဲ့ ဘယ်အချိန်ထိ စောင့်နေရမှာ
မသိ။

ဟာ... သွားပြီ။ ရွန်းလဲ့ မရှိတော့ဘူး။ လေပြေ ကားကို
ခြိန်နှုန်းနှင့် မောင်းလာခဲ့ပေမယ့် သူမနှင့် ချိန်းထားရာနေရာကို
ဆက်တော့ ရွန်းလဲ့ကို မတွေ့ရတော့ပါ။

သူမအတွက် စိတ်ပူသွားမိသည်။

ဘာလို့ ကိုယ့်ကို မစောင့်ရတာလဲ...

နည်းနည်းနောက်ကျသွားတော့ ဘာဖြစ်မှာမို့လို့လဲ။

လေပြေကလည်း လေပြေပါ။ ဒီနေ့မှ အရေးကြီးကိစ္စနှင့်

ချေးအထိ ရောက်သွားခဲ့တာ။ ခုမှ ပြန်ရောက်တာ။

ရောက်ရောက်ချင်း သူမဆီ အမြန်လာခဲ့ပေမယ့် သူမက
မရှိတော့။

လေပြေက ချိန်းထားသည့်အချိန်ထက် မိနစ်နှစ်ဆ
လောက် နောက်ကျသွားခဲ့ပါသည်။

သူ တမင်လုပ်တာမှ မဟုတ်ဘဲ။ ဘာတတ်နိုင်ပါ့မလဲ-
တာကယ်ဆို သူ မရောက်လာမချင်း သူမ စောင့်နေသ
တာပေါ့။ သာခေါ်မယ်လို့ သေချာမှာထားရက်နဲ့ စောင့်မနေသ
ဘာသဘောလဲ...ပြီးတော့ သူမမှာ ကားလည်းပါသွားတာမဟုတ်

ဒီနားမှာက တက္ကစီလည်း အလွယ်တကူငှားလို့ရတ
မဟုတ်။ သူမ ဘယ်သူနှင့်သွားတာလဲ။ မင်္ဂလာဆောင်ရော ရှေး
ရဲ့လား။ အဲဒီမင်္ဂလာပွဲမှာ သူမ သီချင်းဆိုဖို့ စီစဉ်ထားသည်။
သူမကိုရှာဖို့ မင်္ဂလာပွဲရှိရာနေရာကို အရင်သွားကြည့်
ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

လေပြေ ကားထဲ ပြန်ဝင်ထိုင်လိုက်ပြီး ဆီဒိုနာ
(SEDONAR) ဟိုတယ်သို့ မောင်းလာခဲ့၏။

သူ ဆီဒိုနားဟိုတယ်ရှေ့ရောက်တော့ မင်္ဂလာဆောင်က
ပြီ။ နာမည်ကြီးမင်းသမီးရဲ့ မင်္ဂလာဆောင်ဆိုတော့ လူတွေ
ဆင်တော်များပြီး စည်းကားနေလေသည်။

လူတွေအများကြီးထဲမှာ သူမကိုလိုက်ရှာမိသည်။ သူ
တွေပင် ပျံနေ၏။

ဟော...တွေ့ပါပြီ။

ကိုယ်မှာတော့ စိတ်ပူလိုက်ရတာ။

သူမက မင်းသားတစ်ယောက်နှင့် စကားတွေ ပြုံးပြီး
နေလို့နေသည်။ ကိုယ့်ကိုတွေ့စာတောင် နှုတ်မဆက်နိုင်။

လေပြေက သူမတို့စားပွဲမှာပဲ ဝင်ထိုင်လိုက်သည်။

၂၁၂' ပန်းသီခိုင်

သူမက ကိုယ့်ကိုရရှိမစိုက်သလို ထိုမင်းသားနှင့်သ
စကားပြောမပျက်။ မျက်နှာ တံမင်လွဲနေသည်။

“ရွန်းလဲ့ ဘာလို့ကိုယ့်ကို မစောင့်တာလဲ၊ ကိုယ်လာ
မယ်လို့ ပြောထားရဲ့သားနဲ့ကွာ”

“လေပြေ အဲဒီမှာ သွားခေါ်သေးလို့လား၊ ရွန်းလဲ့
သူနဲ့အတူလာလိုက်တာ”

ရွန်းလဲ့က ဘာမှမဖြစ်သလို ဆိုသည်။

“ဪ...ဟုတ်လား”

သူမက ဘာမှမဖြစ်သလို ဟန်ဆောင်မှတော့ သူ့ဘယ်
လည်း ထူးပြီး သွေးမပျက်တော့ပါ။

ရှိနေတာကတော့ တစ်စားပွဲတည်းပါပဲ...

မျက်နှာချင်းဆိုင်၊ သို့ပေမယ့် တစ်ကမ္ဘာစီ ဝေးသွား
ခံစားရသည်။

သူမ ကိုယ့်ကို ရန်တွေ့တော့မှာပဲ၊ စိတ်ဆိုးတော့မှာ
ထင်ထားခဲ့သော လေပြေက သူမအပြုအမူကြောင့် နားမထ

သူမက စိတ်မဆိုးဘူးဆိုလျှင် ကိုယ့်ကိုပင် ပြုံးပြန့်
စကားဆိုမှာပေါ့။

ပန်းခုခရာဝင်္ကဏ္ဍစုံ၊ အနိခရာဝင်္ကဏ္ဍစုံ... ၂၁၃

အခုတော့ သူမစတင်လိုက် သူနှင့်ဘယ်တုန်းကမှ မသိခဲ့
ဘူးသလို တစ်ခမ်းတွေလို...

အရမ်း လွန်ပြီကွာ...

လေပြေ သည်းမခံနိုင်...

အကြိတ်ပြီး ခပ်လှမ်းလှမ်းမှာ သွားနေမိ၏။ သူ လူပုံလယ်
မှာ ပေါက်ကွဲမိလျှင် ထိုကိစ္စက သတင်းတစ်ရပ် ဖြစ်လာဦးမှာ...

ဟန်မပျက် နေလိုက်တာ ကောင်းသည်။

ရွန်းလဲ့က ဘယ်လောက်အထိ လွန်သလဲဆိုတော့ အပြန်
ခရီးကိုပင် သူနှင့် မလိုက်ချင်။

“ရွန်းလဲ့...လာ...ကိုယ်နဲ့ပြန်”

“ဘာလို့လဲ...”

ရွန်းလဲ့က သူ့ကိုနားမလည်သလိုလေး မေးလာ၏။

“ရွန်းလဲ့”

လေပြေအသံက အေးစက်စက်...

“လက်ဆွဲပြီး အခေါ်မခံချင်ရင့်-ကောင်းကောင်းမွန်မွန်
လိုက်ခဲ့ပါ”

“ဟွန့်...ဒါခြိမ်းခြောက်တာလား...”

ရွန်းလဲ့က မျက်စောင်းရွယ်ကာ ပြောသည်။

“ထင်ချင်သလိုထင်...ကောင်းကောင်းခေါ်လို့မရ
ဖွတ်ခေါ်သွားရမှာပဲ”

လေပြေက ဆုံးဖြတ်ထားသလိုပြောမှ ရွန်းလဲ့က ရုတ်တ
ကလေး ဖိကိုက်ကာ သနားခံသည်။

သူ တကယ်လုပ်မှာ သိသည်။

သူ့မျက်နှာကြီး သည်လောက်တင်းနေလွန်းတာ...

ရွန်းလဲ့က သူ့ကိုမစောင့်ဘဲ ကားဆီ ရှေ့က လျှော
သွား၏။

မထင်မှတ်ထားသော ပြဿနာသည် အဲဒီကနေ စတင်
တာ...

လေပြေကားဘေးမှာ ကားကိုမှီပြီး နွဲ့နွဲ့ကလေးရပ်နေတာ
ကျောကျောဇင်...

“ဟင်”

ရွန်းလဲ့ခြေလှမ်းတွေ ခြေစုံရပ်သွားပြီး ချက်ချင်းပဲ ချာကနဲ
လှည့်လှည့်သည်။

သူမနောက်က ထပ်ကြပ်မကွာလိုက်လာသော လေပြေ
သည်း သူမ ဘာကြောင့် ချာကနဲလှည့်သွားရသလဲဆိုတာ
မသိရပါ။

ကျောကျောဇင်...

သူ့ကားဘေးမှာ နွဲ့နွဲ့ကလေးမှီရပ်နေတာမို့ ရွန်းလဲ့

ပေါက်ကွဲသွားတာ မဆန်း။ သို့ပေမယ့် ဒါက အထင်လွန်
သက်ပါ။

သူနှင့် ကျော့ကျော့ဇင် အတူတူလာတာ 'မဟုတ်'
အတူတူ ရှိနေတာလည်း မဟုတ်။

ရွန်းလဲ့ တစ်မျိုးတစ်မည်ထင်သွားခဲ့ပြီ...

လေပြေက ရွန်းလဲ့နောက်ကို ပြန်လိုက်သွားဖို့ဖြင့်
စိတ်ကိုလျှော့ကာ ကျော့ကျော့ဇင်ကို ကားဘေးနားလျှောက်သွား
ရင်ဆိုင်လိုက်ပါသည်။

“မင်း...ဘာလာရှုပ်ပြန်ပြီလဲ”

“အန်တီဆီ ဖုန်းဆက်ထားပြီးပြီ”

“ဘာ”

“အန်တီ လာနေပြီ”

“ဘာကိစ္စ”

“ရှင်ကို တွေ့ချင်လို့ပေါ့”

“ငါ မေမေနဲ့တွေ့ပြီးပြီ...မင်းမသိဘူးလား၊ မင်း

တစ်ရေးဦးလာတာလား”

ကျော့ကျော့ဇင်က မျက်နှာပျက်သွား၏။

“နောက်ဆုံး မင်း...ငါ့ကိစ္စအတွက် မပူပါနဲ့”

လေပြေက အပြတ်ပြောပြီး ကားကိုမောင်းထွက်ခဲ့၏။

ရွန်းလဲ့က စိတ်ဆိုးမာန်ဆိုး လမ်းလျှောက်နေတုန်း
နောက်ဘက်ကို လုံးဝလှည့်မကြည့်ပါ။

“ရွန်းလဲ့...တက်လေ”

လေပြေက ကားကို သူမဘေးနားရပ်ပြီး ဆို၏။

သူမက ခေါင်းခါသည်။

“လုံးဝ မတက်ဘူး”

“မလုပ်ပါနဲ့ကွာ...ကိုယ် တောင်းပန်ပါတယ်”

ရွန်းလဲ့ လုံးဝ မကျေနပ်နိုင်။

သူ့ဘေးမှာ အဲဒီမိန်းမရှိနေတာကြောင့် သူက အရာရာကို
မေ့လျော့သွားခဲ့တာလား...ရွန်းလဲ့ကို ဂရုတစိုက် အချိန်တိကျစွာ
လာကြိုဖို့ ပျက်ကွက်ခဲ့တာလား...တကယ်ပါပဲ ရင်ထဲစူးကန်
နာသည်။

“မတက်ဘူးလား”

“မတက်ဘူး”

“သေချာလား”

“သေချာတယ်”

“တက္ကစီ ငှားပေးရမလား”

“မလိုပါဘူး”

“ပြီးရော...”

လေပြေက ကားကို ဝူးကန်မောင်းထွက်သွား၏။ ရွှန်းလဲ့
ရင်ထဲ မွန်းကြပ်သွားရသည်။

မှားတာက သူပါ...

သူက ချောမောတောင်းပန်တာမျိုး မလုပ်ဘဲ ခပ်တင်း
တင်း ထွက်သွားတာ... လေပြေ အချိုးပြောင်းသွားပြီလား...

ရွှန်းလဲ့ကို အလေးအနက် မထားတော့ဘူးလား...

ဝမ်းနည်းပြီး ကျလာသောမျက်ရည်တွေကို သုတ်ပစ်ရင်း
ကိုယ့်ကိုယ်ကို သနားသွားရ၏။

လေပြေမရှိဘဲ ရပ်တည်လို့မဖြစ်သော ရွှန်းလဲ့ဘဝ၊ သူ့ကို
ဘာလို့ဒီလောက်ထိ အားကိုးတွယ်တာမှီခိုနေမိသလဲ မသိပါ။

မျက်လွှာချခေါင်းငုံ့ရင်း ခြေအစုံကို စိတ်တိုမိသည်။ ဒီခြေ
အစုံက ကိုယ့်ခြေထောက်ပေါ် ကိုယ်မရပ်နိုင်ဘဲ သူများကိုအားကိုး
တွယ်တာလွန်းလှသည်။

ဖြန်းဆို လက်မောင်းဆွဲခြင်းခံရပြီး ကားဆီတွန်းပို့ကာ
အတင်းတတ်စေတော့...ပါးစပ်က တတွတ်တွတ်ငြင်းပြီး ရုန်းရင်း
ဆန်ရင်း လူက ကားပေါ်ရောက်သွား၏။

“ဖယ်ပါ...မတက်ဘူးဆို...လွှတ်၊ ဆင်းမယ်... ရှင့်ကို
မှန်းတယ်၊ ဖယ်ပါ...ဆင်းမယ်”

“ရွှန်းလဲ့ရယ်”

ကားပေါ်က ဇွတ်ပြန်ဆင်းသော ရွှန်းလဲ့ကို သူက
ဆိုယ်ကြီးကာထားပြီး နောက်တော့ စိတ်မရှည်စွာ တင်းတင်း
ကြပ်ကြပ် ထွေးဖက်ထားလိုက်၏။

“ဟင့်အင်း...ဟင့်အင်း၊ ရှင့်ကို မကျေနပ်ဘူး၊ မှန်းတယ်
သိရဲ့လား၊ မှန်းတယ်”

သူ့ကို ထုရိုက် ကုတ်ဖဲ့ပြီး သူ့ရင်ခွင်မှာ မျက်နှာအပ်ကာ
အားပါးတရ ငိုမိ၏။

အလုပ်တွေကြောင့် လူရောစိတ်ပါ အရမ်းပင်ပန်းသည်။
သူ့ကြောင့် စိတ်တွေက တအားရှုတ်ထွေးမွန်းကြပ်သည်။

“ရွှန်းလဲ့...ကိုယ်တို့ ပြေလည်ရအောင်၊ ကိုယ့်ကို မင်း
အရင်လို ဂရုစိုက်ပါ၊ ချစ်ပါ...လေးစားပါ၊ ကိုယ်လည်း အကတ်

နိုင်ဆုံး ပြင်ပါ့မယ်၊ စကားမများကြေး၊ ရန်မဖြစ်ကြေး၊ နားလည်ကြေး၊ ဗွေမယူကြေး...ကိုယ် တစ်စတစ်စ ဝေးသွားမှာ အကြောက်တယ်”

ရွန်းလဲ့လည်း သူနဲ့ဝေးသွားမှာ အကြောက်ဆုံးပါပဲ။ သူ့ကို တင်းကြပ်စွာ ပြန်ဖက်ထားမိသည်။

“ခါတိုင်းလိုပဲ ပျော်ပျော်ရွှင်ရွှင် နေရအောင်၊ ရွန်းလဲ့လဲ့ သူ့လိုပါပဲ”

ဟိုအရင်အချိန်တွေကို လွမ်းလှသည်။ ဘာလို့ သူတို့နှစ်ယောက်ကြားမှာ ပြဿနာတွေချည်းပဲ ဝင်ရောက်နေရတာလဲ...။

“ကိုယ်တို့ အခုချိန်ကစပြီး တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တတ်နိုင်သလောက် အချိန်ပေးကြမယ်၊ ရသလောက်ကြိုးစားစေအတူတူ ရှိနေကြစို့...”

ရွန်းလဲ့ သဘောတူပါသည်။

ရွန်းလဲ့ကလည်း စေတနာတွေ၊ အကြင်နာတွေ၊ အယတွေကို တမ်းတနေရသူပါ။

သူနှင့် ဆက်ဆံရေးက အေးစက်စက်ဆိုတော့ ရွန်းလဲ့ အလိုမကျနိုင်။

ရင်ထဲမှာ ပိုပြီး ပင်ပန်းမွန်းကြပ်တာဟာ သူနှင့် အဆင်မပြေတာကြောင့်ပါ။

သူက ဘေးမှာနေပြီး အားပေးကြင်နာပါမှ ရွန်းလဲ့က အားအင်ပြည့်ပြည့်နှင့် စိတ်ချမ်းမြေ့စွာ အလုပ်လုပ်နိုင်တာ။

ဒါကို သူသိရဲ့လား...

ကိုယ့်ဆံပင်အစစ်ကို လုပ်လိုက်တာမို့ အရမ်းကြိုက်ပါသည်။ အတုစွတ်ရတာနှင့် မတူ။ ဒါတောင် လေပြေက စောင့်ရတာကြာလို့ တင်းချင်သေးတာ။

ပြီးတော့ နှစ်ယောက်လုံးကြိုက်သောဆိုင်မှာ ထမင်းစားကြသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံထဲကို ရုပ်ရှင်ပြနေမှ တိတ်တိတ်ကလေးဝင်ပြီး ရုပ်ရှင်သွားကြည့်ကြသည်။

အဲဒါကိုပင် 'ဟယ်...ငါ့ဘေးက ရွန်းလဲ့ရွှေရည်တော့' ဟု ဆအော်နေသော ပရိသတ်ကို ရွန်းလဲ့က လက်ညှိုးကလေး နှုတ်ခမ်း ပေါ်ထောင်ကာ 'ရှူး' တိုးတိုးဟု တောင်းယန်ရပါသည်။

ဘယ်လိုပဲဖြစ်ဖြစ်၊ ဟိုဘက်နဲ့ ဒီဘက်တစ်တန်းလုံးတော့ သိသွားကြတာပါပဲ။

တချို့ကဆို လေပြေကိုပါ သိကြသည်။

ရုပ်ရှင်မပြီးခင် မီးတွေမလင်းခင် အသာကလေး လစ်ဆွက်ခဲ့ရပါသည်။

ရုပ်ရှင်ရုံက လက်ကျန်မှန်တွေနှင့် အိမ်ပြန်ရောက်တော့ နေရာပေါ်တက်လာပြီး စကားပြော အပန်းဖြေရင်း နောက်တော့

နှစ်ထပ်ခွဲတိုက်၏အပေါ်ဆုံး ဝရန်တာပေါ်တက်ကာ လေပြေနှင့် ရွန်းလဲ့ စွန်လွှတ်နေကြပါသည်။ သာယာသော ညနေခင်းက တိမ်တောက်ချိန်မို့ အရမ်းလှပနေပါသည်။

သည်နေ့တစ်နေ့လုံး သူတို့အားရက်ပါ။ နှစ်ယောက်လုံး သဘောတူစွာ အလုပ်တွေအားလုံး တစ်ရက်နားပြီး Relax လုပ်နေကြတာ။ မနက်စောစော အပြင်ထွက်မုန့်စားပြီး Shopping ထွက်ကြသည်။

Shopping ထွက်ရင်း ရွန်းလဲ့က ဆံပင်ဝင်ကောက်လိုက်၏။

ရေစိုအကောက် အခွေအလိမ်ကလေးပါ။

‘စွန်လွတ်ရအောင်’ဟု ရွန်းလဲ့ကစပြီး အကြံရသွားတော့တာ။
လေပြေဖုန်းက ခဏခဏဝင်လာလို့ ရွန်းလဲ့ နှုတ်ခမ်းစု
သေးသည်။

“ဘာမှန်းလည်း မသိဘူး၊ Relax Time လေ နားမလည်
ဘူးလား...ဟွန်း”

ရွန်းလဲ့က အော်ပစ်သည်။
လေပြေ မတတ်သာတော့ဘဲ ဖုန်းပိတ်ထားရတော့သည်။
ပန်းနုရောင်ဖျော့ဖျော့ ဖဲပြားပုံသဏ္ဌာန်စွန်လှလှကြီးကို
ရွန်းလဲ့ လွှတ်တင်ခွင့်ရအောင် လေပြေက သေချာ စီစဉ်ပေး
သည်။

“သူများ လာဖြတ်ရင်ရော...နမောစရာ”

“စိတ်ချလွတ်ပါကွာ...မပူပါနဲ့”

လေပြေက လက်ကာပြီး အားပေးသည်။

“ဘာလို့လဲ”

“နဲပါတ်တစ်...ဒါက အလှစွန်ဖြစ်တယ်၊ ဖြတ်ခွင့်
မဟုတ်ဘူးဆိုတာ စွန်လွတ်သူတိုင်း သိပါတယ်၊ လေဟုန်းနီ
သက်သက်”

“အင်း”

“နဲပါတ်နှစ်...စွန်ကြီးက အကြီးကြီးဖြစ်တဲ့အတွက် အဲဒီ
စွန်ကို ထိန်းနိုင်ဖို့ ဒီအနီရောင်ကြိုးက အရမ်းကြိုးလုံးကြီးတယ်၊
ညစ်တယ်၊ တခြားစွန်ကြိုးကလေးတွေနဲ့ လာဖြတ်လို့မရဘူး”

“အင်း...ပြီးတော့ရော”

“ဘာမှမပူနဲ့...မတော်တဆပြတ်သွားခဲ့ရင် ဒီမှာ မိုးပြာ
ရောင်အသည်းပုံစွန်ကြီး ရှိသေးတယ်”

“အင်း...”

ရွန်းလဲ့က ကျေနပ်စိတ်အေးသွား၏။

“စိတ်ချစမ်းပါ...ဒီအနီရောင်ကြိုးက သူ့စွန်ကို လုံးဝ
အာင့်ရှောက်လိမ့်မယ်”

“တကယ်”

“တကယ်ပေါ့”

ဂျင်းဦးထုပ်လေး ဘေးတစောင်းဆောင်းလျှက် စွန်လွတ်
သော ရွန်းလဲ့မျက်နှာကလေးကို လေပြေက ချစ်စနိုး ငေးကြည့်
ရင်းမှ ဖျတ်ကနဲ ပါးပြင်မို့မို့ကို ဖိကပ်နမ်းရှိုက်လိုက်၏။

“အို...ဘာလုပ်တာလဲ”

လေပြေက ရှက်စမ်းအော်သော ရွန်းလဲ့ကိုယ်လုံးအိ
ကလေးကို ရင်ခွင်ထဲသွင်းကာ နောက်ကနေ ဖက်ထားလိုက်မိ

“ဟိုသီချင်း ကြားဖူးလား”

လေပြေ၏အသက်ရှူသံ နွေးနွေးကြောင့် ရင်ခုန်မြန်
ရင်း...

“ဘယ်သီချင်းလဲ”

ဟု မေးမိသည်။

‘အတူတူဆိုရင် ကုန်ဆုံးလွယ်...’

အချိန်တွေရယ် နေပါဦးကွယ်...

ဒီနေ့တော့ ကိုယ်တိုင်းမသွားရဲ...

လေပြေက ရွန်းလဲ့နားနားကပ်ကာ တီးတိုးဆိုပြသောအခါ

ရွန်းလဲ့က...

“ကြားဖူးတာပေါ့”

ဟု ဆိုတော့ ဆက်ဆိုပြပါ၏။

‘နေညိုချိန်တွေ အကြောက်ဆုံးပဲ...’

နေချင်တယ် ကိုယ်အချစ်ဆုံးနဲ့...

ဘာမှမမက်တော့ဘူး အချစ်ရယ်...

“အင်း...အဲဒီသီချင်း”

လေပြေက ရွန်းလဲ့လည်တိုင်ကလေးကို၊ နားသယ်စပ်

ကလေးကို၊ ပုခုံးစွန်းကလေးကို ဖိကပ်နမ်းရှိုက်နေ၏။

သူရင်ခွင်ထဲကနေ စွန်လွှတ်နေမိသော ထိုအချိန်ကလေး

ကို ရွန်းလဲ့ တစ်သက်လုံး မေ့လို့ရမှာမဟုတ်။

သိပ်ကို ပြည့်စုံချမ်းမြေ့လွန်းလို့ပါ...

အနှောင့်အယှက်မရှိ ချိုမြိန်လှသောနေ့ရက်ကလေး

တစ်နေ့။

ရွန်းလဲ့ အမြဲအမှတ်ရနေမိမယ် ထင်ပါရဲ့။

ဂါဝန်အနားစကလေးကို လက်နှင့် မထားတော့ ကပို
ထရို ခွဲမက်ချင်စဖွယ်ကလေး...

သည်လောက်လှတာကို လေပြေက ချေး(ဂျီး)များနေသေး
သည်။ ရွန်းလဲ့က ကိုယ်လုံးပေါ်မှန်ရှည်ကြီးထဲမှာ တစ်ပတ်လှည့်
ကြည့်ကာ ကျေနပ်မဆုံး။

“နောက်ကျောဘက်က ခါးအထိပိုက်ထားတော့ လွန်နေ
သလားလို့”

လေပြေက ထောက်ပြဝေဖန်သည်။

“မသိဘဲနဲ့...အဲဒီကျောပြင်မှာ လိပ်ပြာပုံစံတေကာလှလှ
ကြီး ကပ်မှာပါဆို”

လေပြေက ရှင်းပြလည်း မရ။

“အရှေ့ဘက်ကလည်း ဟိုက်တာပဲ၊ ဒါပေမယ့် လည်ဆွဲ
ပေါ်အောင်ဆိုတော့ လက်ဝတ်ရတနာကြော်ငြာလည်း ဖြစ်နေတော့
ထိခွဲမရှိဘူး။ နောက်ကျောဘက်ကကျတော့ အနားစပါးပါးကလေး
ထိုးပုံဝါလို့သဘောလေး ကာလိုက်ရင်း ပိုပြီးမကောင်းဘူးလား၊
သေမကွဲဆိုတော့ ပိုကြည့်ချင်မယ်၊ လိပ်ပြာပုံက ဒီလောက်
အရှောင်အသွေးစုံတော့ စိတ်ဝင်စားမှာပါ”

အဲဒါတွေ မကြိုက်တာ...

ကြည့်... အရာအားလုံး သူ့သဘော သူ့ဆန္ဒအတိုင်း
စီမံနေတော့တာ...

ရွန်းလဲ့က ထားရာနေ စေရာသွား လိုသလိုပဲသွင်းနိုင်သလို
စက်ရုပ်ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ။

“အရမ်းဟိုက်တယ်...မကောင်းပါဘူး”

လေပြေစကားကြောင့် 'Designer' က မျက်နှာပျက်သွား
၏။ လှလှပပ သေသေသပ်သပ် လုပ်ထားပြီးသော Evening
Dress ဝတ်စုံအနီရဲကလေး။

အပိုအလိုမရှိဘဲ ရွန်းလဲ့နှင့် ကွက်တိ...

အရမ်းစမတ်ကျပြီး စွဲဆောင်မှုရှိလွန်းလှသည်။

“တော်ပြီ”

ရွှန်းလဲ့က သည်းမခံနိုင်တော့ဘဲ အဝတ်အစားလဲခန်းဆောင်ဆောင်နှင့် လျှောက်သွားတော့ ကောင်မလေးနှစ်ယောက် ဂါဝန်ကူလဲပေးဖို့ ပြေးလိုက်သွား၏။

ဒီမိုင်းနာကတော့ လေပြေစကားကို စိတ်မဆိုးဘဲ လက်ပါသည်။

လက်မခံတာက ရွှန်းလဲ့။

အရမ်းနေရာတကာ ဝင်ပါ။ ဆရာလုပ်ပြောဆို တင်းကြပ်လွန်းပါလား...

သူ့လွမ်းမိုးမှုဩဇာက အသက်ပင် ရှုမဝတော့သလို စိတ်ကျဉ်းကြပ် ကသိကအောက် ဖြစ်စေပါသည်။

ရှင်...တရားလွန်လွန်းပြီ ကိုလေပြေ။

ခုမှ စစ်ပြေငြိမ်းခါစကာလကလေးကို စကားလည်းမပြောချင်။

သည်လောက်လှပကျော့ရှင်းလွန်းသော ဂါဝန်ကလေးလည်း ပြန်မပြင်ချင်တော့ပါ။

သူများတွေလည်း အဲဒီလိုဝတ်နေကြတာပဲဟာ။ သူ့အတွက်

ဆိုရင်တိုပြန်ပြီ၊ ကြပ်ရင်ကြပ်ပြန်ပြီ၊ ဟိုက်ရင်ဟိုက်ပြန်ပြီ၊ ပါးရင်ပါးပြန်ပြီနှင့် လိုက်ပြောမဆုံး။ ဝင်ပြီး ဆရာလုပ်မဆုံး။

“ရှင်ပဲ ဒီမိုင်းနာလုပ်လိုက်ပါလား လေပြေ”

ဟု ရွှန်းလဲ့က ပြောပြီး ဆိုင်တံခါးကို မှန်တွန်းဖွင့် ထွက်လာပြီး ကားတံခါးကို ဝုန်းကန် ဖွင့်ဝင်ထိုင်လိုက်၏။

လက်ဝတ်ရတနာရှိုးပွဲမှာ လူတိုင်း သည်လိုပဲ ဝတ်ကြမှာ

ဆို။

စိတ်ရှုပ်လိုက်တာ...

နေမအား၊ ညမအား ပင်ပန်းတာကတစ်မျိုး၊ လေပြေကြောင့် ဒေါသဖြစ်ရတာက တစ်မျိုး။

ကြာလာလျှင် ပေါက်ကွဲမိတော့မည်။

စတိုင်ကျပြီး လှပကျော့ရှင်းဖို့က အရေးကြီးဆုံးပါ။

လေပြေ ကမန်းကတမ်း နောက်ကလိုက်လာတာ သိပေမယ့် လုံးဝ သတိမပြုမိပါ။

“ရွှန်းလဲ့...လာလေ၊ ဟိုမှာ အင်္ကျီပြန်တိုင်းရမယ်”

ဟု ကားတံခါးဖွင့်ကာ ခေါ်ပေမယ့်...

“ဟင့်အင်း”

ဟု ခေါင်းခါပြပြီး ကူရှင်ကို မှီချထိုင်လိုက်၏။
 တော်ပါပြီ... ထပ်ပြီး အကျိမတိုင်းချင်တော့ပါ။
 အဲဒီနှိုးပွဲလည်း မလျှောက်ချင်တော့...
 စိတ်ကုန်သွားပြီ...
 ရိုက်ကွင်းရှိရာ အမြန်ပြန်တာပဲ ကောင်းလိမ့်မည်။
 “လာပါ”

လေပြေက ချောမော့ခေါ်ပါသည်။

“ပွဲက နီးနေပြီ၊ နောက်တစ်ရက်ထပ်လာဖို့ မလွယ်ဘူး”

လာပါ ပြန်ဝင်ရအောင်”

“မလျှောက်တော့ဘူး”

“ဘာ”

လေပြေက ရွန်းလဲ့ကို သေချာစိုက်ကြည့်သည်။

ပြီးတော့မှ ကားပေါ်တက်ကာ ဂူးကနဲ မောင်းထွက်

တစ်ခါတလေလည်း ရွန်းလဲ့ဆန္ဒကို ဦးစားပေး လေ

ဦးမှပေါ့၊ ရှင်သဘောအတိုင်း အရာရာဖန်တီးစီမံနေတော့မှာလား

“ကောင်းပြီလေ...မင်းကြိုက်တဲ့ပုံစံပဲ ဝတ်လိုက်ပါ
 ငါ ဝင်မပါတော့ဘူး”

လေပြေက အမလျှော့ပေးလိုက်သလို ဆို၏။

ရွန်းလဲ့က နှုတ်ခမ်းလေးမဲ့လျှက် ပြုံးပါသည်။

ဟွန်း...

လူကိုဆို လှောင်အိမ်ထဲက ငှက်ကလေးလိုပဲ အရမ်းအနိုင်
 ဖိုင်းချင်တယ်...

ကိုယ့်သဘောနဲ့ ကိုယ်ဝတ်မှာပဲ။

တစ်ခါတလေ ရှင်သဘောကို ဆန့်ကျင်ပစ်မှ ရွန်းလဲ့ကို
 တန်ဖိုးထားမှာ။

“ဘာစားဦးမလဲ”

“မစားတော့ဘူး၊ ဒီနေ့ ရှူတင်က ထမင်းဟင်း ကောင်း
 စာယ်၊ ချဉ်ရည်ဟင်းနဲ့ တို့စရာနဲ့ ငါးပိရည်နဲ့ မွှေးနေတာပဲ၊ အဲဒါပဲ
 စားလိုက်မယ်၊ ငံပြာရည်ကြော်လည်း ပါတယ်လေ”

လေပြေက ထပ်ပြီးစကားမဆို...

အခုတလော...

အင်း...မဟုတ်သေးဘူး။

အခုတလော မကဘူး။

ကြာပြီ...တော်တော်ကြာပြီ။

ရွှန်းလဲ့နှင့် သူ အဆင်မပြေတာ၊ ညှိမရတာ၊ သဘောထားချင်း မတိုက်ဆိုင်တာ အရမ်းများခဲ့သည်။ လေပြေအေးချမ်းသော ဟိုအရင်နေ့ရက်တွေကို သူ ပြန်တောင့်မိပါသည်။

ဘာလို့ အဲဒီလိုတွေ ဖြစ်လာရတာလဲ...

သူ့ကြောင့်လား...

ရွှန်းလဲ့ကြောင့်လား...

သူ့ကြောင့်ဆို သူဆင်ခြင်မှာပါ။

သူက ရွှန်းလဲ့နှင့် ပြေလည်ချင်သူပါ။

ရန်မဖြစ်ချင်၊ စကားမများချင်။

ကိုယ်တို့ကြားမှာ နားလည်မှု တကယ်မရှိတော့တာလား

နောက်လေးငါးရက်ခန့်အကြာမှာတော့ လေပြေနှင့် ရွှန်းလဲ့ အကြီးအကျယ် စကားများစရာကိစ္စ ဖြစ်လာခဲ့ပါသည်။

တကယ်ဆို ပြဿနာ၏ အဓိကတရားခံက လေပြေပါ။

လေပြေစွတ်စွတ်သလို ဟိုမင်းသားကြောင့် ဖြစ်ရတာမဟုတ်။

ညပိုင်း ထမင်းစားပြီး ခြံထဲဆင်းလျှောက်နေသော ရွှန်းလဲ့ ဆီ မင်းသားဆီက ဖုန်းဝင်လာခဲ့ပါသည်။ သူ့ဆီကဖုန်းဆို သိပ်ကြာကြာ မပြောဖြစ်ဘဲ ချပစ်ခဲ့တာလည်း လေပြေ မကြိုက်မှန်း သိ၍ ဆင်ခြင်ခဲ့တာပါ။

အဲဒီမင်းသားက ခင်ဖို့ကောင်းသည်။

စကားပြော ချို့သည်။

သူနှင့်ပြောရတာ ရွန်းလဲ့စိတ်တွေ လန်းဆန်းကြည်လင်တာ အမှန်။

“ရွန်းလဲ့”

“ဟင်”

“တစ်ခု မေးစရာရှိတယ်”

“မေးလေ...ဘာများလဲ”

“ဘာလို့ (....)ကြော်ငြာကို ငြင်းလိုက်တာလဲ၊ (....)ကို သွားခေါ်တယ်တဲ့၊ အဲဒါ အခွင့်အရေးတစ်ခု၊ ရွန်းလဲ့ ရက်မခံနိုင်လို့လား၊ ဘာညှိမရလို့လဲ၊ အဲဒါ မေးမလို့”

“(....) ကြော်ငြာ ဟုတ်လား”

ရွန်းလဲ့က သူပြောတာ နားမလည်၊ ဘာမှမသိခဲ့ရပါဘူး၊ ဘယ်သူက ရွန်းလဲ့မသိအောင် ငြင်းလိုက်တာလဲ၊ ရွန်းလဲ့ လာခေါ်တာ၊ ကမ်းလှမ်းတာ ရွန်းလဲ့ မသိလိုက်ရပါလား။

“နိုင်ငံခြားထွက် ရိုက်ရမှာကြောင့်လား၊ ဒါမှမဟုတ် ကြော်ငြာရမယ့် ပစ္စည်းကြောင့်လား”

ရွန်းလဲ့က စကားပင် ဆက်မပြောနိုင်ဘဲ ဖုန်းကို ခံယူပိတ်ကာ အိမ်ထဲဝင်လာခဲ့၏။

လုံးဝ မကျေနပ်။

ကြားလိုက်ရတာ ရင်ထဲဟုန်းကန် ပူသွားသည်။ ရွန်းလဲ့ မသိအောင် လေပြေ တမင်လျှို့ဝှက်ထိန်ချန်ထားတာလဲ...

နာမည်ကြီးတံဆိပ် အတွင်းခံဝတ်စုံကြော်ငြာကို ရွန်းလဲ့က ဘာလို့ငြင်းပစ်ရမှာလဲ။

ဘယ်သူကရော ငြင်းမှာလဲ။

ဘယ်သူမှ ငြင်းမှာမဟုတ်။

လေပြေက ရွန်းလဲ့အခွင့်အရေးကို လိုက်ပိတ်ပစ်သည်။

ရွန်းလဲ့ သည်းမခံနိုင်ပါ။

“လေပြေ”

Action ဇာတ်လမ်းတစ်ခု ကြည့်နေသော လေပြေကို သွားခေါ်မိ၏။

“ဟင်”

“ခဏ စကားပြောချင်တယ်”

“ပြောလေ...ဘာလဲ”

“(....)က ကြော်ငြာ လာအပ်ဘယ်ဆို၊ အဲဒါ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ရွန်းလဲ့ မသိပါလား”

“လေပြေ ငြင်းလိုက်တာ”

“ဘာလို့လဲ”

“အတွင်းခံပစ္စည်းတွေဆိုတော့”

လေပြေက သူ့မှာအပြစ်ရှိတာ သူသိနေပုံ။

ရွန်းလဲ့သဘောကိုပင်မမေးဘဲ သူဟာသူ ဆုံးဖြတ်ခဲ့တာ

လွန်သွားမှန်း သိပါသည်။

ရွန်းလဲ့သိရင် ကျိန်းသေလက်ခံမှာ။

“မိန်းကလေးပစ္စည်းတွေ ကြော်ငြာတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လဲ-

နိုင်ငံခြားမှာ သွားရိုက်တာ၊ အတွေ့အကြုံသစ်တောင် ရဦးမယ်

ပြီးတော့ နာမည်ကြီးတံဆိပ်... ပိုက်ဆံအများကြီးရမှာ၊ သူများ

လည်း ရိုက်နေကြတာပဲ၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ... လေပြေ၊ ဘာလို့ ရွန်း-

ကို မမေးဘဲ ငြင်းလိုက်ရတာလဲ၊ တခြားမင်းသမီးကို သွား

လိုက်ပြီ... ရွန်းလဲ့ ခုမှသိတာ”

ရွန်းလဲ့က ဝမ်းနည်းလွန်းစွာ မျက်ရည်တွေ ပိုးပိုးပေါ်-

ပေါက်ကျလာသည်။

လေပြေရယ်...

လုပ်ရက်လိုက်တာ...

ရွန်းလဲ့အပေါ်မှာ တစ်စက်မှ မလေးစား...

ဟိုတစ်ရက်ကလည်း ပရက်ရှိုးဖိတ်စာကို ရက်လွန်မှထုတ်

ဆေးခဲ့သည်။

အကြောင်းပြချက်က ‘မေ့နေတာ’ ဟဲ့။

အဲ့ဒါ မေ့စရာလား...

ရက်လွန်ဖိတ်စာကြီးကြည့်ပြီး ရွန်းလဲ့က ဘာလုပ်ရမှာလဲ၊

နည်းမှာ တငွေငွေ မီးလို ပူလာ၏။ ပွဲပြီးမှ ဖိတ်စာလက်ထဲရောက်

တာတာ... ဘာသဘောလဲ လေပြေ။

ဖိတ်စာတစ်ခုရောက်လာလျှင် အချိန်မီပေးရမှာ...

သူ့တာဝန်ပါ။ သွားကာ မသွားတာက ရွန်းလဲ့ဆုံးဖြတ်ရမှာ။

သူက နေရာတကာ ဝင်စွက်လွန်းပြီ။

ကြော်ငြာတစ်ခုကို လက်ခံတာ၊ လက်မခံတာက ရွန်းလဲ့

ဆုံးဖြတ်ပဲ။ သူက အသိပင်မပေးဘဲ သူတစ်ယောက်တည်းသဘော

နဲ့ ငြင်းလွှတ်ခဲ့တာကို ရွန်းလဲ့ လုံးဝ ခေါင်းငုံ့မခံနိုင်တော့ပါ။

“အရမ်းဟရားလွန်တယ်... လေပြေ”

ရွန်းလဲက ချက်ချင်းငိုချလိုက်တော့ သူရင်ထဲ တုန်လှုပ်သွားတာအမှန်။

သူ့အမှားကို သူ လုံးဝမြင်သွား၏။

လက်မခံစေချင်လို့၊ မရိုက်စေချင်လို့ လုပ်မိတာတွေ လုံလုံခြုံခြုံ ကောင်းကောင်းမွန်မွန်ကြော်ငြာဆိုပေမယ့် သူက အခုတိုနေမိပြီ။

အားလုံး သူ့အပြစ်ပါပဲ...

ရွန်းလဲကို သူ အဲဒီလောက် သည်းသည်းလှုပ်လှုပ်ဖြစ်စေတာ... မင်းသမီးတင်ပေးဖို့ မကောင်း။

အခုချိန်မှာတော့ ရွန်းလဲက အရှိန်အဟုန်နှင့် နာမည်ရသော မင်းသမီး။

သူ ဘယ်လိုမှ တားဆီးပိတ်ပင်ခွင့် မရှိတော့ပါ။ နာမည်ကြီး မင်းသမီးရဲ့ဘဝဆိုတာ သူ့ပရိသတ်ကို ပေးဆပ်ထားရတာ။ လေပြေအတွက် လုံးဝမဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

“ရွန်းလဲကိုလာပြောရင် ရွန်းလဲလက်ခံမှာပေါ့၊ မရိုက်နေပါ့မလား၊ အဲဒါ ရွန်းလဲအလုပ်၊ ရွန်းလဲအောင်မြင်မှုပဲလေလေပြေ မတရားဘူး”

ရွန်းလဲက လေပြေအရိပ်အောက်မှ ခွဲထွက်ဖို့ လုံးဝဆုံးဖြတ် ချိတ်ပါသည်။

ဆက်ပြီး သည်အတိုင်းနေလို့ မရတော့။

“ရွန်းလဲ”

လေပြေက ရွန်းလဲကိုစိုက်ကြည့်ပြီး ခေါ်၏။

“ကိုယ်တို့ လက်ထပ်ကြရအောင်”

ရွန်းလဲက သူ့ကို နာကြည်းစွာကြည့်၏။

“ရှင်ကို ဘယ်တော့မှ လက်မထပ်ဘူး၊ ရှင်အတွဲတွေကို ကြောက်တယ်၊ ရှင်နဲ့လည်း ကင်းကင်းနေတော့မယ်”

ယတိပြတ် ဆိုမိ၏။

“ဟုတ်တာပေါ့...မင်းက ကျော်ကြားမှု၊ ချမ်းသာမှုမှာ သစ်မှူးသွားပြီ”

လေပြေကလည်း နာကျင်စွာ ပြုံးသည်။

“မဆန်းပါဘူး၊ ငါ့ကို အခုတော့ အသုံးမလိုတော့

ဘဲ... မင်း ဘယ်ဂရုစိုက်တော့မလဲ”

“ရှင် ထင်ချင်သလို ထင်ပါတော့”

ရွန်းလဲက မျက်ရည်ကို သုတ်သည်။

သူနှင့် ရှေ့ဆက်ပြောနေလည်း မထူးပါ။ သူ
အနုပညာသမားဖြစ်ပြီး ရွန်းလဲ့အပေါ် နားမလည်နိုင်ခဲ့။

မုန်းစရာ ကောင်းလွန်းလိုက်တာ...

“ငါက မိသားစုဘဝတစ်ခုကို လိုချင်ခဲ့တာ”

“ကျွန်မ မလိုချင်သေးဘူး၊ အရမ်းကြီးစားချင်သေးတာ
ဒီထက် ဒီထက် အောင်မြင်ချင်သေးတယ်၊ အခုချိန်မှာ အိမ်ထောင်
ရေးဟာ မကြားချင်ဆုံးစကားဘဲ”

“အဲဒါကြောင့် မင်းကိုပြောတာ၊ ကျော်ကြားမှုမှာ နာ
သွားပြီ”

“မဆိုင်ပါဘူး...တစ်ချိန်ချိန်မှာ ကျွန်မလက်ထပ်
မိသားစုဘဝ တည်ဆောက်မှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် အခုလောလော
မဟုတ်သေးဘူး”

သူနှင့် ရွန်းလဲ့ လုံးဝသဘောထား ကွဲသည်။ ရွန်း
သူက ပိုင်ဆိုင်ချင်လှပြီ။

နေမအား ညမအား အလုပ်လုပ်နေတာလည်း
ရက်တော့ပြီ။ သူ မျှော်လင့်သလို မဖြစ်နိုင်တော့ပါ။

ရွန်းလဲ့က အလုပ်တွေ လောဘကြီးနေသည်။

သူ့အတွက် မစဉ်းစားတော့ပါ။

“ဒီအနေအထားနဲ့ မရောင့်ရဲနိုင်သေးဘူး”

လေပြေက သူမကို စိတ်ပျက်စွာ ကြည့်မိ၏။

“မင်းသဘောပါ...မင်းသမီးရယ်”

မင်းသမီးလိုခေါ်လိုက်တာ ရွဲ့ခေါ်တာ၊ ငေါ့ခေါ်တာ။

တိုင်း ခါတိုင်းခေါ်တာက အဲဒီလိုမဟုတ်ပါ။ ဟိုးအစပိုင်းတုန်းက
ပေးဖို့ခေါ်တာ၊ နောက်ပိုင်းကျတော့ ဂုဏ်ယူကျေနပ်စွာခေါ်တာ၊

ကျတော့ ကြည့်မရလို့ခေါ်တာ။ ရွန်းလဲ့သိတာမှ သိပ်သိ။
အလုပ်တွေအားလုံး ရပ်တန့်ပစ်ပြီး သူ့ကို လက်ထပ်ရမတဲ့

သူ့လောဘက ပိုပြီး ကြောက်စရာကောင်းနေတာ။

ရွန်းလဲ့က သူ့အတွက်ပဲ တစ်သက်လုံးနေသွားရတော့မှာ

သူ့ကို ရွန်းလဲ့ မြတ်နိုးနှစ်သက်ခဲ့တာ အမှန်ပါ။ သို့သော်
ချစ်ချင်းကြီး လက်ထပ်ဖို့ လုံးဝမဖြစ်နိုင်ပါ။

“ရွန်းလဲ့”

လေပြေက ရွန်းလဲ့ရှေ့မှာရပ်ပြီး လေးနက်စွာ ပြောလာ၏။

“ကိုယ်ကတော့ အရာရာထက် မင်းကိုပိုမြတ်နိုးတာ
မက်မောတယ်”

ရွန်းလဲက သူ့ကိုငြိမ်သက်စွာ စိုက်ကြည့်နေ၏။

“မင်းဘဝတစ်ခုလုံးကို တာဝန်ယူစောင့်ရှောက်ချင်တာ
မင်းကိုလည်း ကိုယ့်လိုပဲဖြစ်စေချင်တယ်။ ထပ်တူကျချင်တာ
ကိုယ့်မျှော်လင့်ချက်ပါ။ ဒါပေမယ့် မင်းက... ကိုယ့်ကို လက်မ
သေးဘူးဆိုလည်း... ရပါတယ်။ ပြီးတော့ မင်းမကြိုက်တာ
ကိုယ့်ဘက်က မလုပ်ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်ထားသလို ကိုယ်မကြိုက်
ဆိုလည်း မင်း ရှေ့မတိုးဘူးလို့ ယုံကြည်လို့ ကိုယ့်သဘောနဲ့
ဖြတ်ချပစ်ခဲ့တာပါ။ မင်းက အဲဒါကို ပေါက်ကွဲတယ်ဆိုရင်
မင်းသဘောပါ”

လေပြေက သက်ပြင်းရှည်တစ်ချက် ရိုက်သည်။

“ကိုယ်က အေးမြလုံခြုံတဲ့ အရိပ်တစ်ခုမဟုတ်ဘူး
မင်းဘက်ကယူဆရင် မင်းဆန္ဒအတိုင်းလုပ်ပါ။ မင်းဘက်က
တွေ့ကို... ကိုယ်ချည်ထားတဲ့ကြိုးတွေကို ရှုပ်တယ်လို့ထင်နေ
ရုန်းကန်နေချိန်မှာ ဒီကြိုးတွေကိုဆွဲထားရတဲ့ ကိုယ်လည်း
လက်ပန်းကျပြီး ပင်ပန်းနေပါပြီ။ မင်းသဘောပါ။ ကိုယ်လက်

တပ်ပြီ... နောက်ဆို အားလုံးမင်းသဘောအတိုင်း ဆုံးဖြတ်ပြီး
သိပါ”

လေပြေက စိတ်ထိခိုက်စွာ ပြောသည်။

“ကိုယ်ကတော့ အကြင်နာထီး၊ စေတနာထီးတွေကို ဂရု
စိုက် မိုးပေးထားခဲ့တာပါ။ ဒါပေမယ့် ဒီထီးကြီးကြောင့် မင်းက
အင်းကင်ကြီးကို လွတ်လပ်စွာမော်ကြည့်ခွင့် မရဘူးလို့ထင်နေခဲ့
မင်း ဒီအရိပ်အောက်က စွန့်ခွာသွားပေါ့”

လေပြေက စကားဆုံးတာနှင့် ချာကနဲ လှည့်လျှောက်သွား

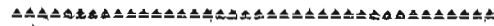
ရွန်းလဲက မလှုပ်မယှက် တစ်ယောက်တည်း ရပ်ကျန်ရစ်
သည်။

ရွန်းလဲကပဲ လွန်သတဲ့လား...

ရွန်းလဲကပဲ မှားသတဲ့လား...

တတ်လည်း တတ်နိုင်ပါပေ။

ခုတင်ခြေရင်းမှာ တီဗွီစင်၊ အခွေတွေ၊ စက်တွေအများကြီး
သီချင်းနားထောင်မလား... အခွေတွေကြည့်မလား...
ဇွန်ပျူတာစားပွဲက သပ်သပ်၊ အိပ်ရာဘေးမှာ စကားပြောဖို့
နံရံလုံး၊ ဟိုဘက်အစွန်းမှာ အဝတ်လှမ်းစင်ကြီး၊ ဦးထုပ်လှမ်းစင်
ကြီး၊ ပြီးတော့ ရေခဲသေတ္တာအမြင့်ကြီး။

အခန်းထဲမှာ လေအေးပေးစက်ကြောင့် အေးမြကာ
အေးစပရေနဲ့ကြောင့် မွေးမြူနေပါသည်။

တစ်ဖက်ကံနံရံထောင့်မှာ မွေးပွရုပ်တွေမျိုးစုံနှင့် ခင်းထား

ကော်ဇောက်က ထူအိအိ။

ဘာမှကို လိုလေသေးမရှိသောဘဝ...။

ရွန်းလုံ၏လှပသော ဓာတ်ပုံကြီးကို မီးခလုတ်နှင့်လင်းနေ

ချိတ်ထားသည်။

အံ့ဩစရာ ကောင်းလွန်းလိုက်တာ...

ခုတင်အဟောင်းလေးနှင့် သံသေတ္တာကလေးတစ်လုံးစာ

အဝတ်စားသုံးလေးစုံသာရှိခဲ့သော နှစ်ပါးသောဘဝ...။

အနိမ့်အမြင့်က ကွာခြားလွန်းလှပါသည်။

လေပြေရယ်...

အခန်းထဲကိုဝင်လာပြီး မီးခလုတ်ကို ဖွင့်လိုက်၏။

တံခါးရှေ့မှာ ခြေစုံရပ်ပြီး အခန်းကျယ်ကြီးကို ငေးကြည့်

ပါသည်။

နံရံကပ်မီဒီရှည်ကြီးက နံရံသုံးဘက်စလုံးမှာ ရှိနေသည်။

အဝတ်စားတွေ၊ အသုံးဆောင်ပစ္စည်းတွေအပြည့်နှင့် မီး

တွေ၊ ဦးထုပ်တွေ၊ ခါးပတ်တွေ၊ အလှပြင်ပစ္စည်းတွေအားလုံး

စီစီရီရီ သေသေသပ်သပ်။

ခုတင်ကျယ်ကြီးမှာ ထူအိသောမွေယာနှင့် လှပသော

စွာ ခင်းထားသောအိပ်ရာ။

သိပ်မြင့်လွန်းတော့လည်း ဒဏ်မခံနိုင်ဘဲ ရွန်းလဲ့ပြောင်းထဲ
သွားပြီ ထင်ပါရဲ့။

လေပြေအပေါ် ရိုင်းပျရင့်သီးစွာ ဆက်ဆံမိတာ... လေပြေ
အပြစ်ပဲ။

လေပြေက အလိုလိုက်လွန်းတော့ ရွန်းလဲ့ ရောင့်တက်တာ
နေမှာပါ...

ဆင်းရဲနဲ့ချာသောအဝကနေ ကယ်တင်ခဲ့တာ လေပြေထံ
ကျေးဇူးရှင်ပါ...လက်ဦးဆရာပါ...အချစ်ဦးပါ။

ရွန်းလဲ့စကားတွေက ကြမ်းတမ်းလွန်းလိုက်တာ။

လေပြေကို ရန်လုပ်အော်ဟစ်ခဲ့တာ ပြန်ကြားယောင်
နားနှစ်ဖက်ပိတ်မိသည်။ ကိုယ့်အသံ ကိုယ်ပြန်မကြားရဲ့။

လေပြေကို သည်လိုအော်ဟစ်ရန်လုပ်စရာလား...

ရွန်းလဲ့ အရမ်းမှားသွားပြီလား...

သည်လိုအေးမြသော၊ ပြည့်စုံသောအရိပ်ကို လွှမ်းမိုး
ထားခဲ့တာ...

သည်အရိပ်ကို ရွန်းလဲ့က တန်ဖိုးမသိဘဲ ကျောခိုင်းစွာ
ချင်တာ မိုက်မဲလွန်းရာ မကျဘူးလား...

ရွန်းလဲ့ မှားပါပြီ...လေပြေရယ်။

ဒါပေမယ့် ခုချက်ချင်း လေပြေဆန္ဒအတိုင်း လက်ထပ်
ကြဖို့ဆိုတာလည်း အရမ်းဝန်လေး ခက်ခဲနေပါတယ်။

အိမ်ထောင်ရေးဆိုတာ နက်ရှိုင်းကျယ်ပြန့်လွန်းလှပါတယ်။

မိန်းမဝတ္ထုရှားကျေရာမှာ...

ပြီးတော့ မိခင်တစ်ယောက်ရဲ့တာဝန်...

အဲ့ဒါတွေ ရှုပ်ထွေးလွန်းလို့ ရွန်းလဲ့ လက်မထပ်ချင်သေး
ဘူး။ စောလွန်းသလားလို့ တွေးမိတာပါ။

မယုံကြည်ရဲဘူး...

အိမ်ထောင်တာဝန်တွေ နိုင်နိုင်နင်းနင်းရှိမယ့် အိမ်ရှင်မ
တစ်ယောက် မဖြစ်နိုင်သေးဘူးထင်ပါရဲ့...လေပြေရယ်။

လေပြေ နားလည်အောင် ဘယ်လိုပြောရမလဲ...

ဘယ်လို ရှင်းပြရမလဲ...

အခုချိန်မှာ အလုပ်တွေအရမ်းကြိုးစားပြီး အောင်မြင်မှုကို
ထိပ်ဆုံး ရောက်ချင်မိပါတယ်။

လှမ်းမြင်နေရတဲ့ လက်တစ်ကမ်းအကွာမှာ အောင်မြင်မှု
စန်းတိုင်ကို ရွန်းလဲ့ ပိုင်ပိုင်ရချင်သေးတယ်...လေပြေရယ်...

၂၅၀ ပန်းသီခိုင်

လေပြေကို မချစ်လို့ မဟုတ်ပါဘူး...

ခဏလေး အချိန်ပေးပါ။

တစ်ဘဝလုံး ရွန်းလဲ့က ပြန်ပေးဆပ်မယ့်သူပါ။

ရွန်းလဲ့ကို တစ်ခဏလောက် စိတ်ရှည်ရှည်နဲ့ စောင့်မယ့်

နိုင်ဘူးလားဟင်...

BURMESE
CLASSIC

ရွန်းလဲ့က စကားတွေ တရှည်တလျားပြောကာ မောသွားပေမယ့် လေပြေက အေးစက်စက်အပြုံးနှင့် ဘာမှမဖြစ်သလိုဘဲ တုန်ပြန်ပါသည်။

ရွန်းလဲ့ပြောတာတွေ အရာမရောက်ဘူး ထင်ပါရဲ့... သူမယ့်တော့ဘူး ထင်ပါရဲ့... ဒါမှမဟုတ် ဆင်ခြင်ဆင်လက်တွေ့ပါလို့ ယူဆလိုက်တာလား...

ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ရွန်းလဲ့ကတော့ အလုပ်ကို နံပါတ်တစ်ထားပြီး ရွေးချယ်မိတဲ့အတွက်၊ နံပါတ်နှစ်ဖြစ်ရသူ လေပြေက ကျေနပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ ရွန်းလဲ့ နားလည်ပါပြီ။

၂၅၂ ငန်းသီခိုင့်

‘ကိုယ်မှားခဲ့တာပါ’

တဲ့။

သူက တိုတိုတုတ်တုတ် တစ်ခွန်းပဲ ဖြေပါသည်။

သို့စကားကို ရွန်းလဲ့ ဘယ်လို နားလည်ရမလဲ...

ရွန်းလဲ့၏ ဆင်းရဲနံ့ချာသောဘဝကို ကယ်တင်ခဲ့မိတာ

အမှားလား...

ရွန်းလဲ့ကို မင်းသမီးဖြစ်အောင် ပံ့ပိုးကူညီခဲ့တာ အမှား

လား...

ရွန်းလဲ့ကို ချစ်ခဲ့မိတာ အမှားလား...

လက်ထပ်ခွင့်ကို ဇွတ်တိုးတောင်းဆိုမိတာ အမှားလား...

ဘာကိုမှားတယ်လို့ ပြောချင်တာလဲ...လေပြေရယ်...

ရွန်းလဲ့ သိပါရစေ။

ရွန်းလဲ့တောင်းဆိုသော တောင်းပန်သော သုံးနှစ်အချိန်

ကာလကို လေပြေက ယတိပြတ်မဖြေ။

အင်းလည်း ခေါင်းမညိတ်။

‘မရဘူး’ ဟုလည်း ခေါင်းမခါ။

နာကျင်သောအပြုံးတစ်ခုနှင့် နှုတ်ဆိတ်နေခဲ့ပါသည်။

ရွန်းလဲ့လည်း ပင့်သက်မျှင်းမျှင်းရှိက်ကာ ဘယ်လို

ဆက်ပြောရမှန်း မသိပါ။

သူနှင့် တကယ်တမ်းခွဲရမှာ ရွန်းလဲ့လည်း ကြောက်ရွံ့

တုန်လှုပ်မိတာပါပဲ။

၂၅၄ မိုးပန်းသီချင်း

=====

ရွှန်းလဲ့ဘေးနားမှာ နောက်သုံးနှစ်အထိ သည်အတိုင်းလေး
ပဲ ဂျီနေပေးလို့ မရဘူးလား...လေပြေရယ်။
လေပြေ သဘောတူပေးပါ။

နောက်သုံးနှစ်ခန့်ကြာသောအခါတွင် ဒါရိုက်တာလေပြေ
နှင့် နာမည်ကြီးမင်းသမီး ရွှန်းလဲ့ရွှေရည်တို့ မင်္ဂလာပွဲကို တခမ်း
တနားကြီး လက်ထပ်ဖြစ်ကြမှာလား...

ဒါမှမဟုတ်...တကယ်ပဲ သူတို့နှစ်ယောက် ဝေးကွာသွား
ကြမှာလား... ခွဲခွာရမှာလား...

ပရိသတ်တစ်ဦးချင်းစီ၏ ဆန္ဒသဘောအတိုင်းသာ ဖြစ်စေ
ချင်သည်မို့...

ဒီဇာတ်လမ်းကလေးကို ဒီနေရာမှာပဲ ဒီလောက်နဲ့သာ...

ရင်ခုန်ကြည့်နူးဖွယ် ညနေခင်းကလေးမှာ လှပနူးညံ့သော
ပန်းနုရောင်စက္ကူစွန်ကလေး လေဟုန်စီး ပျံဝဲလျက်ရှိပါသည်။
ပြတ်သားကျစ်လစ်သော အနီရောင်ကြိုးတစ်စက ပန်း
ရောင် စက္ကူစွန်ကလေးကို ပွေ့ချီဖေးမထားတာကို တိမ်ထွေ
ဖွေးဖွေးဆုတ်ဆုတ်တို့က မြင်တွေ့နေရသည်။

ပန်းသီး